

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Villains
**Scarrred
Wife**

WEDDED HER.
BEDDED HER.
MAKING HER ALL HIS.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SAM CRESCENT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

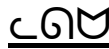
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

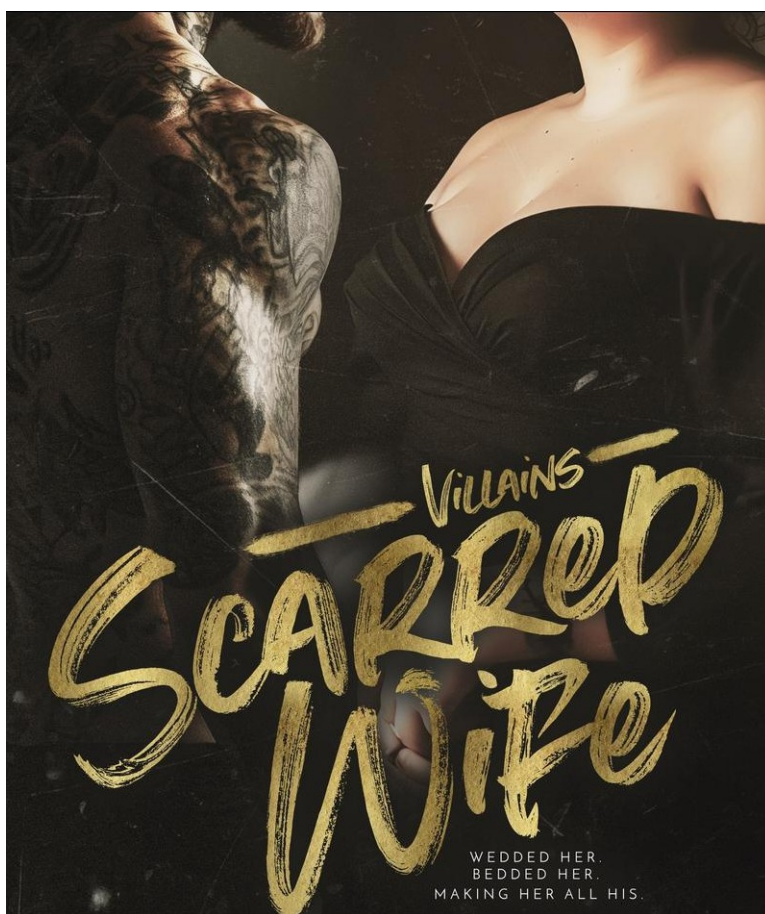
<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

VZRNIG IITPŁBLISITXG

L/SA 700AYBESTSELLING AUTHOR

SANTI CRESCENT

EVERNIGHT PUBLISHING ® tarafından Smashwords'te yayınlanmıştır.

www.evernightpublishing.com

Telif hakkı© 2024 Sam Crescent

ISBN: 978-0-3695-1049-5

Kapak Tasarımcısı: Jay

Aheer Editör: Lisa

Petrocelli

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

UYARI: Bu telif hakkı ile korunan eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, yazılı izin olmadan elektronik veya basılı olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler ve yerler kurgusaldır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

YARALI EŞ

Kötüler, 1

Sam Crescent

Telif Hakkı ©

2024

Birinci Bölüm

Diago partiye girdiğinde, herkes birden gerildi. Diago'nun rastgele uğraması alışılmadık bir durum değildi. Vanessa Norma, onun ne zaman geleceğini çoğu zaman bilirdi ve birçok kişi ondan korkardı. Adam acımasızdı; hatta birçok kişi onu tam anlamıyla kötü biri olarak görürdü.

Onunla pek fazla ilişkisi olmamıştı, ama babasının onu pek sevmediğini biliyordu, nedenini bilmiyordu. Nedenini öğrenmesine izin verilmiyordu. Bir kadın olarak tek görevi sessiz olmak ve güzel görünmektir. Bir zamanlar güzel kabul ediliyordu, ama birkaç yıl önce kaçırıldığı sırada yüzünün sol tarafında oluşan yara izi onu çekici olmaktan uzaklaştırmıştı.

Babasına baktığında, evlilik teklifi gelmediği için kendinden geçtiğini anladı. Diğer potansiyel aile üyeleriyle birçok anlaşma yapmaya çalışmıştı, ama sonuç alamamıştı.

Çevrelerindeki birçok kişi onu sevimli bir kadın olarak görüyordu. Nazik, kibar. Yine, mafya ailesinden bir kadında sıkça görülen özellikler değildi, ama o bu özellikleri edinmişti. Bunun nedeninin, on sekiz yaşına geldiğinde elinden alınan dadısıyla çoğu zamanını geçirmesi olduğunu düşündü.

Tüm anıları, ondan sadece on sekiz yaş büyük olan tatlı dadısı Maureen'e aitti, ama Vanessa dadısının nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmiyordu. Kimse ona bir şey söylemiyordu. Arayışlara girmişti, ama şu ana kadar sonuç alamamıştı.

Hatta bu rastgele partileri, kadınlara sorular sormak için kullanmaya başlamıştı. Çoğu dadı aile içinde dolaşırdı. Kimse Maureen'in nereye gittiğini bilmiyordu ve bu, onun sabrını zorlamaya başlamıştı.

Diago partinin ortasına doğru yürüdüğünde parti sessizliğe büründü, ama onu durdurmak mümkün değildi, çünkü doğrudan içkilerin bulunduğu dolaba doğru gitti. Kimseye merhaba demedi, gülümsemedi bile. Pahalı bir viski şişesini aldı,

bardağına bolca doldurdu ve içti. Vanessa, onun bu kadar güçlü olmasına hayran kalmaktan kendini alamadı.

Kimse onu dinlemiyordu, kardeşi bile. Babası, ailelere onu karı olarak almayı düşünmeleri için yalvarmaya başlamıştı. Küçükken gizlice dolaşmayı öğrenmişti, bu yüzden konuşmaları dinlemek onun için zor değildi. Babası, ailesini genişletmek ve daha fazla servet kazanmak için onu evlendirmek istiyordu. Tek sorun, kimse onu istememesiydi. Yara izinden, kilosundan ya da hazır olmadığını düşündüklerinden şikayet ediyorlardı. En iyi bahane, kaçırıldığı için hasarlı mal olduğu idi.

Yine, on sekiz yaşında kaçırılması onun suçu değildi. Bu, babasının ve ona görevlendirilen korumaların suçu idi. Ona bir koruma verilmişti ve babası onu kendinden uzaklaştırmak istediği için onu alışverişe göndermişti.

Düşmanları onun zayıf olacağını biliyorlardı, bu yüzden bunu ona karşı kullandılar, bu yüzden şimdi buradaydılar. Yarası vardı ve geleceği yoktu.

Bir zamanlar babasını sevmişti. O, dünyadaki en harika adam gibi görünürdü. Son yedi yılda, o büyüdükçe ve çevresindeki diğerleri evlendikçe, babası değişmişti. Artık onu iyi bir baba olarak görmüyordu, soğuk bir adam olarak görüyordu.

Odadaki Diago'nun onu rahatsız ettiğini görünce biraz sevinç duymaktan kendini alamadı. Aslında Vanessa, odadaki çoğu erkeğin ne kadar rahatsız olduğunu görünce sevinçle gülmek istedi. Hepsi bu adamdan korkuyordu.

Ama Diago, tertemiz tasarımcı takım elbiseleri ve sahte gülümsemelerin arkasında kim olduğunu saklamıyordu. Onu birkaç kez gördüğü zamanlarda, her zaman somurtkan bir ifadeyle duruyordu; aslında, nadiren konuşuyordu. Bu onu her zaman büyülemişti, çünkü onun deneyimine göre, çoğu erkek kendi sesini duymayı severdi.

Vanessa küçük köşesinde durmuş, olan biteni izliyordu. Elinde küçük bir bardak su tutuyordu. Partilerde çoğu zaman yalnız kalırdı. Annesi ara sıra onunla birlikte dururdu, ama o her zaman onu yalnız bırakmak için bir bahane bulurdu.

Yara izi her şeyi nasıl da değiştirmişti.

Bir zamanlar annesi, Maureen hala hayattayken, onu ve Maureen'i kesip partiler ve moda hakkında konuşmaya başlar, anne-kız bağı kurmaya çalışırdı. Hepsi yalandı. Ailesi onu evlilik hayatına hazırlamaya çalışıyordu. O her şeyi anlamıştı.

Maureen ona bu kadar alaycı olmaması gerektiğini söylemişti. Kaçırılmasından ve ardından oluşan yara izinden sonra, Maureen'den kurtulmuşlardı. Tek umudu, onu öldürmemeleriydi. Maureen'in Norma ailesinin dadısı olarak çalışmaya nasıl başladığını bilmiyordu, ama Vanessa onun ölümüyle sonuçlanmamış olmasını umuyor ve dua ediyordu. Maureen bunu hak etmiyordu.

Vanessa onları asla affetmeyecekti, ama aptal değildi. Onların dünyasındaki insanların başkalarına ne yaptığını biliyordu. İnsanlar mafya içine girdikten sonra, iki metre derinlikte olmadıkça çıkış yolu yoktu.

"Diago, her zamanki gibi memnun oldum," dedi babası, sonunda partilerini mahveden adama yaklaşıp.

Adam viskiden ikinci yudumunu aldı ve başını salladı. "Sidiğin tadı var," dedi.

Sesi çok boğuk ve sertti, Vanessa gülümsemesini saklamak için hızla suyundan bir yudum aldı. Hiçbir erkek, babasının kaliteli şarap ve likör zevkini aşağılamamıştı. Babası kendini bu konularda bir uzman sayıyordu. Babası her zaman bulabildiği en pahalı fıçıyı veya kasayı satın alırdı. İnsanların bu kadar kaliteli alkollü içkilerin tadından şikayet ettiklerini sık sık duymuştu. Hepsi saçmalıktı.

Yine, tek kızı olarak, bu tür görüşleri ifade edemezdi. Babası ondan hiçbir şey duymak istemezdi.

Daha geçen hafta, onu bir plastik cerrahın muayenehanesine götürmüştü. Onun bir parçası haline gelen yara izini aldırma istiyordu. Onu evlendiremediği için bıçak altına yatmasını istiyordu.

Ayrıca, yara izi kaybolduktan sonra, kilo vermesi için ona sıkı bir rejim uygulayacağını da söylemişti. Onun şişman kışından şikayet ettiğini duymuştu. Bazen duvarlar biraz inceydi ve tüm konuşmaları duyabiliyordu.

Vanessa, babasının kendisine yöneltilen hakaret karşısında kendini toparlamaya çalışmasını izledi. Birçok erkeğin

ve kadınların bu tür hakaretler yüzünden cezalandırıldığını görmüştü, ama Diago'yu değil. Babası ondan korkuyordu, bundan emindi.

"Senin hoşuna gidecek başka bir şey bulabilirim," dedi babası, parmaklarını şıklatarak.

Garsonun ona doğru geldiğini gördü, ama Vanessa başka bir şey görmedi, çünkü Diago, garip bir nedenden dolayı, ona doğru bakıyordu. Onların konuşması sırasında bardağını indirmişti ve babasının bu adama tamamen boyun eğmesini gülerek izlediğini fark edip etmediğini merak etmeden edemedi.

Kahretsin. En son istediği şey sorun çıkarmaktı. Hareketsiz kaldı.

"Evet, bana yeni bir şey önerebilirsin." Diago babasının yanından geçip ona doğru yöneldi. Tüm parti durmuş, aralarındaki mesafeyi hızla kapatan adamı izliyordu. Vanessa paniğe kapılmamaya ve olay çıkarmamaya çalıştı. Ailesinin olaylardan ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

İlk başta Diago'nun onu geçip gideceğini sandı, ama bu delilikti. Arkasında bir duvar dışında hiçbir şey yoktu.

Çok geçmeden, elini uzattı ve kolunu tuttu. Çekmedi, tutuşu da acı verici değildi. Vanessa ona karşı koymadı. Ona karşı koymanın anlamsız olduğunu düşündü. Babasına yaklaşırken onu takip etti. Hâlâ elinde su bardağını tutuyordu, ama sonra babasının önüne geldiler.

"Onu götürüyorum," dedi Diago.

"Kızımı götüremezsin."

"Oh, ama alabilirim, beni durdurmaya çalış, Norma. Dene bakalım. Bunun olacağını biliyordun ve dediğim gibi, borçlar her zaman ödenmelidir."

Ve bununla birlikte, Diago onu aldı.

Kimse onu durdurmaya çalışmadı ve gerçek şu ki, kalbi hızla çarpan Vanessa, kimsenin onları durdurmasını istemiyordu.

Diago, Isaac Norma'dan her zaman nefret etmişti. O piç kurusu, sık sık gelirinin çok üzerinde yaşayan, kendini beğenmiş bir orospu çocuğuydu.

Yedi yıl önce, iflasın eşiğine gelmişti ve kızının en yüksek teklifi verene satılacağı ihtimali onu bu zor durumdan kurtarmıştı. Tabii ki, Vanessa'nın yaralarının boyutu ortaya çıktığında, ona acıyarak teklif edilen anlaşmalar da vardı.

Bekledi, zamanını bekledi, Isaac'ın bir kez daha servetini çarçur etmesini izledi ve kızını satmaya çalışırken fısıldananları dinledi.

Vanessa, partide olan biteni izlerken saklanmaya çalıştığı su bardağını hâlâ elinde tutuyordu. Ona zarar vermedi, çünkü ona zarar vermek istemiyordu. Yedi yıl önce onu almaya geldiğini hatırladığından bile şüpheliydi.

Vanessa Norma, kendisine söylendiğine göre, tanıştığı en tatlı, en nazik genç kadındı. Isaac onu bulmasını istemişti, ama hizmetlerinin bedelini karşılayamıyordu.

Birkaç erkek ve kadın, Isaac'ın bu işi halledememesinin tek nedeninin gerçekten üzölmüş olması olduğuna inanarak ödemeyi teklif etmişti. Isaac usta bir manipölatördü, ama Diago kendini bu genç kadına karşı meraklı bulmuştu. Herkesin söylediğı her şeyin doğru olduğunu keşfetmişti.

Yüzü kesilmiş ve kanıyor, kan kaybıyla uğraşıyor olmasına rağmen, önce onun yaralarına bakmaya çalışmıştı. O sırada biraz delirmiş durumdaydı, ama bu onun ona bakmaya çalışmasını engellemedi.

Onu özel bir hastaneye götürmüş ve yarasını tedavi ettirmişti. Onu kaçırın piçler Isaac'ın düşmanlarıydı ve adamın acı çekmesini istiyorlardı. Yara enfeksiyon kapmıştı ve kısa bir süre için Vanessa'nın yaşayıp yaşamayacağı bile belirsizdi.

Diago gölgelere çekilmiş, onu gözetlemeye başlamıştı. Sarışının uyumasını izlemek için odasına gizlice giriyordu. Vücuduna dinlenmek için zaman tanımak amacıyla komaya sokulmuştu. Kimse onun orada olduğunu bilmiyordu.

Karanlıkta kalmaya devam ederken, gerçek Isaac Norma'yı duymuştu. Kızının zarar görmüş bir mal olarak grölmesinden çok kızmıştı. Hatta kızının bakire olup olmadığını öğrenmelerini bile istemişti. Vanessa'nın komada olduğunu umursamamıştı.

Diago kimsenin ona dokunmasına izin vermezdi. Hatta hastanede çalışanlara para vererek, bekaret testi veya soruşturma yapılmasını engelliyordu. Hastanede 24 saat boyunca bulunamayacağını biliyordu, ama onu yalnız bırakmayacaktı.

Hayatı boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da herkesin bir bedeli olduğuydu. Tek yapması gereken doğru bedeli bulmaktı. Ve buldu. Çok uzun sürmedi.

Vanessa, ocukluğunun geçtiği evin garajından çıkıp yola geri dönerken tek kelime etmedi.

Onun sürekli olarak kendisine sorular soracağını bekliyordu. Bunun yerine, onun rastgele kendisine baktığını biliyordu. Dudaklarını sıkıp, ağzını açıp kapatıyordu, sanki bir şey, herhangi bir şey söylemek istiyordu, ama sessiz kalıyordu. Bu onun için yeni bir şeydi. Kadınların konuşmayı kesememelerine alışmıştı. Bu ilginç ve bir şekilde ferahlatıcıydı.

Diago sürmeye devam etti. Bu gece, Isaac'in kendisine olan borcunu geri almaya karar vermişti. Bu, artık geri ödenmeyecek bir parasal bortu.

Kimse Vanessa'yı almayacaktı ve onun hasarlı mal olarak tanımlanmasından bıkmıştı. Vanessa hasarlı değildi ve yüzündeki yara izinin çirkin olduğunu düşünenler aptaldı. Gerçek güzelliği gördüklerinde onu anlayamıyorlardı. O bir savaşçıydı.

Ayağını gaza bastı ve hedefine yaklaşık beş dakika kala yollarda zikzaklar çizerek ilerledi. Sağa dönünce büyük bir metal kapıya geldi. Camı indirdi, bir dizi düğmeye bastı ve kapılar açıldı.

Diago'nun kapıdan geçmek için çok az zamanı vardı, sonra kapılar kapanacaktı — bu da onun aldığı bir başka güvenlik önlemiydi. Kimse onun bir evi olduğunu bilmiyordu. Yıllar boyunca

birkaç mülk satın almıştı ve kır evi, iyi bir nedenden ötürü, en büyük yatırımıydı.

Evine kadar sürdü, arabayı park etti ve dışarı çıktı. Bu ev en yüksek güvenli eviydi. Biri arazisine ayak basarsa, bunu hemen anlardı. Başlangıçta, sincaplar ve tavşanlar bile alarmını çalıştırırdı, zaman zaman daha büyük hayvanlar da.

Arabasından inip, ana merdivenlerden yukarı doğru, ön kapısına doğru yürümeye başladı.

Arabanın kapısının açıldığını ve Vanessa'nın ayağa kalkmaya çalıştığını duydu.

"Merhaba, ben Vanessa," dedi.

Onu evine kadar takip etti ve adam kapıyı ve tüm dikkatini ona verdi. "Kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Oh, tamam, ben, uh ... Bilmiyordum. Yani, seni tanımıyorum, ama beni kaçırdığını ve babamla bir tür sorunun olduğunu görünce, boşluklar doldu." Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra gülümsedi.

Aslında çekici biriydi, bunu kabul etmeliydi. Yine de ona söyleyecek başka bir şeyi yoktu, bu yüzden mutfağa doğru ilerledi ve yemek odasından geçerken ona bunu söyledi.

"Burası mutfak," dedi, buzdolabına gidip kendine bir şişe su aldı. Ona bir göz attı.

Giydiği elbise vücut hatlarını gizliyordu ve ona lanet olası bir cenazeyi hatırlattı.

"Neden burada olduğumu öğrenebilir miyim?" diye sordu Vanessa.

"Çok basit. Baban bana borçluydu, ben de seni ödeme olarak alıyorum. Artık benimsin Vanessa. Buna alışsan iyi olur."

Bunun üzerine, yanından geçip ofisine doğru yürüdü. Halletmesi gereken işleri vardı.

"Ne yapacağım?" diye sordu Vanessa.

Ofisinin kapısına geldi ve ona döndü.

"Yani, bana bu evi gezdirecek misin?" diye diye sordu.

"Aptal mısın?"

"Ne?"

"Bu basit bir soru. Bu yüzden mi sana evi gezdirmemi istiyorsun? Odadan odaya nasıl geçeceğini bilmiyor musun, yoksa seni o kadar manipüle ettiler ki, ne yapacağını sana bir erkeğin söylemesi mi gerekiyor?"

Geri çekildi. "H-

hayır." O, ona baktı.

"Ben... bu evin her yerine girebilirim, değil mi?" "Evet," dedi.

Kız, onun ofisinin kapısına baktı.

"Hayır."

"Ama bu her yerde geçerli."

"Ofisim yasak bölge. Diğer her yere girip istediğin gibi bakabilirsin." Bunun üzerine kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattı. El ele tutuşmak ya da o tür saçmalıklar için vakti yoktu.

Ancak Vanessa'nın ne yapacağını merak ediyordu, bu yüzden evinin her ayrıntısını takip eden monitör duvarını açtı. Vanessa hala ofisinin dışındaydı.

İlk başta hiç kıpırdamadan durdu, sonra birkaç adım uzaklaştı, ama sanki onu rahatsız etmek istermiş gibi geri döndü. Kapısının çalınmasını bekledi.

Kimse gelmedi ve sonunda cesaretini toplayıp evinde dolaşmaya başladığını izledi. Bir korku filmindeymiş gibi yürüyor ve davranıyordu, kötü adamın her an ortaya çıkmasını bekliyordu.

Evinde ikisinden başka kimse yoktu. Düzenli olarak evine temizlikçi çağırıyordu ve onlar da sıkı bir güvenlik kontrolünden geçiyordu. Kimse, onun hayatının her ayrıntısını bilmeden evine giremezdi. Vanessa da farklı değildi.

Yemek odasında durdu ve içeri girdi. Elleri yanlarında sürekli sıkılıp açılıyordu.

Çok gergin görünüyordu. Gergin olması için hiçbir neden yoktu.

Diago arkalarına yaslanıp, *misafiri* evini keşfederken kameralarını izledi. Vanessa, yukarı çıkmadan önce bir saat kadar aşağıda dolaştı ve Diago gülümsemeden edemedi. Kimse onu daha önce gülümserken görmemişti.

Kızın gerginliğinin geçmişte kalması çok uzun sürmedi.

Onunla birlikteyken korkacak hiçbir şeyi yoktu.

İkinci Bölüm

Vanessa ne yapacağını bilmiyordu. Onun evinde etrafına bakınıp duruyor, onun eşyalarına dokunduğu için çıkıp ona saldıracağını bekliyordu. Ama o hiç çıkmadı. Vanessa aşağıda kalıp her karanlık gölgeye bakıyordu, ama o hala gelip onu durdurmamıştı.

Babasının ona borçlu olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Isaac Norma'ya çok daha fazla ziyaretçi gelmeye başlamıştı ve bazı erkekler bu konuda pek de nazik davranmıyorlardı. Babası onu adamlardan birine bile teklif etmişti, ama adam sadece gülmüştü. Borcu, hasarlı mallarla ödenemezdi. İnsanlar onu böyle görüyordu. Onu reddettikleri için biraz sinirlenmişti. O, lanet bir yara izinden daha fazlasıydı, ama ailesi ve onların yakın çevresi öyle düşünmüyordu. Onlardan nefret ediyordu.

Anıları yüzünden öfkesi geri gelen Norma, tırabzana tutunarak yatak odalarına doğru ilerlemeye başladı. Evin iki katlı olduğunu fark etti. Zemin kat ana yaşam alanı, üst kat ise yatak odalarıydı. Kapalı kapılar, açık olan alt kattakilerden daha da ürkütücü görünüyordu.

Yine de, ona aptal olup olmadığını ya da evi gösterecek bir erkeğe ihtiyacı olup olmadığını sordu. Hayır, ona bir şey gösterecek bir erkeğe ihtiyacı yoktu, aptal olduğunu söyleyecek bir erkeğe de ihtiyacı yoktu. Kimse ona hiç böyle konuşmamıştı. Üst katı keşfetti. Bazı odalar boştu, banyoları da boştu.

Sadece bir oda yatak ve mobilyalarla doluydu ve yaşanmış gibi görünüyordu, Diago'nun odası olduğunu düşündü. Burada yaşayan adam hakkında hiçbir ipucu, resim, hiçbir şey yoktu. Onun hakkında, ilk adından başka hiçbir şey bilmiyordu.

Soyadını, yaşını, kim olduğunu ya da odadaki en korkulan adam olmasını bilmiyordu. Mafyanın adamı değildi. İnsanların onun hakkında fısıldayarak konuştuklarını duydu, sanki onları korkutan bu adama gerçek bir anlam yüklemekten korkuyorlarmış gibi.

Üst kat, alt kat kadar ilginç değildi. Karnı, yemek yemediği için protesto etmek için guruldamaya başlamıştı.

akşam yemeğinden önce partiden ayrılmışlardı. Ailesi her zaman insanlarla kaynaşmayı, şarabı akıtmayı, insanları rahatlatmayı ve sonra da onlara yemek vermeyi severdi. Babası sık sık bunun sohbetleri daha ilginç hale getirdiğini söylerdi.

Açlıktan ölüyordu ve mutfağa doğru yöneldi. Evdeyken mutfağa girmesi yasaktı. Annesi, Norma kadınlarının mutfağa girmemesi gerektiğini söylerdi.

Maureen onu birçok kez mutfağa götürmüş ve etrafı gezdirmişti. Her kadının kendine bakmayı bilmesi gerektiğini söylemişti. Özel derslerin yanı sıra, Maureen ona, kendini yalnız bulursa hayatta kalma sanatı hakkında da konuşurdu.

Yine Maureen'i özledi. O kadın, büyürken onun tek ve tek arkadaşı olmuştu.

Vanessa'nın okula gitmesine izin verilmiyordu. Evde özel ders alıyordu. Babası, kızına ders vermek için dışarıdan birini seçmesine rağmen, dışarıdan etkilenmenin iyi olmadığını sık sık söylerdi. Kardeşleri okula gidip hayatlarını yaşayabiliyorlardı. O ise onların maceralarını ve sık sık babalarının kızgınlığını dinlemek zorunda kalıyordu.

Kardeşleri kurallara uymayan tiplerdi. Okulu ve öğrenmeyi nefret ediyorlardı. O ise öğrenmeyi seviyor, kitapları ve sohbetleri seviyordu. Kardeşlerinin tam tersiydi.

Vanessa ilk başta mutfakta durdu ve ne yapacağını bilemedi. Tereddüt etti.

"Hadi Vanessa, mutfak seni ısırmaz, tabii bıçakla kendini kesmezsen. Tamam, mutfak tehlikeli bir yer olabilir, ama sadece sen izin verirsen."

Anısını hatırlayarak, Maureen'in ona göz kırptığını ve sonra mutfakta ona rehberlik ettiğini hatırladı. Maureen'le birlikte orada olmayı seviyordu, çikolatalı kurabiye, kek, hatta tuzlu yiyecekler yapmaktan zevk alıyorlardı. Geriye dönüp baktığında, Maureen'in ebeveynleri evde olmadığına onu mutfağa götürdüğünü fark etti, böylece yakalanma riski yoktu.

Arkadaşına daha yakın hissetmek istediği için buzdolabına gidip kapısını açtı.

Bu korkutucu ya da ürkütücü değildi. Hayat böyleydi.

Ailesinden uzaktaydı. Özgürdü.

Vanessa çeşitli sebzeleri ve birkaç paket eti gördü, ama hiçbir şey pişirmek istemiyordu. Şu anda açlıktan ölüyordu, bu yüzden peyniri, biraz pişmiş eti ve turşuyu aldı. Sandviç yapabilecek malzemeleri vardı, ama ekmeği yoktu. Her dolabı açıp ekmeği aramaktan başka seçeneği yoktu ve on beş dolap kadar dolabı aradıktan sonra nihayet ekmeğin saklama kutusuna ulaştı. İçinde aradığı şey vardı: ekşi mayalı ekmeğin.

Artık Diago'yu çok daha fazla sevmeye başlamıştı.

İki dilim çıkardı, üzerine turşu sürdü, peyniri dilimledi ve eti koydu. Bir dilimi diğerinin üzerine koydu, bastırdı ve ikiye bölmeye bile zahmet etmedi.

Karnı guruldadı. Bu sefer ses tüm odada yankılanmış gibiydi ve bu kesinlikle kabul edilemezdi. Büyük bir ısırtık aldı ve çok tatmin edici olduğu için inlemekten kendini alamadı. Gözlerini kapattı ve çiğnedi. Ekşi mayalı ekmeği bu yüzden seviyordu. Çiğnenmesi zor ve lezzetliydi ve sandviç ekmeği gibi yırtılmıyordu.

Vanessa bir ısırtık daha aldı ve bu sefer gözlerini açıp çiğnemeyi bıraktı, çünkü tam önünde Diago duruyordu. Odaya girdiğini duymamıştı, ama yine de karşısındaydı — çok yakın değildi, aralarında hala birkaç adım vardı

ama oradaydı. Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bıraktı. "Ye," dedi.

"Umarım sakıncası yoktur."

"Aç kalmanı istemiyorum," dedi ve yanından geçip gitti.

O, son altı ayda sık sık yaptığı gibi sandviçi ondan almadı. Annesi ona karbonhidratların sağlığı için zararlı olduğunu söylemişti. O karbonhidratlardan nefret etmiyordu. Ekmeğin ve makarna onun için bir hayaldi, ama altı aydan fazla bir süredir bunları yemesi yasaktı.

Diago'nun ekmeği alıp kendi sandviçini yapmaya başlamasını izledi. Sessizlik garip geliyordu.

Ödeme dışında, Vanessa onun kendisiyle ne yapacağını hiç bilmiyordu. Onu öldürmeyi mi planlıyordu? Onu ibretlik mi yapacaktı?

mi? Onun ne yapmayı planladığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu ve bu onu öldürüyordu.

Sandviçini hazırladı ve Vanessa, Diago'nun büyük bir ısırtık almasını hayranlıkla izledi. Neden yemek yerken bu kadar yakışıklı görünmek zorundaydı?

Diago'dan etkilenmemek elde değildi. Kuralların hakim olduğu dünyasında, Vanessa'nın özgürlüğü yoktu. Diago ise özgürdü. Vanessa'nın hiçbir şeyi yoktu. Aralarında tek kelime bile konuşulmadı.

Onun bir şey söylemesini veya yapmasını bekledi. Babası ona her zaman erkeklerin sözünün geçtiğini, erkeklerin istediklerini yapmayı öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Başka kadınların bunu yapmak zorunda olmadığını duyduktan sonra, babasının bu mantığını kabul etmek ona zor gelmişti. Maureen, ailesinden ve mafyadan uzak olan dış dünyanın nasıl bir yer olduğuna dair muhteşem bir tablo çizmişti, ama ona bu lüks tanınmamıştı. Kendi dünyasında sıkışıp kalmıştı.

Şimdi, soyadı olmayan Diago'nun merhametine kalmıştı. Onun dünyasındaki çoğu erkeğin korktuğu bir adam. Kendilerinin yapmak istemedikleri işleri Diago'ya yaptırıyorlardı.

Ondan ne istiyordu?

O sandviçini bitirene kadar Maureen hala kendi sandviçini yiyordu. Vanessa, Diago'nun ona talimatlar vereceğini merak etti. Onu yatağa atmayı mı planlıyordu? Onu mahvetmeyi mi?

Kaçırıldığında ve korktuğunda tecavüze uğramamıştı, bu da bir rahatlamaydı. Ona bunu yapmadan önce kurtarılmıştı.

Babası, hastaneden onay alamadığı için mutlu değildi ve rüşvet verip araştırma yapması için tutmaya çalıştığı tüm doktorlar bunu reddetti. Vanessa bunun nedenini merak etmişti. Onlara nedenini sorma şansı hiç olmamıştı.

Diago doğrudan ona doğru yürüdü. Ne bekleyeceğini bilmiyordu, ama kesinlikle mutfağı terk ederken onu itip kakması değildi.

Bu ne anlama geliyordu?

Diago barda oturmuş, listesindeki beyefendinin içeri girip oturmasını ve kendine bir içki sipariş etmesini izliyordu.

Her zaman karanlığa karışabilme yeteneğine sahipti. Burası onun en rahat olduğu yerdi ve her zaman yaptığı işe dikkat çekmeden işini yapması için mükemmel bir fırsat sunuyordu. Kimse ona dikkat etmiyordu, ta ki o görülmeye hazır olana kadar, ki bu tam da onun istediği şeydi.

Barmen'in verdiği viskiyi yudumlarken bekledi. Üç haftadır takip ettiği bu adamın tüm alışkanlıkları aynıydı ve hiçbirinde bir değişiklik yoktu. Bu, işini kolaylaştırıyordu.

Sıkıcı rutinleri olan kişileri öldürmek, hiç de eğlenceli değildi. Sürekli değişen birini öldürmenin zorluğunu seviyordu. Bunun nadir olduğunu biliyordu, ama umurunda değildi.

İnsanlar hayatlarında sıkışıp kalır, her gün aynı rutini yaşarlar. Bu, onların dört gözle beklediği bir şeydir. O ise öyle değildi. Değişiklik yapmayı severdi, bu yüzden bir sürü numarası vardı ve onlarla oynamayı severdi. Önündeki adam gibi, Diago'nun bir kadın tarafından kiralandığını bilmiyordu.

İlk başta Diago, bu pisliği öldürmesini isteyen kadının eski sevgilisi ya da kötü giden bir ilişkisi olduğunu düşünmüştü. Ama öyle değildi. Gülüp, bar arkadaşlarının ilgisinden zevk alan adamın küçük kızları taciz etmeyi sevdiği ortaya çıktı.

Onu tutan kadın da o küçük kızlardan biriydi ve annesine anlatmaya ya da polise gitmeye çalıştığında bile her şey örtbas edildi. Yardım çağrılarını görmezden geldiler. Her gece yatak odasına gizlice girip oyun oynayan adamla yaşamaktan başka seçeneği yoktu.

Diago'nun bu dünyada pek ahlaki değerleri yoktu. Kendini kurallara sınırlamaya ya da ahlaki yükümlülükler ya da sözleşmelerle bağlamaya inanmıyordu. Bunların hiçbirini yapmayacaktı. Bunun yerine, hayatı istediği gibi yaşıyordu ve diğer herkes gidip onun sikini yalayabilirdi.

Dünyada iyi insanlar yoktu, sadece manipüle edilip kullanılmayı bekleyen pislikler vardı. O anda, Vanessa'yı düşünmeden edemedi. Dün gece yatak odalarından birine gitmemişti. Evi keşfettikten sonra kütüphaneye gitmiş, bir kitap almış, uzanmış ve uykuya dalmıştı. Soğuktan ölmesin diye üzerine bir battaniye attı. Evinde bir ceset bulmakla hiç ilgilenmiyordu, tabii o kadar soğuk olmasına izin vermezdi.

Şu anda kendi sorununu düşünmenin sırası değildi. Bu sabah, kahvesini alırken Vanessa hala uyuyordu.

Bugün bu pisliği ortadan kaldırmayı planlamıştı ve adamı izlerken, içinde kan dökme arzusu uyandığını hissetti. Bu cinayeti o kadar çok istiyordu ki, neredeyse tadını alabiliyordu. Ayrıca kolay olacaktı. Diago bugün kolay bir şey istediğinden emin değildi.

Viskiyi bir yudum aldı ve tahmin ettiği gibi, maliyeti yüksek tutmak ama biraz daha uzun süre dayanması için suyla seyreltilmişti. Pislik. Bir gün, barın sahibi bir ders alacaktı, ama bu Diago'nun vermek istediği bir ders değildi.

Adam birkaç bira içti ve sonra bardaki insanlara iyi geceler diledi. Kimse onu tanıımıyordu, ama o sanki herkes onu seviyormuş gibi davranıyordu. Dikkat çekmek isteyen bir pislikti.

Diago adamın ayrılışını izledi ve barda bulunan adamlar birbirlerine o bakışı attılar, az önce olanlardan biraz kafaları karışmış ama hiçbir şey söylemek istemeyen bakışı. Hepsi birer korkaktı.

Onları görmezden geldi ve ayağa kalktı. Viski parasını ödedi ve adamın peşinden çıkıp, onun caddede yürüdüğünü izledi. Diago, adamın yürüyüşünden anladı. Adam... mutluydu. Başına ne geleceğinden haberi yoktu.

Adam karanlık bir sokağa döndü ve Diago onu takip etti ve adam dönünce gülümsedi.

"Beni takip ederek ne yapıyorsun?" diye sordu. Diago gülümsedi.

"Sen manyak mısın? Bana saldıracak mısın? Hadi bakalım, seni küçük pislik, dene bakalım."

Bu bir sürprizdi. Diago, bunun acı ile ve karşısındaki adamın yalvarmasıyla biteceğini biliyordu, ama bu hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve adam sanki ona vurmak istercesine yumruğunu kaldırdığında, Diago parmaklarını adamın boynuna doladı ve sıkıca sıktı. Bir saniye sonra, onu sertçe itti, vücudunu duvara fırlattı ve nefesini kesti.

Diago ayağa kalktı ve elini cebine attı. Terlemiş bile değildi ve bekledi.

Adam ayağa kalktı ve bir anlığına çıkışa doğru döndü. Diago onu tek çıkışı olan bir sokağa kadar takip etmişti ve o da adamın arkasındaydı.

Omuzlarını dikleştirdi ve Diago etkilendi. Adam ona saldırdı ve yaklaştığında onu iterek duvara doğru savurdu. Tek yaptığı, biraz güç uygulamaktı.

Adam tekrar ona saldırdı ve Diago bu sefer karnına bir yumruk attı, ardından yüzüne bir tane daha. Zaten yerde yatan birini daha da yere sermeye inanmazdı. Ona göre bu çok bayağı bir şeydi. Rakiplerinin tamamen işlevsel olmasını severdi.

Adam ayağa kalkmasını bekledi. Diago, adam sürünerek uzaklaşırken onu durdurmadı. Bu, ondan sürünerek uzaklaşan ilk adam değildi.

"Kim olduğumu bilmiyorum," dedi. "Neden beni takip ettiğini bilmiyorum."

Diago onu izledi.

"Bak dostum, bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Eğer para içinse, bende fazla para yok."

"On yıl önce, bir kızı olan bir kadınla tanıştın. Kız on üç yaşındaydı, güzeldi ve sen annesi yerine genç bir vücudu tatmak istedin. Kız seni ihbar ettiğinde, onun hayatını cehenneme çevirdin."

"Tara... Bak, sana ne kadar ödüyorsa, ben iki katını ödeyebilirim."

Diago ona baktı. "Az önce paran olmadığını söyledin."

"O yalancı bir sürtük, hep öyleydi. Beni isteyen oydu ve annesine de açıkladığım gibi, sahip olduğum ilişkiyi mahvetmek istemedim

ilişkimi mahvetmek istemedim, bu yüzden onun tuhaf kızını reddetmeye devam ettim."

Diago yeterince dinlemişti. Tara ona her ayrıntıyı anlatmıştı. Bu orospu çocuğunun şeytanın kendisini bile tatlı dille ikna edebildiğini, en azından Tara'nın hep böyle söylediğini. Yalanları görmüştü, ama umursamaması da işine gelmişti. Tara onun ölmesini istiyordu. Dilekleri gerçekleşecekti.

Ona doğru adım attı ve adam çığlık atmak istercesine ağzını açtı. Diago onu durdurdu, duvara bastırdı ve avucunu ağzına kapatarak ses çıkarmasını engelledi. Gözlerine bakarak, Diago bıçağı karnına sapladı. Çıkardı ve tekrar, tekrar, tekrar yaptı.

Tara ona acı çektirmesi gerektiğini söylemişti. Gözlerine bakmasını ve adam yalvarsa bile durmamasını istemişti. Aslında, adamı öldürürken ağzını kapatıp neredeyse boğmasını öneren Tara'ydı, çünkü o zaman bu pislik hayatında ilk kez çaresiz olmanın, çığlıklarının kimse tarafından duyulmamasının nasıl bir şey olduğunu anlayacaktı. Başka birinin merhametine kalıp acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu.

Diago aptal değildi. Tara'nın neden bunu yapmasını istediğini biliyordu. Bu bir mesajdı. Adam Tara'ya her tecavüz ettiğinde ona bunu yapıyordu ve şimdi intikam zamanı gelmişti.

Diago bıçağı saplamaya devam etti ve yavaşça, hayatın gözlerinden kayıp gittiğini izledi, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Bu iyi yapılmış bir işti ve şimdi tek yapması gereken cesedi ortadan kaldırmaktı.

Üçüncü Bölüm

Ne yapacaktı?

Vanessa mutfak tezgahının önünde durdu ve muhteşem odaya göz gezdirdi. Dün gece odayı gezerken kendine bir sandviç hazırlamış, odanın güzelliğini fark etme fırsatı bulamamıştı. Şimdi ise gördüklerine hayran kalmaktan kendini alamıyordu: tertemiz mermer tezgahlar, beyaz dolaplar ve gümüş rengi aletler. Her şey muhteşem, çok modern ve temiz görünüyordu. Her odada bunu fark etti. Diago evini temiz tutuyordu.

Ayrıca, dün gece onu uyandırıp hangi odayı kullanması gerektiğini söylememişti.

Bu sabah da onu uyandırmamıştı ve ofisinin kapısından bile duyulan tam bir sessizlikten, onun uyanık olduğunu ve çoktan çıktığını anladı. Ayrıca, kahve makinesi de hazırdu. Taze kahvenin kokusu her zaman sabahları onu uyandırırdu.

Gerçekten bir fincan kahve içmek istiyordu ve ona hayır diyecek kimse olmadığı için kendine bolca kahve doldurdu ve hatta biraz krema ve şeker de ekledi. Bu, son zamanlarda içtiği en iyi kahvelerden biriydi.

Diago'nun evde olmadığını ve önceki gece olduğu gibi kendi başının çaresine bakması gerektiğini fark edince, dolapları karıştırdı ve mısır gevreği ile süt buldu. Süt buzdolabında kolayca bulundu.

Kahvaltısını yaptıktan ve krema ve şekerli ikinci fincan kahvesinin tadını çıkardıktan sonra mutfakı temizledi ve bir saat boyunca tezgahın başında oturdu. Tam bir saat, talimatları bekledi. Evdeyken yapması gereken buydu. Annesi, babası veya kardeşleri ona talimatlar verirdi. Burada ise ona ne yapması gerektiğini söyleyen kimse yoktu. Talimatların yazılı olduğu bir mektup da yoktu.

Kütüphaneye geri döndü, oturdu ve biraz daha okudu.

Gün boyunca, dışarıya açılan kapılara çekildi. Hatırlayabildiği en uzun süre okuduktan sonra ayağa kalktı ve bahçeye baktı, o anda tek istediği yürümekti. Ama yürüyemedi.

Kapıları denediğinde kilitli olduğunu gördü ve dışarı çıkmak için bir şifre veya anahtar gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Tek yapabileceği bakmak ve dilemekti.

Sonra öğle vakti geldi, karnı guruldamaya başladı ve mutfağa geri dönmekten başka seçeneği kalmadı. Bu sefer peynir ve turşu ile başka bir sandviç yaptı ve çok lezzetliydi.

Sandviçten sonra kütüphaneye geri döndü. Okumayı severdi, ama bütün gün okumak istemiyordu. Aslında, zaman geçtikçe ve yalnızlık hissi içini kapladıkça, Diago'ya daha fazla soru sormuş olmayı diledi.

Diago ona keşfetmesi için bir nevi izin vermişti ve o da bunu denemiş, ama başaramamıştı. Dün gece, odadan odaya kısa süreliğine dolaşmıştı. Her odanın ne olduğunu biliyordu, ama hiçbirinde fazla oylanmamıştı. Hâlâ Diago tarafından kaçırılmanın şokunu yaşıyordu.

Ailesi fazla direnmemişti, bu ilginçti. Kimsenin onunla evlenmek istemediğini görünce, babasının direnmeyeceğini bilmeliydi.

Ailesi onun hakkında tartışırken duymuştu. Tek yaptıkları şey tartışmaktı. Babası, kızlarının işe yaramaz olsalar da, özellikle de onun evlenmesini istediği kişi söz konusu olduğunda, düğün gününde bir yatırım yapabileceklerini düşünüyordu.

Vanessa bu saçmalığı aklının bir köşesine attı, çünkü bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Ne babasıyla ne de annesiyle birlikteydi. Kimseyle birlikte değildi, bu yüzden tek yapabileceği, şu anda sahip olduğu şeyle başa çıkmaktı.

Bu onun hayatıydı... Diago'nun... onunla ne yapmak isterse

Onunla oynamak mı istiyordu? Onu kullanmak mı? Onu eziyet etmek mi?

Vanessa hiçbir cevabı bilmiyordu ve şimdi

. Buzdolabını açtı ve etli makarna yemek istediğine karar verdi.

Son altı aydır sıkı bir karbonhidrat ve lezzet diyeti uyguladıktan sonra, bir molaya ihtiyacı vardı. Et ve peynirle dolu, lezzetli, nefis yemeklere ihtiyacı vardı.

Biraz tavuk ve güzel bir parça parmesan peyniri aldı. Tavuklu parmesan yapacaktı.

Lezzetli, kalın parçalar. Hatta birazını buzdolabına koyup soğuk olarak yiyecekti.

Tavuğu tezgahın üzerine koydu, et kesme tahtasını buldu ve iki göğsü ikiye bölerek ince parçalar elde etti. Sonra, tokmak buldu ve her parçaya bir vuruş yaptı, bu normalden biraz daha eğlenceli geldi. Bundan sonra, ekmeğe geçti. Ekmeği makineye attı ve ince ekmek kırıntıları haline gelene kadar ğtt.

"Bugün karbonhidrat yok. Canın ne isterse ye. Tavuğun zerine ekmek, altına makarna, hatta bununla ekmek alıp kendime sandviç bile yapabilirim."

İstediği Şeyi yiyerek ailesine büyük bir "siktir git" demek güzeldi. Diago ona kurallar koymayacaksa, o da ne isterse yapacaktı.

Ekmeği bir kaseye koydu, bolca parmesan peyniri rendeledi ve ekmeğin içine taze kıyılmış maydanoz, tuz ve son olarak da sağlıklı bir tutam karabiber ekledi. Biraz fazla koyduğu için burnunu gıdıkladığı için yana doğru hapşırmak zorunda kaldı. Biraz kokladıktan sonra yemeğe geri döndü ve pişirmeye başladı.

Bir sonraki planı sarımsaklı domates sosuydu ve pişirirken tavaya zeytinyağı ekledi. Gülümsemeden edemedi. O anda mutluluğundan eksik olan tek Şey müzikti. Ailesi evde yokken, Maureen onu mutfağa götürür, o da yemek pişirip dans etmeyi severdi.

O anda Vanessa durdu. En iyi arkadaşını, dadısını, tüm sırlarını güvenle paylaşabileceği tek kişiye özlediği için gülümsemeden edemedi.

"Sorun yok. Onu bulacaksın ve her Şey yoluna girecek." Başını salladı ve sosuna geri döndü. Sarımsak kokusu ağzını sulandırıyordu.

Sonra biraz şarap ve domates, ardından da biraz tavuk suyu ekledi. Sosun kokusu muhteşemdi ve kaynıyordu. Sırada tavuk vardı. Ocağın üzerinde kk bir tava ısıtıyordu ve yağı ekledi.

İstediği sıcaklığa ulaşana kadar tavuğu una, ardından çırpılmış yumurtaya ve son olarak

baharatlı ekmek kırıntısı karışımına batırdı. Dört parçanın hepsini bu şekilde hazırladı ve yağlanmış tavaya koyup pişirmeye başladı.

Sonra, ızgarayı açtı. Bu güzelliklerin üzerine daha fazla peynir ekleyecekti ve öyle de yaptı, mozzarella ve parmesan peynirinin harika bir kombinasyonu. Çok lezzetliydi.

Makarna pişmiş, sos hazır ve tavuk ızgarada pişiyordu. Her şeyi hazırladı ve masaya götürdü. Makarna, sos ve peynirli tavukla dolu büyük bir tabak. Vanessa'nın ağzı sulanıyordu ve kendine kocaman bir tabak aldı. Birden fazla tavuk parçası alma isteği çok güçlüydü, ama bunu görmezden geldi.

Oturdu, kısa bir dua etti ve sonra gözlerini açtı, ama olduğu yerde donakaldı. Diago odaya girmişti. Ondan korkmuyordu, ama giysilerini ıslatan kan onu korkutmuştu.

"Diago..."

"Açlıktan
ölüyorum."

Tek söylediği buydu, yanından geçip masanın başına oturdu ve büyük bir porsiyon aldı. Diago ikinci bir parça tavuk almakta tereddüt bile etmedi.

Vanessa, Diago büyük bir lokma alıp gözlerini kapattığını görünce, ilk başta ona hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Hoşuna mı gitmişti? Yoksa sadece aç mıydı?

Ona sor. Ne yapmanı istediğini öğrenmeye başla. Korkak olma.

Vanessa çatalını aldı ve üzerine biraz makarna sardı. Kana baktı. Ya kanıyorsa?

O aptal değildi ve onun tarafından kaçırıldığı son yirmi dört saatte, son yirmi beş yıldır ailesiyle birlikteyken sahip olduğundan daha fazla özgürlüğe sahip olduğunu biliyordu. Bu korkunç bir düşünceydi, ama onun ölmesini ya da zarar görmesini istemiyordu. Bunun bencilce bir neden olduğunu hissediyordu, ama yine de iyi bir nedeydi.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Diago döndü ve ona uzun uzun baktı. Hayatının en büyük hatasını mı yaptığını bilmiyordu.

"Yaralandın mı?"

Bu çok basit bir soruydu ve Diago, bu soruya endişe veya kaygı duymadan, basitçe evet veya hayır diyebilecek birçok insan olduğunu düşündü.

Yaralanmamıştı. Kan, ara sokakta öldürdüğü adamdan geliyordu.

Tara'ya haberleri ve ihtiyaç duyduğu detayları götürmüştü, Tara ona teşekkür edip ağlamıştı. Diago, umursamadığı için oradan ayrılmıştı. Ödeme yapılmıştı, Tara memnun bir müşteriydi ve başka hiçbir şey umurunda değildi.

Kanla kaplı halde eve gitmek pek akıllıca bir fikir değildi, ama bunu değiştirecek değildi. Eve girdiğinde, Vanessa'nın pişirdiği yemeğin kokusunu alana kadar ne kadar acıktığını fark etmemişti.

Gün boyunca ara sıra, evin çeşitli yerlerine yerleştirdiği kameralardan onun ne yaptığını kontrol etmişti. Gerçek şu ki, o olmadan hiçbir yere gidemezdi. Evinde mahremiyet yoktu ve o da böyle olmasını seviyordu.

"Hayır, yaralanmadım," dedi.

"Oh," dedi Vanessa. Bakışları onun gömleğine düştü. "Bu iyi."

"Bu benim kanım değil." "Tahmin etmiştim."

Diago, onun yemek yemesini izlerken kendini gülümserken buldu. "Kimin olduğunu merak etmiyor musun?"
kimin olduğunu merak etmiyor musun?"

Kafasını kaldırıp salladı. "Hayır."

Bu onu meraklandırı. Vanessa, İtalyan mafyasının en nazik kadınlarından biriydi. Erkekler ve kadınlar ona hakaret etse bile, o alınmazdı. Bu özelliğini sevip sevmediğini bilmiyordu.

Herkes onun yara izi hakkında yorum yapıyordu ve bu yüzden onunla evlenmek istemediklerini söylüyorlardı. Yine de Vanessa üzölmüş veya incinmiş gibi görünmüyordu. Babası her fırsatta onu satmaya çalışsa da, o bunu kabullenmişti.

"Bu gece birini öldürdüm," dedi.

"Peki."

Diago onu izledi ve yüzünde kaşlarını çatma ifadesi belirlediğini gördü, sonra lezzetli yemeğin bir lokmasını daha almak için elini indirdi.

"Ben burada ne yapıyorum?" diye sordu

Vanessa. O, ona baktı.

"Ciddi misin? Ben sadece mantıklı bir soru soruyorum, sen bana sessiz kalarak cevap mı vereceksin?"

Yine sessiz kaldı.

Vanessa homurdandı. "Benden ne istediğini anlamıyorum. Tam olarak ne yapmam gerekiyor? Sıkıntıdan patlayacak şekilde ortalıkta dolaşmam mı gerekiyor? Uyuyacak bir odam bile var mı? Bir şey yapmam gerekiyor mu? Benim rolüm ne?" diye sordu.

Onun sabırsızlığını sevdi, sevimliydi ve onu çok tatlı buldu. "Sen benimsin," dedi.

Vanessa içini çekip arkasına yaslandı. "Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Hiç. Bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor? Ben senin için neyim?"

"Ne zamandan beri bu kadar çok soru soruyorsun?" diye sordu Diago.

Onun konuşkan olmasından rahatsız değildi, bunu ve tavrını seviyordu. Aslında bu çok ferahlatıcıydı.

"Soru sormaya hakkım yok mu sanıyorsun? Babamın partisine geliyorsun, hiçbir açıklama yapmadan beni alıp götürüyorsun, sonra ne olacak? Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Nerede uyuyacağımı, benden ne istediğini bile bilmiyordum. Anlamıyorum." Elini masaya vurdu.

Diago onu bir süredir izliyordu. Sadece partilerde değil, her fırsatta onu izliyordu ve onda hiç bu kadar tutku görmemişti, şimdi ise buna hayret ediyordu.

"Ailenin benim sana bir şey yaptığımı düşündüğünü biliyorsun," dedi.

Vanessa gözlerini devirdi. "Seks, evet, onun hakkında her şeyi biliyorum."

Bu, onun gülümsemesini daha da genişletti. "Bir erkekle bir kadın arasında neler olduğunu sana biraz anlattılar mı?"

Ona sert bir bakış attı. "Bilmek istiyorsan, dadım bana her şeyi anlattı her şeyi anlattı."

"Oh, dadı, özür dilerim, affet beni, bir dadın olduğunu bilmiyordum, Prenses."

"Bana Prenses deme. Öyle değildi. Maureen... harikaydı."

Onu izlerken, kızın öfkesi bir anda sönmüş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Vanessa başını salladı. "Önemli değil."

"Söyle bana."

"Hayır."

O kadına bakakaldı, kadın da ona sert bir bakış attı.

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü biliyor musun?" diye sordu Diago. "Bana nasıl tepki verdiklerini?"

"Senden korkuyorlar."

"Ve bunun iyi bir nedeni var. Bu tavsiyeye kulak vermenin neden önemli olduğunu sana hatırlatmama gerek yok herhalde."

Kız burnunu çekip sandalyesini geri itti. "Öncelikle, ben sadece senin bana verdiğin tavsiyelere kulak verebilirim ve sen bana aptalca davranmamam dışında hiçbir şey söylemedin. İkincisi, bu seni ilgilendirmez. Üçüncüsü, beni öldürmeyi planlıyor musun yoksa bu süre boyunca yerleşmeli miyim, bunu bilmeye hakkım var."

Diago onun bu yönünü seviyordu. Kendisiyle yaşayan uysal bir kadın istemiyordu. Bakışlarındaki ateş ve tutku son derece bağımlılık yapıcıydı ve onu izlerken bunun bitmesini istemiyordu. O çok zarif görünüyordu.

"Yerleşmeni öneririm çünkü hiçbir yere gitmeyeceksin. Baban seni asla geri almayacak. Seni zaten önceden zarar görmüş olarak görüyordu ve benimle vakit geçirmek durumu iyileştirmeyecek." Büyük bir parça tavuk kesti ve bir ısırık aldı, gözlerini ondan ayırmadan yavaşça, metodik bir şekilde çiğnedi.

Kız kıpırdamadı.

"Ayrıca oturup yemeğini bitirmeni öneririm," dedi. dedi.

Kadın tabağına baktı ve adam, kadının tabağı ona fırlatmak ona fırlatmak istediğinden emindi, ama yapmadı. Kızın iradesinin gücüne hayran kaldı. Bu gerçekten iyi bir işaretti ve bundan hoşlanıyordu.

Başlangıçta, kız yemek yemedi ve adam daha fazla bir şey söylemeyi reddetti. Yemeğin tadını çıkarıyordu ve kızın yemek yapabildiğini bilmek hoştu.

Öldürmek onu her zaman acıktırırdı ve bu, herhangi bir paket servisten çok daha iyiydi.

Kadın bıçağını ve çatalını aldı, adam da kadının tavuğu kesip büyük bir dilim almasını bekledi.

"Uyuyacak bir yer bulmak için bir oda seç. Bu benim karar vereceğim bir şey değil. İstediyini bul ve beni rahatsız etme. Kaçmaya çalışma, kaçmaya çalışma, bu anlamsız olacaktır."

"Peki, yani kendi başımın çaresine bakacağım, öyle mi?" diye diye

sordu. "Evet." Bebek bakıcılığı yapacak zamanı yoktu.

"Tamam, peki, ben halledebilirim. Ama..." Durdu ve dudaklarını ısırmaya başladı, pencereye doğru bakarak, sanki bir tür can simidiymiş gibi bahçeye göz gezdirdi.

O bekledi. Vanessa, onunla başa çıkmanın tek yolunun onunla konuşmak olduğunu öğrenmek zorundaydı. O zihin okuyucu değildi. Satır aralarını okumak için ne zamanı ne de isteği vardı, ayrıca bunu yapmak da istemiyordu. Vanessa konuşmayı öğrenmeliydi.

Ailesi, başarısız oldukları kadını asla tanımayacaktı.

"Yürüyüşe çıkmak istedim ama evden çıkamadım. Evden çıkmama izin var mı?"

"Bahçelere girebilmen için sana şifreyi ve anahtarı vereceğim. Seni uyarıyorum, dışarı çıkmanı engelleyecek güvenli bir çit var."

"Ne, elektrikli çit mi?" diye sordu.

"Kendi güvenliğiniz için ona dokunmamanızı tavsiye ederim," dedi.

"Oh." Dudakları mükemmel bir daire oluşturdu. Mülkünü sıkı bir şekilde kilitlemişti.

Ona zarar verecek kimse yoktu ve kimse onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Vanessa, onun mülkünde veya onunla birlikte olduğu sürece tamamen güvendediydi. Ona giyecek ve kalbinin arzulayabileceği her şeyi çoktan sağlamıştı.

Dördüncü Bölüm

Bir Ay Sonra

Vanessa mutfakta çikolatalı kek hamurunu çırparken kendi kendine mırıldanıyordu. Koyu, çikolata kaplı bir çikolatalı kek istiyordu. Sadece sesi bile ağzını sulandırıyor ve çikolata için can atıyordu. Ayrıca dondurma da istiyordu. Kek ve dondurma.

Biftekleri baharat karışımıyla marine etmişti ve onları ızgarada pişirmeyi planlıyordu.

Bir ay önce Diago'nun açık hava ızgarası yoktu, ama biftekler için bir tane almasını önerdiğinde, bir haftadan az bir süre sonra bir tane teslim edildi.

İlk başta ızgara yapmak sandığından çok daha zordu, ama şimdi çok seviyordu. Artık ocakta et pişirmek istemiyordu. Ayrıca ızgara sebzeleri de çok seviyordu.

Diago da şikayet etmiyordu.

Geçtiğimiz bir ay içinde, Diago'nun garip tavırlarına alışmış ve ondan hoşlanmaya başlamıştı. İlk başta ona ne söyleyeceğini bilmiyordu ve bazen onu gerçekten sınıdığından emindi.

Yavaş yavaş, aptalca sorularla onu rahatsız etmediği sürece, onunla geçinmenin kolay olduğunu anlamıştı. Sessizdi ve nadiren konuşurdu.

Ona talimatlar vermekten hoşlanmıyordu. Ev ve bahçe sınırları içinde, hayatını tehlikeye atmadığı sürece istediği her şeyi yapmakta özgürdü.

Kendini kesip yaktığında ona kızmıştı, ama o da fazla gürültü çıkarmamıştı, onun da bunu yapmasını istememişti. Yemek pişiren, temizlik yapan ve mutfakta çalışan insanlar kesik ve yanıklar alır, bu kadar basit. Ayrıca, onun için yemek pişirmeyi seviyordu. En sevdiği şeylerden biriydi.

Şu anda çikolatalı kek pişirmekten keyif alıyordu. Oh, istediği kadar pasta da yapabilirdi. Mutfakta olmadığı zamanlarda kütüphanede, sinema odasında, oyun odasında ya da bahçede yeni evinin güzelliğinin tadını çıkarıyordu.

Yeni özgürlüğüne bağımlı hale geliyordu. Mutluluğunu taklit etmek zorunda değildi ya da bundan sonra ne olacağından korkmak zorunda değildi. Diago gelip gidiyordu.

Çoğu zaman kanlar içinde eve dönerdi, hatta birkaç kez yaralanmıştı, bu da onu çok şaşırtmıştı. Hayati tehlike arz eden yaralar değildi ama yine de onun için endişelenmesine neden oluyordu.

Ayrıca, onun yaralarını dikmesine de yardım etmişti, bu da onun ihtiyaç duyacağını bilmediği bir deneyim olmuştu. İlk yardım konusunda fazla eğitimi yoktu. Bildiği şeyler sınırlıydı.

Kek hamurunu pürüzsüz bir şekilde çırpıttıktan sonra, hazırladığı kek kalıplarına döktü ve önceden ısıtılmış fırına koydu. Ellerini silkeledi ve derin bir nefes aldı. Sırada, krema vardı. Tereyağını oda sıcaklığında bekletmişti. Maureen, tereyağının oda sıcaklığında olması konusunda ısrarcıydı, aksi takdirde onu beklemekle veya mikrodalgada ısıtmakla meşgul olursunuz. Tereyağını çırpıtmaya başladı, yumuşatmak için. Bunu yaparken, Diago ve Maureen'i düşündü.

Onunla birlikte olmayı seviyordu ve bu çılgınca bir şeydi. Onun dünyasında en çok korkulan adamlardan biri olan bu adamla vakit geçirmekten zevk alıyordu. Bu en çılgın şey olmalıydı.

Pudra şekerini çoktan elemişti ve çikolata erimişti.

Vanessa tüm malzemeleri bir araya getirdi, biraz vanilya ekledi ve bu sefer el çırpıcıyla kremayı çırpıttı. Kumlu kremayı sevmezdi ve Maureen ona, keke bu kadar emek verecekse, en azından kremayı kremsi ve pürüzsüz olana kadar çırpması gerektiğini söylemişti. Bunu denedi ve sonra kekleri fırından çıkarma zamanı geldi.

Vanessa kapının açılıp kapandığını duydu ve bir havlu alıp ellerindeki kremayı sildi. Diago'nun kuru temizlemeye gitmiş gibi iki adet sarılmış giysi taşıdığını gördü.

Kanla ıslanmış giysilerini asla temizleyiciye götürmezdi. Onları defalarca yaktığını görmüştü. Acaba

bir giyim şirketinde hissesi falan mı vardı diye merak etti.

"Diago," dedi. "Eve geldin." Ona gidip sarılmak isteyen tuhaf bir hisse kapıldı, ama kendini tuttu ve kontrolünü kaybetti.

Havluya tutundu, içini kaplayan endişeden hoşlanmamıştı. Neden birdenbire Diago'ya sarılmak istemişti? Onu gördüğüne neden sevinmişti?

"Güzel bir koku geliyor," dedi.

Gülümsemeden edemedi. "Çikolatalı kek. Soğumasını beklemem lazım, sonra üzerine krema sürebilirim."

"Harika, onu bitirebilirsin, akşam döndüğümüzde yeriz."

"Geri dönmek mi?" diye sordu Vanessa.

Eğer bir yerden geri döneceklerse, bu ayrılacakları anlamına geliyordu. O ayrılmak istemiyordu. Birlikte yemek yeme rutinlerini seviyordu — sohbetleri yapmacıktı, ama o bunu seviyordu. Aralarında hiçbir sahtekarlık yoktu.

"Bu akşam dışarı çıkacağız ve senin için bir kıyafet seçtim bile." Ona kapalı poşetlerden birini uzattı.

Bu gece dışarı çıkma fikri ona pek çekici gelmiyordu.

"Gerçekten benimle gelmemi istiyor musun?" diye sordu Vanessa. Partilerden nefret ediyordu. İnsanlar ona acıyarak bakıyordu.

Diago iç geçirdi ve saatine baktı. "Üç, iki, bir."

Kapı zili çaldı ve Vanessa, Diago kapıyı açmak için uzanırken neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Hiç misafirleri ya da ziyaretçileri olmazdı. Bu, Vanessa için çok yeni bir durumdu. Kendini gergin hissediyordu ve Diago'nun neden bu kadar rahat olduğunu anlayamıyordu.

Kapı açıldı ve karşısındaki kadın kollarını havaya kaldırıp ona sarıldı.

"Diago, arayacağını hiç düşünmemiştim."

Vanessa ne olduğunu anlamadı.

Diago diğer kadına sarıldı ve ikisi arasında bir sevgi bağı olduğu belliydi. Şaşkınlıkla izledi ve onu şaşırtan bir başka şey de, biraz kıskançlık ve ona göre biraz da

biraz kıskançlık karışmış bir duygu hissetti, bu da ona hiç mantıklı gelmiyordu. Kimseyi kıskanması için bir nedeni yoktu.

Onunla Diago arasında hiçbir şey yoktu. Diago tek yaptığı onu ailesinden almıştı ve mümkünse, ona sahip olduğu hayattan çok daha iyi bir hayat sunmuştu. Özel bir şey yoktu. Ya da garip bir şey.

Belki biraz tuhaf.

"Oynamak için şanslı genç kadın kim?" diye sordu kadın.

Diago kadının içeri girmesine izin verdi, ki bu da yine alışılmadık bir durumdu. Mahremiyetine değer veriyordu ve onlar da inzivaya çekilmişlerdi. Hatta elektrikli bir çit bile bahsetmişti, ama kadın bunu denememişti.

"İşte," dedi, Vanessa'ya doğru yürürken.

"O çok güzel," dedi kadın.

Kadının deli olup olmadığını merak etmeden edemedi. Uzun zamandır "güzel" denilmemişti. Annesi, kaçırılmasından sonra ona güzel olduğunu söylemeyi bırakmıştı.

"Vanessa, Susan'la tanışmanı istiyorum. Susan, bu Vanessa."

Aklında pek çok soru vardı.

Susan tısladı. "Aptalca tanıtımlar için vaktim yok. Onu partiye hazırlamamı söyledin, ben de tam olarak bunu yapacağım. Hadi Vanessa. Gidip kız kıza vakit geçirelim."

Vanessa, yukarı kata itilirken tartışacak zamanı olmadı. Susan'ı yatak odasına yönlendirebildi, ama orada durmadılar. Hayır, hiç sorgulamadan banyoyu hazırladılar ve bu kadının önünde çıplak kalıp saçlarını köpürtmekten başka seçeneği yoktu.

Susan konuşkan biriydi.

"Saçların çok güzel, tatlı kız," dedi.

"Diago ile nasıl tanıştınız?" diye sordu. İkisi birbirlerine oldukça dostça davranıyorlardı.

Susan güldü. "Diago ile uzun zamandır tanışıyoruz. O benim çok değer verdiğim bir arkadaşım ve bana göz kulak oluyor. Asla bana sırtını dönmez."

Vanessa saçlarını çatmaktan kendini alamadı.

"Bana yardım etmemi istediği bir kadın olduğunu söylediğinde çok sevindim. İşimi çok seviyorum."

"Sen güzellik uzmanı mısın?"

"Ve kuaför. Benim işim kadınların güzelliğini ortaya çıkarmak ve bunu yapmayı çok seviyorum. Bu sa gibi, ona hacim ve kıvrım vereceğiz. Bütün erkekler sana bakıp ağzının suyunu akıtacak."

O burun kıvırdı.

"Bu hanımefendiye yakışmayan sesin bir nedeni var mı?" diye sordu Susan.

"Evet, hiçbir erkek bana bakıp salya akıtmadı, inan bana." "O zaman onlara kaçırdıklarını gösterme zamanı geldi," dedi Susan.

Küvetten çıkmış ve kuruluyordu. "Bunu tüm müşterilerin için yapıyor musun?"

"Hayır, sen çok özel bir mşterisin, Vanessa," dedi Susan.

"Diago son anda aradığında, koşarak gelirim."

"İşte eşyaların," dedi Diago, havlu giymediği için çığlık attırdı. Hiçbir şey giymiyordu ve o orada, onu tamamen çıplak görüyordu.

"Sen bir yıldızsın," dedi Susan.

Vanessa Diago'ya bir bakış attı ve onun da kendisine baktığını gördü.

"Keyfini çıkar," dedi Diago, göz kırparak.

Bu da neydi böyle?

Birkaç saat sonra, Diago Vanessa'nın gerginliğini hissetti ve bunun tamamen haklı olduğunu biliyordu. Isaac Norma'nın bir parti düzenlediğini duymuştu. Bu sefer parti onun evinde değil, bir galada düzenleniyordu. Isaac, insanların iyi bir amaç için para harcayabilecekleri ve zor kazandıkları paralarının karşılığını alabilecekleri bir tür yardım etkinliği düzenliyordu. İnsanlar bu yardım etkinliğinin saçmalık olduğunu bilmiyorlardı. Isaac parayı cebine atıyordu ve fonları azaldığında bunu yapıyordu. Hayırseverlik organizasyonunu insanlardan para almak için kullanıyordu.

Adam, kızını kullanarak birini tuzağa düşürmeyi umuyordu, ama Diago bunu çoktan engellemişti.

Susan, onun yanındaki kadın hakkında fikrini çoktan söylemişti. Elbette Vanessa'yı çok seviyordu ve onunla henüz evlenmediği için onu azarlamıştı. Susan'ı severdi. O, yıllar önce kurtardığı bir kadındı. Kurtardığı çok az insan vardı, ama Susan sokaklardan kurtarılmıştı. O zamanki kocası büyük bir borç yapmış ve karısını teminat olarak kullanmaya karar vermişti. Plan, Susan'ı en yüksek teklifi verene satmak ve o kişinin onu daha fazla para kazanmak için kullanmasıydı. Diago, başka bir anlaşma sayesinde insan tacirinin peşine düşmüştü.

Susan, onu dışarı çıkardıklarında uslu davranmamıştı. Uyuşturulmuş olsa bile susmak bilmiyor ve birinin onu kurtarması için yalvarıyordu. Hatta birinin kocasını öldürmesini bile istedi ve Diago ile Susan'ın arkadaşlığı böyle başladı. Susan'ın parası vardı, kocasının yoktu. Susan kaçırılsa veya ölürse, kocası serveti miras alacaktı. Bu da onu en yüksek teklifi verene satmak, onu kullanmak ve sonra öldürmek için bir başka neden oldu. Susan'a planlarını anlattılar ve onu düşmanları haline getirdiler.

Diago, kocadan insan tacirlerine ve alıcılara kadar hepsini öldürmüştü ve Susan ona tüm servetini teklif etmişti. O ise başka bir şey istemişti: ihtiyaç duyduğunda arkadaşlık.

Soğukkanlı bir katil olan Diago'nun her yerde düşmanları vardı. Hayatının riskli olduğunu ve bir gün yakınında, arkadaş olmak isteyen birine ihtiyaç duyabileceğini biliyordu. Susan o arkadaş olmuştu. Vanessa'ya kadar hiç kullanmadığı bir arkadaş. Bu alışılmadık bir dostluktu, ama Susan'ın buna değer verdiğini biliyordu. O olaydan sonra kimseyle yakınlaşmamıştı. Onun yaşadıklarını sadece Diago biliyordu.

Mekana vardıklarında basın yoktu ve Diago gülümsemeden edemedi. Bu gece eğlenceli olacaktı.

"Seninle gelmek zorunda mıyım?" diye sordu Vanessa, vücuduna bakarak.

Diago, ailesinin ona giydirdiği kıyafetlerin farkındaydı, omuzlarından sarkan, şekli olmayan sıkıcı kıyafetler. Onu saklamak için çadır gibi bir şey seçmemişti.

Seçtiği elbise, büyük göğüslerini, biraz daha küçük belini, kalçalarını ve poposunu ortaya çıkarmıştı. Uyluklarından bahsetmeye gerek bile yoktu. Elbisenin eteğindeki yırtmaç, uyluklarını ortaya çıkarmıştı ve Diago, onun yanında konsantre olmakta zorlanıyordu. Vanessa, onun dikkatini dağıtırken, bu kötü bir durum değildi. Ama bu gece, konsantre olması gerekiyordu.

"Evet," dedi Diago.

Arabasından indi ve anahtarları valeye vererek Vanessa'nın kapısına doğru yürüdü, bu onuru kendisine bahşedecek herhangi bir erkeği durdurdu.

Susan harika bir iş çıkarmıştı. Ona yara izini saklamamasını söylemişti, bu yüzden Vanessa'nın tüm sarı saçlarını bir omzuna kıvrılmış olarak getirmişti. Vanessa muhteşem görünüyordu. Saçını yerinde tutan bir iğne ensesinde duruyordu.

Vanessa yine güzelliğini vurgulamak için, kim olduğunu gizlemek için değil, minimal makyaj yapmıştı. Diago o yara izinin gizlenmesine gerek duymuyordu. Onu o izle bile güzel buluyordu. Kendini ondan gizlemesi için hiçbir neden yoktu.

Kapı açıkken, elini ona uzattı ve Vanessa tereddüt etti, ama Diago sabırla bekledi. Yedi yıl boyunca, Vanessa belirli bir şekilde giyinmek, kim olduğunu saklamak, kim olduğundan utanmak zorunda kalmıştı. Artık değil. Diago bir mesaj vermekten hoşlanıyordu; en azından şu anda, Vanessa'nın yanında, bunu yapıyordu.

Zihninin derinliklerinde, onu tuttukları nemli, küf dolu bodrum katına girdiği anı hatırladı. Vanessa'nın onu kurtaran kişinin kendisi olduğunu bilip bilmediğini bilmiyordu. O odaya girdiğinde, kan kaybı ve enfeksiyon yüzünden Vanessa sayıklıyordu. Anlamsız sözler mırıldanıyor, aynı zamanda tökezliyordu. Onu serbest bıraktığında, Vanessa beton zemine düşmek üzereydi, ama Diago onu kollarıyla yakaladı.

Hayatında hiç kimseyi umursamamıştı, Susan'ı bile. Onun yaşama arzusuna saygı duyuyordu, hala mücadele etme cesaretine hayranlık duyuyordu, ama onun yaşayıp yaşamaması onun için önemli değildi.

Vanessa kollarında, ölümün eşiğindeyken, bir şey hissetmişti. Sarışın saçları kir ve kanla kaplıydı. Kokusu insanları bayılmaya yetecek kadar kötüydü, ama o

umursamamıştı. O anda onun için önemli olan, onu hayata döndürmektir. O genç kadının ölmesini istemiyordu.

Son yedi yıl boyunca, yavaş yavaş, erkeklerin ve ailesinin onu ezmesini izlemişti. Gülümsemesini, onu benzersiz kılan ışıltısını kaybetmişti. Bundan nefret ediyordu.

Ama beklemişti. Zamanını beklemişti. Ve şimdi, onu ondan alamayacaklardı. Vanessa ona aitti ve onlar yaptıkları hatanın farkına varacaklardı.

Kadın arabadan indi ve topuklu ayakkabılarla bile onun göz hizasına ulaşamadı. Adam kolunu uzattı ve kadın minnetle koluna girdi. Susan, kadının topuklu ayakkabılarla biraz dengesiz olduğunu önceden söylemişti, bu yüzden adam onu sıkıca tuttu ve birlikte galaya girdiler.

"Babanın kontrol ettiği hayır kurumunu biliyor musun?" diye sordu Diago. "Hayır, sadece önemli olduğunu ve kimsenin çok fazla soru sormasını istemediğini biliyorum. Fonun parasını almalarını istemediği için, bu vakfı yöneten çok fazla kişi yok. Neden sordun?"

Diago gülümsedi. "Babanın hayır kurumu kendisine ait." Kız kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayır. Baban bunu, fonları kendine aktarmak için bir paravan olarak kullanıyor. Eminim babanın lüks yaşam tarzının farkındasındır?" diye sordu.

Vanessa hareket etmeyi bıraktı ve o da durakladı, Vanessa'nın kendini toparlamasına izin verdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Baban yıllardır nakit akışı için mücadele ediyor ve bu durum değişecek gibi görünmüyor. Kazandığından daha fazlasını harcıyor ve bunu yıllardır yapıyor."

Ağzını açıp kapattı.

"Biliyorsun, babamın iyi bir adam olmadığını biliyordum, ama kendi çıkarları için bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum. Bu... Ben... Vay canına," dedi. "Ve paçayı kurtarıyor mu?"

"O parayı, çok fazla soru soranları susturmak için kullanıyor."

Ana salona girdiler ve Diago'nun beklediği gibi, tüm dikkatler ona çevrildi. Katılımcıların çoğu onun kim olduğunu ve ne yaptığını biliyordu. Birçoğu ondan korkuyordu.

Onu tanımayanlar ise, sadece kim olduğunu bilmiyorlardı, ama bir kez öğrendiklerinde, ondan uzak durmaya eğilimliydiler, ki bu tam da onun istediği şeydi.

Tahmin ettiği gibi, erkekler Vanessa'ya bakıyor, onu merak ediyorlardı. Artık korkmuş, zarar görmüş bir kadın görmüyorlardı. Hayır, istedikleri ama asla elde edemeyecekleri bir kadın görüyorlardı. Şanslarını kullanmışlardı ve bir daha böyle bir şansları olmayacaktı.

Diago kolunu Vanessa'nın beline doladı ve onu kendine yakın tuttu. Babası onları gördüğü anda, adamın gözle görülür şekilde solduğunu fark etti, ki bu tam da istediği şeydi. Isaac Norma günahlarının bedelini ödeyecekti.

Bu adam hakkında bazı acı gerçekleri öğrenmişti ve Diago'nun görevi, bu adamın hiç doğmamış olmayı dilemesini sağlamaktı.

Beşinci Bölüm

Vanessa partilerden hep nefret etmişti. Maureen onunla birlikteyken, sık sık dadısına, partilere katılmamak için bir bahane uydurmasını isterdi. Mide rahatsızlıkları sadece nadiren kullanılabilirdi.

Dadısı partilere asla katılamazdı. Maureen kimse tarafından görülmemeliydi ve Vanessa bundan nefret ediyordu. Nedenini merak etmeden duramıyordu, özellikle de artık büyüdüğü için. Ailesinin sadece snob olduğunu düşündü, ama bu ona doğru gelmiyordu. Başka ailelerin dadıları görülmüştü, bu yüzden bir şeyler dönüyor olmalıydı. Çoğu ebeveyn, çocuk yaramazlık yaparsa dadıya bağışlamak, onu cezalandırmak ya da buna benzer şeyler yapmak isterdi.

Diago'nun dadısı hakkında bir şeyler bulabileceğini merak etti.

Onu işe almak en son istediği şeydi, ama Maureen konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Dadısını çok özliyordu. Bu doğru değildi, *arkadaşını* özliyordu. Maureen sadece dadısı değildi, o her zaman onun arkadaşı olacaktı.

Babasının onlara doğru geldiğini gördüğü anda Diago'yu daha sıkı tuttu. Onu bırakmak istemiyordu. Babasından korkmuyordu, ama onun hayır kurumunu kendi çıkarları için kullandığını bilmek onu biraz daha nefret etmesine neden oluyordu. Babası ona onu nefret etmek için pek çok neden vermişti.

"Diago," dedi babası. "Bu şerefi neye borçluyum?" Babası ona bakmaya ve kaşlarını çatmaya devam etti.

"Kızına merhaba demeyecek misin? Sadece bir aydır yok ve şimdiden onun neye benzediğini unuttun mu?" diye sordu Diago.

"Kızım mı?" Babası ona baktı ve ona tuhaf bir şekilde yüzünü buruşturup dilini çıkarmak geldi, ama buna direndi. Kendini gülünç duruma düşürmedi, bunu yapmak çok kolay olabilirdi.

"Merhaba baba," dedi. Sesinin bu kadar kendinden emin çıkmasına şaşırdı, çünkü gerçekte hiç de öyle hissetmiyordu.

Karşısındaki adamın yüzü kızardı. "Burada olmamalısın," dedi, bakışlarını Diago'ya çevirerek. "İşlerimize zarar veriyorsun."

Diago güldü, ama kendi kulağına bile zorlama bir gülüş gibi geldi. Yanındaki bu adamı anlayamıyordu. Onu kafası karıştırıyordu. "İş için kötü. Yani, insanlar, içinde zerre kadar hayırseverlik olmayan bir adama bağış yapmaya daha az meyilli oluyorlar. Bu paranın senin partilerinin çoğunu finanse etmeye yardımcı olacağının farkında olup olmadıklarını merak ediyorum."

Babasını izledi ve Diago'nun doğruyu söylediğini anladı. Onu nasıl iyi bir adam olarak hayal edebilmişti ki? Dürüst bir adam olarak? Kendisi bile buna inanamıyordu. Böyle hissettiği için kendinden nefret ediyordu.

"Gitmelisin."

"Yapmam gereken şey, randevumu dans pistine çıkarmak," dedi Diago ve başka bir şey söylemeden onu dans pistine çıkardı. Dans eden sadece birkaç kişi vardı.

Vanessa, Diago'nun beline koyduğu elini veya onun eline koyduğu avucunu düşünemeyecek kadar hala çok dalgındı. Diago iyi bir dansçıydı. Neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Bu adam, onu gördüğü her alanda uzmandı. Elbette, çok fazla şey görmemişti, ama bu adam onu çok meraklandırıyordu.

"Neden buradayız?" diye sordu.

"Eğlenmek için."

Başını eğerek, belindeki avucunun sıcaklığını hissetmekten kendini alamadı. Çok uzun zamandır, belki de hiç böyle tutulmamıştı. Dudaklarını yaladı ve tepkilerini kontrol altına almaya çalışarak bekledi.

"Babam neden senin hedefin?" diye sordu. "Planın için bana neden ihtiyacın var?"

Diago ona baktı.

"Yoksa ben de cezalandırılacak mıyım?" Ona baktı ve kalbi korkudan hızla atarken, kendini durduramadı, durdurmak da istemedi. "Yoksa benim mahvolmamdan mutlu musun? Sanırım birçokları için ben zaten mahvolmuşum." Dudaklarını ısırdı ve bekledi.

"Seninle çoktan yatmış olmamı bekliyorlardı, bu konuda yanılmıyorsun." O eğilip yaklaştı ve Vanessa insanların onlar hakkında fısıldaşacaklarını biliyordu. Konuşmaların konusu olmak istemiyordu.

konusulan kişi olmak istemiyordu. "Senin bekaretini aldığımı çoktan hayal etmişlerdir. Sikimi senin küçük kıızlık zararına soktuğumu."

Vanessa nefesini tuttu. İlk kez bu kadar... Onun ona karşı nasıl davrandığını bile bilmiyordu, ama bu kesinlikle etrafına bakıp başka kimse onun söylediklerini duymuş mu diye bakmasına neden oldu. Garip bakışlar alıyorlar, ama bu içeri girdikleri andan beri böyleydi.

"Beni zaten hasarlı mal olarak görüyorlar."

Adam tısladı. "İkimiz de gerçeği biliyoruz. Hiçbir erkeğin sana dokunmadığını biliyoruz. Kimse dokunmak istemedi." Dudakları kulağına değdi. "Ama ben istiyorum."

"Bütün bunlar babamdan intikam almak için, değil mi?"

"Sana küçük bir hikaye anlatsam ne dersin, Vanessa?" diye sordu.

O çekilmeye çalıştı ama tepkileri onunkine yetişemedi. O tamamen kontrolü elinde tutuyordu. Onunla tartışmak istedi ama bunun yerine bekledi. Başka seçeneği yoktu.

"Uyku masalları için biraz yaşlıyım."

"Ah, ama görüyorsun, bu küçük yatmadan önce anlatılan hikaye çok daha eğlenceli."

Onunla tartışmak istedi, ama bunun yerine orada durup dinledi. fkesi omurgasından yukarı doğru yayılmaya başladı.

Diago'nun, başkalarına yardım etmekle hiçbir ilgisi olmayan bir hayır etkinliğine katılarak ne tür bir belaya bulaşmak istediğini bilmiyordu. Babası hakkında öğrendiği şeyleri hiç beğenmemişti, geri bir süredir onu sevmiyordu zaten.

"Hikayem yedi yıl önce, geç bir kadınla başlıyor. Güzel, tatlı ve tabii ki geç olduğu için evlilik ihtimali var. Bakire. Sizin dünyanızda, o küçük kiraz ödülünün bir değerı olduğuna inanıyorum."

O, ondan bahsediyordu.

"Her neyse, kötü bir şey olur ve geç kadın kaçırılır, ailesi perişan olur ve bu sırada yardım teklifleri yağer. Parasal teklifler ve... başka teklifler. Esaretinde geç kadın yaralanır ve dünyasının en değerli varlığı ondan alınmış sayılır. Bu acımasız olayla geç kadının artık hiçbir geleceği kalmaz, ama merak etmeyin, hepimizin

biliyoruz ki, genç kadın kurtarılır. Ama her şey yolunda değildir, çünkü kurtarıcısı son aylarda bazı acı gerçekleri öğrenmiştir." Biraz daha yaklaştı ve dudakları o kadar hoştu ki, odaklanması zorlaştı. "Onu kaçıran kişinin, babasından başkası olmadığı gibi."

Bu onu şaşkına çevirdi ve Diago onu sıkıca tutmasaydı, düşeceğini veya bir olay çıkaracağını biliyordu ve şu anda ikisini de yapmak istemiyordu.

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, yalan söylemiyorum. Bunların hiçbirini yalanla haklı çıkarmam." "O... o... ne?" diye sordu.

"Baban senin kaçırılmanı organize etti. Genç bir kadın olarak sana gösterilen ilgiyi gördü ve bundan yararlanmak istedi, bu yüzden seni kaçırmaları için birkaç amatör adam tuttu. Sadece kısa bir süreliğine ortadan kaybolman gerekiyordu. Kötü bir şey olması planlanmamıştı. Onlarla kaldığın süre boyunca işler ters gitti ve baban ilgiyi, dikkatin merkezinde olmayı sevdi ve bunu kullanmaya çalıştı. Tutmuş olduğu adamlar aptalın tekiydi, ama kullanıldıklarını biliyorlardı. Bu yüzden sana tecavüz etmediler, ama onu cezalandırmak istediler, bu yüzden sana zarar verdiler."

Vanessa buna inanamıyordu, ama sonra o, var olmayan bir hayır kurumu için para toplamak amacıyla bu ayrıntılı olayı sahnelemişti. Onu para için kullanmıştı, ama her şey onun etrafında çökmüş ve yanmıştı. Ondandır sonra kimse onu istememişti. Onu mahvetmişti.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu.

Onu bu şekilde kullanan bir adamın yakınında kalmak istemiyordu.

Diago uzun ve sıcak bir duş almıştı ve ofisinde bir bardak viski içerek keyif yapıyordu. Odaklanmasını engelleyen hiçbir şeyi sevmediği için bu tür zevkleri nadiren tadardı. Alkol duyuları köreltiyordu.

Kapının çalındığını duyduğunda gülümsemeden edemedi. Küçük gerçek hikayesinin onun ilgisini çekeceğini bilmeliydi.

"Girin," dedi.

Vanessa, evine girdikleri anda iyi geceler bile demedi. Doğruca merdivenlere yöneldi ve ondan kaçtı. Ona bir gece zaman tanıyacağını düşündü, ama yakında ona gelecekti.

Bir kutu dondurma ve bir kaşıkla birlikte ofisine girdi. Susan'ın ona sürdüğü tüm makyaj gitmişti, saçları duştan dolayı nemliydi ve üzerinde, tam olarak anlayamadığı, silinmiş bir sloganın yazılı olduğu büyük beden bir tişört giyiyordu. Ayrıca bir çift çorap da giyiyordu.

Onun nasıl aynı anda hem bu kadar sevimli hem de seksi görünebildiğini anlamıyordu. Kendisine bu kadar tanıdık gelen birine alışık değildi. İnsanlar ondan korkuyordu ve o da bundan zevk alıyor, bu korkuyu artırmak için elinden geleni yapıyordu.

Bu ferahlatıcıydı ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu.

"Babamın böyle bir şey yapacağına inanamıyorum." Sonra burnunu çekti. "Neden şok olduğumu bile bilmiyorum. Erkekler benimle evlenmeyi reddettiğinde hep çok sinirlenirdi. Duvarların ince olduğunu fark etmemiş gibiydi. Babam gibi bir mafya adamının nasıl parası olmaz?"

"Gelirinin üzerinde yaşıyor," dedi Diago.

"Partiler, saçmalıklar ve diğer her şey yüzünden, değil mi?" Kartonun kapağını açtı ve kaşığı dondurmaya batırdı, ama dondurma kaya gibi sertti. Homurdandı. "Her zamanki gibi. Biliyorsun, bu şeyi yemem yasaklanmıştı. Makarna, patates ve hayatımı yaşamam da yasaklanmıştı, çünkü çok şişman ve çirkindim."

"Sen şişman ya da çirkin değilsin," dedi.

Yüzünün yanındaki yara izini işaret etti. "Bilmiyor musun, beni tanımlayan şey bu. İnsanların görebildiği tek şey bu, görmek istedikleri tek şey bu." Nefesini tuttu ve elini ağzına kapattı. "Az önce küfür ettim, ama burada beni azarlayacak kimse yok." Kıkırdadı. "İyi geldi."

"Sarhoş musun?" diye sordu adam.

"Hayır. Hiç alkol içmedim." Adamın bardağına baktı. "Hiç alkol içmeme izin verilmedi, ama ailem burada olmadığına göre..."

"Sana içki vermeyeceğim." Kızın ani öfkesi ve sinirlenmesi onu oldukça eğlendirmişti, ama bu, onun

bu engelleri aşmasına yardımcı olacak başka bir şey vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

Kız burnunu kırıştırdı. "Neyse. Bu karton dolusu dondurmayı yiyeceğim ve bunun kıcıma yerleşmesi umurumda değil, ayrıca küfürlü sözler söyleyeceğim. Kıç, orospu, sik, göt herif." Elini ağzına kapattı. "Sanırım biraz başım dönüyor."

O da kadehini ona doğru kaldırdı. Bu, bir kerede ona en çok konuşulan şeydi. Susan bile onunla bu kadar konuşmamıştı.

"Yani beni kurtaran sensin?" diye sordu Vanessa.

"Evet."

"Neden?"

"Ödeme için." Ödemeyi almadı, ama Vanessa'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Şey... biraz bulanık. Bilmiyorum, ilk götürüldüğümde her şey yolundaydı. Bence oldukça naziktiler. Yani, geriye dönüp baktığımda, hepsini hayal mi ettim diye merak ediyorum, anlıyor musun?" Kaşlarını çatı.

"Biliyorum."

"Sonra işler kötüye gitti, sonra beni kestiler, tam bir kabustu." Derin bir nefes aldı. "Üzgünüm. Bundan bahsetmemeliydim. Ailem yıllardır bana susmamı söylüyor. Her şeyin geçmişte kaldığını. O adamların öldüğünü."

"Öldüler."

"Çünkü sen onları öldürdün." Güldü. "Onları öldürerek babama iyilik yaptığının farkında mıydın?"

"Hayır, farkında değildim."

"Bu berbat," dedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Burada neler olduğunu bilmiyorum. Beni geri versen bile, geri dönmek istemiyorum. Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Buraya nasıl geldim?"

Bu durum hoşuna gitmedi. Diago bardağına bakarak son viski yudumunu içti.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Vanessa.

"Yanlış bir şey yapmadın." Bardağını masaya koydu ve ona doğru yürüdü, karşısındaki sehpaye oturdu.

karşısına oturdu. "Bir çözümüm var."

"Öyle mi? Bir karton dondurmanın üstüme düşüp kararı benim yerime vermesi umudundan daha mı iyi bir şey bu?"

"Benimle evlen," dedi.

Vanessa kaşığı ağzına almış, ona bakıyordu. "Seninle evlenmek mi?"

"Evet."

"Ama bu nasıl bir şeyi çözecek ki?"

"Tüm sorunlarını çözmeyecek, ama senin için yeni bir hayatın başlangıcı olacak," dedi.

Kaşlarını çatı. "Ama... sen bir eş istiyor musun ki?"

"Hayır, bir eş istemiyorum, ama seni alacağım."

Kadın güldü. "Vay canına, bu delilik. Gerçekten, evlilik teklifini bu şekilde kabul etmemi mi istiyorsun?"

"Sana iyi bir teklif sunuyorum. Eski hayatına dönmek zorunda kalmayacaksın. Tanımadığın bir erkeğin merhametine kalmayacaksın."

"Seni tanımıyorum."

"Seni dövmeyeceğim. Seni zorlamayacağım. Kendi hayatını yaşayabilirsin." hayat."

Kaşlarını çatı. "Kendi hayatımı yaşayabilirim, ama bunun bir Bunun bir bedeli olmalı. Karşılığında ne istiyorsun? Ben aptal değilim, bunun bir bedeli olduğunu biliyorum."

"Bana boyun eğeceksin. Benim karım olacaksın ve bana soru sormayacaksın. Benden korkmayacaksın, soru sormayacaksın. Sana dünyaları vereceğim, ama karşılığında bana kendini vermelisin."

Vanessa ona baktı ve o, onun kaşlarını çatmasını bekliyordu, ama o sadece dudaklarını hafifçe büzerek ona baktı ve o, Vanessa'nın bunu düşündüğünü anladı.

"Bu seks anlamına mı geliyor?" diye sordu

Vanessa. Bu onu gerçekten şaşırttı.

"Evet. Karımı sikkmeyi bekliyorum."

Kaşığı kutuya geri koydu.

"Tamam, ama peki ya... sadakat? Başka kadınlarla çıkacak mısın?"

"Hayır, ve sana dokunabileceğini düşünen her erkeği öldürürüm," dedi. dedi.

"Yani, bir bakıma, bizim için uygun bir ilişki içinde olacağız. Seni satacağından endişelenmeme gerek kalmayacak ve karşılığında güvenlik ve emniyet için, elimden gelen her şekilde senin karın olmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ama beni öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

O ona yaklaştı ve o geri çekilmedi. Diago, onun kendisinden korkmaması aptalca mıydı, bilmiyordu. Onun durumunda olan çoğu kadın ondan korkmalıydı. O iyi bir adam değildi. "Bana ihanet edersen, boğazını keserim. Sadık ol, bana itaat et, ben de sana dünyaları veririm."

Diago bekledi, sözlerinin etkisini göstermesini bekledi ve Vanessa dondurmasını unuttu, uzun bir süre sadece ona baktı.

Onun kafasından neler geçtiğini bilmek isterdi, ama ne düşündüğü belli değildi.

Vanessa dudaklarını yaladı, kaşlarını çattı ve sonra başını salladı.

"Evet, evet, sana katılıyorum, ama... Düğün gecemde bekaretimi kaybetmek istemiyorum. Büyük bir düğün istemiyorum. Sadece ikimiz ve bunu doğrulamak için gereken kişiler olsun istiyorum, sonra da sadece hayatımızı yaşamak istiyorum."

Bu garipti.

"Ve... babamı öldürmeni istiyorum," dedi. Vanessa ayağa kalktı. "Bunu nerede yapmak istiyorsun?"

"Bu gece seninle yatmayacağım," dedi Diago. "Neden babamı öldürmemi istediğine geri dönelim mi?"

"Bana zarar vermek için adamlar gönderdi. Bu yara izinin sebebi o ve çok uzun zamandır bir canavar olarak paçayı kurtarıyor. Başka neler yaptığını bilmiyorum ama para çalmak için hayır kurumları kurmaya hazırsa, çok daha kötü şeyler yaptığını biliyorum. Bana soru sormamamı, seni rahatsız etmememi söyledin. Babamı öldürmeni ve ona acı çektirmeni istiyorum."

Diago ayağa kalktı, yüzünü avuçladı ve başını geriye doğru eğdi. "Baban zaten listemde, Vanessa. İlk kez

seni ilk kez becereceğim, düğün gecemizde olacak."

Altıncı Bölüm

Üç Hafta Sonra

Vanessa, babasının hala hayatta olduğunu biliyordu ve bu onu çok kızdırıyordu, ama Diago'ya bir göz attı. Küçük bir düğün töreni yaptılar. Babasının ona tamamen karşı çıkıp görkemli bir düğün düzenleyeceğini düşünmüştü, ama bunun yerine Susan ve birkaç kişi daha törene şahitlik etti. Bir rahiple iletişime geçtiler ve küçük bir ofis binasında evlendiler.

Basit ama şık, ona yakışan beyaz bir yazlık elbise giydi. Susan saçını ve makyajını yaptı, çok güzel görünüyordu.

Diago, Susan'ın yara izini gizlemesine izin vermedi. Ayrıca düğün fotoğrafları çekilmesinde ısrar etti, ama Vanessa buna pek aldırmıyordu. Parmağına taktığı yüzük onu şaşırtmıştı, yüzük güzel bir elmas ve oldukça büyüktü. Nişan yüzüğü de vardı, bu yüzden şimdi Diago'ya ait olduğunu gösteren iki yüzük takıyordu. Evlenmişlerdi.

"Çok güzelsin," dedi Susan, ona doğru yaklaşarak. Vanessa diğer kadına gülümsedi ve sarılmasını kabul etti, ama çok mutlu hissetmiyordu. Babası hala hayattaydı ve son üç haftadır Diago'yu neredeyse hiç görmemişti. Ona nerede olduğunu sorduğunda, Diago parmağını dudaklarına götürerek soru sormamasını söyledi.

"Teşekkür ederim."

"Bunun senin için yeni bir şey olduğunu biliyorum ve Diago kolay anlaşılan bir adam değil, ama inan bana, hata yapmıyorsun," dedi Susan.

Diago'yu tanıımıyordu bile. Onun sözüne güvenmek ve anlaşmadan caymayacağına inanmak zorundaydı. Vanessa yüzüğe baktı. Onunla evleneceği için panik hissedeceğini düşünmüştü, ama hissetmedi. Bu korkutucu ya da ürkütücü değildi. Doğru geliyordu.

Diago, rahibin elini sıktıktan sonra yanına yaklaştı.

"Gitme vaktimiz geldi," dedi Diago.

Susan içini çekti. "Küçük bir resepsiyon düzenlemek isterdim, ama zamanın değerli olduğunu biliyorum." Ona bir kez daha sarıldı. "İkiniz için çok mutluyum, tekrar görüşene kadar birbirinizin tadını çıkarın."

Bunun üzerine Susan arkasını dönüp gitti. Gitmeden önce elindeki çiçekleri çöpe attı, güneş gözlüğünü taktı ve günün içinden kaçtı.

Vanessa Diago'ya soru dolu bir bakış attı.

"O, nasıl ihtiyatlı davranılacağını iyi bilir,"

dedi Diago.

"Oh. Çiçeklerimi çöp kutusuna atmalı mıyım?"

"Hayır, saklayabilirsin."

Diago onları arka girişe doğru götürüyordu ve Vanessa, bir arabanın onları beklediğini görünce şaşırdı.

Başka kimse yoktu ve Diago arabayı döndürerek ona kapıyı açtı. Vanessa ona teşekkür etti, arabaya bindi ve Diago'nun direksiyona geçmesini bekledi. Camlar hafifçe karartılmıştı. İnsanlar arabada kimin olduğunu anlamakta zorlanacaktı.

Birkaç saniye içinde Diago arabayı çalıştırdı, klimayı açtı ve evine doğru yola çıktılar. En sevdiği çiçekler olan gülleri elinde tuttu. İkisi de konuşmadı.

Diago, evlenene kadar seks yapmayacaklarını söylemişti. Artık evlendiklerine göre, bugün olacak mıydı? Bu gece mi? Konuşacak zamanları pek olmamıştı. Son üç haftadır onu neredeyse hiç görmemişti. Düğünü iptal etmesini bekliyordu, ama o bunu yapmadı, bu da onu şaşırttı.

Zaman geçiyordu ve o ona bakmamaya çalışıyordu.

Bunun onu rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu. İlk seferi... acı verici olacaktı. Bundan kaçış yoktu. Dudaklarının altını ısırды ve bekledi.

Onun evine vardılar. Kodunu tuşladı, parmağını bastırdı ve kapılar açıldı. Kapılardan geçip durduklarında, kapıların kapanmasını beklerken, Vanessa sonunda rahatlayabileceğini hissetti.

Bu nasıl olmuştu? Diago bir yabancıydı, ama yine de onun evinde, onun yanında, çocukluğunun geçtiği evinde hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu.

Geçmişle ilgili tüm düşünceleri zihninin arka planına iterek, bunun yerine şimdiki zamana, Diago ile olan hayatına odaklandı.

O ana kapıya doğru sürdü ve Vanessa, onun kontağı kapatıp arabadan inip kendisine doğru gelmesini bekledi. Bu sefer, gözlerini ondan ayıramadı. O kadar ilgi çekiciydi ki. Smokin giymişti ve çok yakışıklı görünüyordu.

O kolların onu sarması, ona zevk vermesi, onu acı ve çığlıklarla doldurması, daha fazlasını istemek için ona yalvarması nasıl bir şey olurdu? Bacaklarının arasında bir cevap veren nabız hissetti. Vanessa daha önce hiçbir erkeğin yanında böyle hissetmemiştir.

Diago'nun onu kucakladığı bir an olmuştu, ama onu kurtardığını hatırlayamıyordu. O anla ilgili anıları, acı ve halüsinasyonlar nedeniyle bulanıktı. Ona gerçeği söylediğinden beri, onun gördüğünü sandığı melek olup olmadığını merak etmişti. Akli başına geldiğinde, bunun zihnini karıştıran enfeksiyon olduğunu düşündü.

Diago kesinlikle melek değildi.

Kapıyı açtı ve ona elini uzattı, o da elini tuttu. Küçük basamakları çıktılar ve ön kapısına gittiler. Heyecanla kalbi hızla çarpmaya başladı.

Evin içine girdiler ve Diago kapıyı kapattı, kilit yerine oturdu. Evin etrafındaki güvenlik önlemlerini ona söylemesine gerek yoktu. Diago'nun evi, bulunabilecek en güvenli yeri.

Ondan birkaç adım uzaklaştı, ama Diago boğazını temizlediğinde durdu.

"Elbiseni çıkar," dedi Diago.

Ona döndü. "Benim odama mı yoksa senin odana mı gitmemi istiyorsun?"

"Hayır, o elbiseyi çıkarmanı istiyorum. Hemen!" Sesi sert, derin, emredici ve çok seksi idi.

Bunun üzerine alınması gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine tahrik olduğunu hissetti.

Vanessa çiçekleri yere bıraktı, elbisenin eteğini tutup başının üzerinden çıkardı. Hiç

Başka ne yapabilirdi ki?

Giydiği beyaz iç çamaşırı şeffaf dantelden ve seksi idi. Onu giymesinin bir anlamı yoktu, çünkü adam içini görebilirdi.

Elbiseyi yere bıraktı ve kendini örtme dürtüsüyle mücadele etmekte zorlandı. Yıllarca ne kadar çirkin olduğu söylenmiş olması, zehirli atıklar gibi zihninde dolaşıyordu.

Diago onunla evlenme kararından pişman mıydı? Gördüğü şeyden tiksiniş miydi?

Vanessa, bunu gözlerinde görmekten korktuğu için başını kaldırmaya cesaret edemedi. Bazı insanlar gerçek duygularını saklayamazlar. Tabii ki o bu konuda uzman değildi. Bu korku içini kemiriyordu.

"Şimdi sütyen ve külot. Çıplak olmanı istiyorum. Artık bana ait olan her santimini görmek istiyorum."

Yukarı bakmadı. İç çamaşırlarını çıkarmak neredeyse mekanik bir hareket gibiydi. Önce sütyen, sonra külot, çok hızlı hareket etmemeye, daha az esnek olan kısımlarına dikkat çekmemeye çalışarak.

"Bana bak," dedi.

Tartışmalı mıydı? Vanessa ne yapacağını bilmiyordu. Onun kendisinden nefret etmesinden korkarak yaşamaktansa, şimdi öğrenip evliliği iptal ettirmesi en iyisi olurdu.

Kafasını kaldırdı, ama Diago tiksiniş görünmüyordu. Ceketini çoktan çıkarmış ve gömleğini gevşetmişti.

Ona baktığı anda, aralarındaki mesafeyi kapattı ve Vanessa başını geriye eğmekten başka seçeneği kalmadı. Onunla birlikteyken bunu sürekli yaptığını hissetti. O, ondan çok daha uzundu, çok daha iriydi.

Ne yapacağını bilmeden ona bakarak bekledi, ama sonra Diago elini yanağına koydu. Rahip gelini öpmesini söylediğinde ne olacağını bilmiyordu, ama ondan bir an bile korkmadı. Dudaklarının dudaklarına değeceği düşüncesi onu heyecanlandırmıştı. Vanessa, neredeyse hiç tanımadığı bir adamla birlikte olmaktan heyecanlanarak yavaş yavaş aklını mı kaçırıyor diye bilmiyordu. Kendi babasının bile korktuğu bir adam. Aklının başına ne geldiğini bilmiyordu, ama adam ellerini yüzüne koyup yanaklarını avuçladığında

yanaklarını avuçladığında, umursamadı. Adam onu tamamen ele geçirdi ve bir kez olsun, işleri batırmaktan korkmadı.

O bir şey söyleyemeden, adam dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve onu tamamen şaşırttı. Bu kontrol değildi, ihtiyaçtı. Sanki kendini tutamıyormuş gibiydi ve Vanessa, adamın ona karşı kontrolünü kaybetmesini seviyordu.

Adam onu kendine doğru çekerken, kız ellerini adamın ellerinin üzerine koydu. Çıplak vücuduna adamın kıyafetlerinin sertliğini hissetti ama umursamadı. Çok geçmeden adam onu bıraktı ama kız, adamın onu yukarıdaki yatağa taşıyacağını umuyordu. Adam onu yere indirdi, geriye doğru itti ve kız oturmaktan başka seçeneği yoktu, adamın yüzü hala onun yüzüne yakındı.

Kızın poposu arka basamağa çarptı, ama sonra adam kızın bacaklarını genişçe açtı.

"Açık tut," dedi.

Adam ellerini dizlerine koyup yukarı kaydırarak uyluklarını kavradığında bile gözlerini ondan ayıramadı.

Parmakları onun en hassas noktasına çok yakındı, ama amına dokunmadı. Bunun yerine bakışları üzerindeydi, onu izliyor, bekliyordu. Neyi beklediğini bilmiyordu, ama sonra onu yakıcı bir öpücükle öptü ve bu, onun her şeyi sorgulamayı bırakmasına neden oldu.

Vanessa, onun tahmin ettiği gibi en güzel gelin olmuştu. Onu yukarı çıkarmak, sikmek ve can sıkıcı bekaretini ortadan kaldırmak çok kolay olurdu, ama ona bunu yapmayacaktı.

Onu aldığı anda, o kadar dikkatinin dağılmasını istiyordu ki, zevkten başka hiçbir şey bilmesin, ki bu ironikti. Diago, yıllar boyunca neden olduğu tüm acıyı ve kalp kırıklığını çok iyi biliyordu, ama Vanessa bunların hiçbirini hak etmiyordu.

O bir canavardı, ama canavarların bile sınırları vardı ve görünüşe göre bunca yıl sonra, o da sınırına ulaşmıştı. Onu inciten olursa, onu öldürürdü. Tıpkı onu kaçırmaya çalışan, ona zarar veren ve onu öldürmeye niyetli olan adamları öldürdüğü gibi, çünkü lanet olası babası parayı vermeyi reddetmişti.

Her zaman onun için geri dönmeyi planlamıştı, ama Diago önce doğru adamı öldürdüğünden emin olmak için gerekli kanıtları toplamalıydı. Hak etmeyen insanları öldürmekle bir sorunu yoktu. Ahlaki değerleri biraz... bozulmuştu.

Doğru insanları öldürmesi gerekiyordu, yoksa neyin peşinde olduğuna dair şüphe uyandırırđı.

Hayırseverlik etkinliğine katıldıktan sonra, Isaac Norma'nın onu öldürmek için bir yol bulacağından hiç şüphesi yoktu. Bir zayıflık bulup onu kullanmaya çalışacaktı. Keşke o piç, sahip olduğu tek zayıflığı neredeyse satmış olduğunu bilseydi. Artık Vanessa ona aitti ve başka birinin onu kendisine karşı kullanmasına izin vermeyecekti. Onu güvende tutacak ve başkalarının başaramadığı şekilde koruyacaktı.

Tüm bu saçmalıkları ve zırvalıkları aklının bir köşesine iterek, bunun yerine bacaklarını güzelce açmış, onun sikini bekleyen kadına odaklandı, ama ona sikini vermeyecekti. Dudakları bile son derece bağımlılık yapıcıydı ve bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

Öpüşmek yıllardır onun gereksinim listesinde yer almıyordu, ama kadının ağzında bir şey vardı... Onu öpmeyi bırakamıyordu. Dudaklarının her dokunuşu inanılmazdı.

Ama öpüşmeyi bırakacak iradeyi buldu ve dudaklarını kadının boynuna doğru kaydırđı. Dilini kadının nabzının üzerinde ileri geri kaydırđı, ısırđı, kadının nefesini duydu ve vücudunda aşağı doğru ilerlerken meme uçlarının sertleştiğini gördü. Kadın dolgun bacaklarını birbirine kapatmaya çalıştı ama adam onu durdurdu. Aşağı indi, emmek için can attığı o dolgun göğüslere doğru.

Bacaklarını açık tutmak ve ona çok yakında onu sikeceğini fark ettirmek için vücudunu kızın açılmış bacaklarının arasına itti. Bu güzel amcığı yalayacak ve emecekti, ama önce oraya ulaşmalıydı ve önce göğüslerinin tadını çıkarmak niyetindeydi. Onları elleriyle kavrayıp birbirine bastırđı ve başparmaklarını boncuklu uçlarında gezdirdi.

Kadının keskin bir nefes aldığını duydu ve artık daha fazla dayanamadı. Aralarındaki mesafeyi kapatarak,

dolgun meme uçlarından birini ağzına aldı ve emmeye başladı, kadının inlemelerini duydu. Kadının dudaklarından onun adı bir mantra gibi dökülüyordu.

Diago uzun zamandır gürültüden hoşlanmıyordu. Sessizliği severdi, ama kadının çıkardığı sesler, özellikle de ağzından çıkan adı, inanılmazdı ve kadının durmasını istemiyordu. Bu yüzden acele etmedi, bir meme ucunu emdi, diğerine geçti, sonra tekrar geri döndü.

Kadının çıkardığı sesleri seviyordu ve onu daha da mutlu edebileceğini biliyordu. Elini aşağı kaydırды ve kadının amını avuçladı. Diago ne yaptığını görmesine gerek yoktu, parmağı klitorisini okşarken kadının vücudunda hissetti ve onu çılgına çevireceğini bildiği o seksi iniltiyi çıkardı.

"Lütfen," dedi.

"Bunu çok daha iyi hale getireceğim," dedi adam.

Onun göğüslerini yalamaya devam etmek istese de, bu tatlı, bakire amcığı tatması gerekiyordu.

Diago, vücudunu öperek aşağı doğru indi, acele etmeden, sabrına hayran kalarak. Sabırlı olmasıyla tanınıyordu, ama o anda sabırlı bir adam gibi hissetmiyordu. Aklını kaçırmak üzereydi.

Sikini pantolonunun ön tarafına bastırarak patlamak üzereydi, ama kendi zevk ihtiyacını görmezden geldi ve karısına odaklandı.

Onun karısı olması bile ona çok garip geliyordu. Hiç kimseyle evlenmeyi düşünmemişti. Hiç kimseye yakınlaşmayı düşünmemişti. Vanessa sıradan biri değildi ve onun neden kendisi için bu kadar önemli olduğunu, neden kendisi için değerli olduğunu ve onu farklı kılan şeyin ne olduğunu düşünmekten vazgeçti, çünkü bunların hiçbirinin açıklamaya ihtiyacı yoktu. Evliydi. O, karısıydı.

Onun güzelliğine bakmak için amını bırakıp, dilini onun yarık arasında gezdirdi. Onun girişine gitmedi. Onu yakında sikecekti. Dilini klitorisinde ileri geri gezdirirken, onun inlemesini, sonra da bağırmasını ve daha fazlasını istemesini duydu.

"Lütfen, lütfen," dedi. "Oh, vay canına."

Kızın amına gülümsemeden duramadı, sonra aşağı doğru inerek girişine işaret etti, sikini onun içine taşaklarına kadar sokacağını biliyordu, ama bunun yerine geri çekildi, klitorisine doğru gitti ve tomurcuğu ağzına aldı.

Kadının çıkardığı ses, kulağına gelen en tatlı müzikti.

Onu işkence etmek gündeminde yoktu ve kadının vücudunun değişmeye başladığını, orgazma doğru ilerlediğini hissettiğinde, ona izin verdi.

Onu zorla doruğa çıkarmadı, ama orgazmını hissederek tatlı zamanını geçirdi ve artık daha fazla dayanamayacağını anladığında, onu sadece ilk orgazmı olduğunu varsayabileceği bir duruma sürükledi. Adı, kendi kulaklarına bile hiç bu kadar güzel gelmemişti.

"Lütfen, Diago," dedi.

O, kadının adını homurdandı, sonra dudaklarını ele geçirdi ve bu sefer beklemeyi bıraktı.

"Diago, ne yapıyorsun?" dedi kız, erotik transından hızla çıkarak. Adam onu omzuna kaldırdı ve tek kelime etmeden onu yukarı taşımaya başladı.

Kadının pantolonunu sıkıca kavradığını hissetti. Belki de onu merdivenlerde orgazm etmek en iyi fikir değildi. Hâlâ pantolonunu çıkarmamıştı ve penisi zaten çok büyük geliyordu.

Yine de durmadı, merdivenleri çıkıp en üste çıktı ve artık *onların* odası olacak olan odasına doğru ilerledi. Vanessa'nın ondan uzakta uyumasını izin vermeyecekti. Her şeyi istiyordu. O, karısıydı ve her şeyi onunla paylaşacaktı.

Cevap beklemeden onu yatağa yatırdı, sonra geri çekildi, sonunda gömleğini çıkardı ve biraz zaman harcayarak fermuarını sertleşmiş penisinin üzerinden geçirdi.

O bir rüyaydı. Çok güzeldi.

Ve saniyeler içinde pantolonunu ve boxerını çıkardı, penisinin sertliğini umursamadan yatağa tırmandı ve bacaklarının arasına girdi.

Güzel sarı saçları yastığının üzerine yayılmıştı ve o, onun mavi gözlerine bakıyordu. Gözleri ona bakıyordu ve o

ne düşündüğünü merak etti.

"Bu biraz acıtacak," dedi. "Karşı koyma. Acı geçsin, sonra eğlenelim."

Onun uyluğunu kaldırdı, aralarına uzandı ve penisini onun girişine hizaladı.

Diago bakışlarını ona çevirdi ve işkenceyi uzatmadı ya da daha iyi hale getirmeye çalışmadı. Ona göre, acıyı atlatmanın en iyi yolu bandajı bir kerede çekip çıkarmaktı ve öyle de yaptı. Toplarını onun içine sertçe soktu ve bunu yaparken kızlık zarının yırtıldığını hissetti, bu da onu ona ait kıldı.

Vanessa bakireydi ve artık tamamen onun karısıydı.

Yedinci Bölüm

Vanessa her zaman düğün gecesini hayal etmemeye çalışmıştı. Kendisinden ne beklendiğini anlayacak yaşa geldiğinde, Maureen'e bir erkekle bir kadın arasında ne olduğunu sormuştu. Maureen bunu güzelleştirmeden, ona ne olacağını açıkça anlatmıştı.

İlk başta çok korkmuştu, ama sonra dadısı ona, zamanı geldiğinde, kocası doğru kişi ise, bunun dünyadaki en güzel şey gibi hissettireceğini söylemişti.

Diago'nun vücuduna dokunan dudakları inanılmaz bir his uyandırmıştı, özellikle de bacaklarının arasına girdiğinde. Böyle bir hisse kapılmanın mümkün olduğunu düşünmemişti, ama bu zevk bu dünyadan değildi.

Sonunda onu yukarı çıkardığında ve bunun acı vereceğini söylediğinde, çoğu kadının bundan hoşnut olmayacağını düşündü. Aslında, çoğunun biraz kızgın olacağını tahmin edebiliyordu. Sonra, tabii ki, sonunda seks yaptıklarında gelen acı.

Ama... bu acı uzun sürmemişti. Onu ikiye bölmüş gibi hissettiren o korkunç his değildi. Evet, rahatsız ediciydi, ya da belki de şu anda üçüncü orgazmın etkisiyle böyle hissediyordu, ama bu, o anı mahvetmemişti. Vanessa yatakta uzanmış, tavana bakarak, kocasının yanında olduğunu hissediyordu.

Çarşafı çoktan değiştirmişlerdi. Diago onları almıştı, ihtiyacı olduğunu söylemişti, ne için olduğunu bilmiyordu. Umursamıyordu da. Babasına göstermek içinse, önemi yoktu.

"Nasılsın?" diye sordu ve Vanessa yavaşça başını ona doğru çevirdi.

"Ben iyiyim." Bu da ona tuhaf gelmişti, çünkü artık mafyanın, muhtemelen tüm dünyanın en korkutucu adamlarından biriyle evliydi. "Nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordu, ona dönerek.

"Neyi?"

"İnsanları senden korkutmak mı? Bunu nasıl yaptın? Bir tür sihirli yetenek miydi?" Aptal değildi ve ruhunun derinliklerinde sihrin var olmadığını biliyordu, ama ona yardım edebilecek bir yolu varsa, onu dinlemeye hazırdı.

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Adamın bakışları onun omzunun ötesine kaydı.

"Senden korkmuyorum. Benim bir şey yapmadığım sürece bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Anlıyorum. Ne yapacağım, ne söyleyeceğim gibi şeyleri dert etmene gerek yok." Dudaklarını hızla birbirine bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Söz veriyorum. Ben sadece... Ben... İnsanları senden bu kadar korkutmayı nasıl başarıyorsun? Herkes beni görmezden geliyor ya da arkamdan konuşup gülüyor ve alay ediyor."

"Ve sen bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?" "Anlıyor musun?"

"Kahkahaları ve kıkırdamaları anlamıyorum, ama parmaklarının arkasından fısıldaşmalarını kesinlikle anlıyorum, ama bu hoşuma gidiyor, çünkü işimin yarısını benim yerime yapıyor. Çok basit, Vanessa, ve bundan sonra kabus görmene izin yok." Durdu ve elini kalçasında hissetti. Ona dokunduğunda çok iyi hissediyordu ve gerçek şu ki, onun hiç durmamasını istiyordu. "İşi bitirmek için ne gerekiyorsa yaparım. Öldürülmekten korkmuyorum. Kaçmak zorunda kaldığım hiçbir durum olmadı. Tehlikeye ve acıya doğru giderim ve ona gülerim. Esas olarak, onu öldürürüm ve bir süre sonra insanlar senin neler yapabileceğini anlar. Yok edilemez olarak kabul edilen erkekleri ve kadınları öldürdüm, ama bir kurşun, kılıcımın bir vuruşu veya yumruğumla hayatlarını aldım. Beni kanlar içinde gördüler, ama ben tek bir yara izi bile almadım."

"Yani sen bir tür süper varlık mısın?"

"Hayır, Vanessa, ben sadece kaybetmem ve insanlara saygısızlıklarının bedelini ödetirim."

Elini uzatıp doğrudan kalbinin üzerine koymaktan kendini alamadı. "Neden babamı henüz öldürmedin?"

"Çünkü bazen ilk hamleyi yapmadan önce tüm oyuncuların kim olduğunu bilmen gerekir. Babanın tek başına mı çalıştığını yoksa yanında biri olup olmadığını bilmem gerekiyordu."

Bunu hiç düşünmemişti. "Ne buldun?"

"Baban tek başına çalışıyordu. Annenin ve kardeşlerinin onun planlarının bir parçası olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Öyle olup olmadıkları neden önemli?" diye sordu.

"Böylece kimi öldüreceğimi ve bunu ne kadar acı verici hale getireceğimi tam olarak bilirim."

"Bana yaptıkları şeyin senin için ne önemi var? Hepsi birlikte para kazanmak için çalışıyorsa, bunun ne önemi var?"

Kalçasındaki eli yukarı kaydı ve sanki zevkli bir ateşin izi vücudunda yukarı doğru ilerliyordu, o da yanağını avuçlayarak onu çok arzulamasına neden oluyordu.

"Çünkü sen bunun bir parçası değildin ve sana yaptıkları ve babamın para uğruna göz yumduğu şeyler yüzünden. Bunu kabul edilemez buluyorum ve ona bunun bedelini ödetmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Vanessa kendini tutamadı. Onu öpmek zorundaydı. Maureen dışında, hayatında kimse ona yeterince değer verip ilgilenmemişti. Garipti, çünkü bu soğuk kalpli, acımasız adam gerçekten değer veriyor gibiydi. Ona sormak istemedi, çünkü cevabı kaldıramazdı, özellikle de cevap olumluysa ve ona aptal dıyerse.

Kalkarak, ona doğru itti ve üstüne çıktı.

Vanessa ne yaptığını bilmiyordu, ama seksin nasıl başladığını bilmek için yeterince film izlemişti. Biraz hassas olması bile umurunda değildi. Tek istediği ona olabildiğince yakın olmaktı.

Diago, Vanessa beline otururken ona karşı koymadı. İlk başta onu öpmeye devam etti, ama tam kasıklarının üzerinde durdu. Onun her santimini hissetmek için içinden gelen bir ihtiyaç hissetti, sonunda pes etti ve çıplak amını ona bastırdı.

Dudaklarından kaçan iniltiyi tutamadı. Onun penisini hissetmek çok güzeldi. Ellerini, tahmin ettiği gibi, çok güzel hissediyordu ve onun dokunmasını bırakmasını istemiyordu.

Vanessa neden birdenbire bu kadar cesur hissettiğini bilmiyordu, ama tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu, vücudunun istediği şeyi yapıyordu ve onun kendisini sardığını hissetmek, onun arzuladığı şeydi.

Elini uzattığında, adam ona karşı koymadı ve Vanessa, adamın avucunu doğrudan göğsünün üzerine koydu, sonra diğer elini de aldı. Diago

tam olarak ne istediğini biliyordu, onu okşayıp alay ederken, avucunda göğüslerinin ağırlığını tuttu, sonra onları birbirine doğru itti ve başparmağıyla her iki meme ucunu okşadı.

Adı dudaklarından döküldü ve artık sessiz kalamadı. Çok iyi hissettiriyordu ve meme uçlarını okşama şekli, cevabını doğrudan kalbine gönderen bir titreme yarattı. Onu zaten orgazma ulaştırmıştı, ama bir tane daha istemişti ve onun penisi üzerinde kıvrılmaya devam etti, onun kalınlaşmaya başladığını hissetti. Dudaklarından bir inilti daha çıktı ve gözlerini kapattı.

"Eğer kıvrıncaksan, bunu düzgün yap."

O, ellerini göğüslerinden çektiği anda gözlerini açtı. Onun dokunuşunu özlemişti, ama uzun süre beklemek zorunda kalmadı, çünkü o onu pozisyona getirdi, penisini girişine hizaladı ve Vanessa tereddüt etmedi. Ne hissetmek istediğini biliyordu.

Diago bir tür canavar olsa da, onunla birlikteyken kendini tamamen güvende hissediyordu. O, tanıdığı diğer erkekler gibi değildi. O... muhteşemdi.

Santim santim, onu doldurmaya başladı ve onu kaybetme korkusuyla, ellerini uzatıp omuzlarına tutunmaktan başka seçeneği yoktu. O, onun erkeğiydi. Ona gülmesin diye bunları yüksek sesle söyleyemeyeceğini biliyordu, ama böyle hissediyordu. Diago'ya ait olmak istiyordu ve onun söylediklerinden sonra, öyle olduğunu biliyordu.

Artık sadakati kocasına aitti ve eğer Diago babasını öldürmek isterse, ona tam destek verecekti.

Ertesi sabah, Diago karısına bir mola vermek, vücudunun dinlenip iyileşmesi için fırsat vermek niyetindeydi, ama Vanessa'nın başka fikirleri vardı gibi görünüyordu. Duş almaya gitti, ona kahvaltı hazırlamaya ve en azından bu kadını sevmeye çalışmaya niyetliydi. Diago hiç kimseyle denememişti, buna hiç gerek duymamıştı.

Her zaman tek bir kuralı vardı: İsteddiği şeyin peşinden giderdi. Hiçbir kadına tecavüz etmemişti. Ama kadınları öldürmüştü, hem de çok sayıda, hepsi de cinayet komplolarının parçası olan ya da sadece yoluna çıkan kadınlardı.

Vanessa farklıydı. Bunu yedi yıl önce, onu kurtardığında ve Vanessa korkuyla ondan çekinmediğinde anlamıştı. Ayrıca, Vanessa'nın vücuduna yayılmaya başlayan ağrı ve enfeksiyon nedeniyle sayıkladığını da biliyordu. Vanessa ona doğru kıvrılmıştı.

Vanessa, ondan teselli arayan tek kadındı ve bu, onun yıllardır sakladığı bir anıydı. Gerçeği ve adamın neler yapabileceğini keşfettikten sonra, onu defalarca babasını öldürmekten alıkoyan şey buydu.

"Derin mi?" diye sordu.

Kız cevap olarak inledi.

Duş almaya çalışmış, sonra ona romantik bir şey yapıp kahvaltı hazırlamayı planlamıştı, ama işler öyle gitmemişti. Vanessa onu banyoya kadar takip etmiş ve onu duştan uzaklaştıramamıştı.

Kollarını beline doladı ve onu kendine çekti.

Onu öpecek, vücudunu yıkayacak ve ona sarılacaktı.

Ona dokunmamaya çalışacağı görevinde başarılı olamayacağını bilmeliydi. Ne zaman ona yaklaşırsa, penisi dikkatini çekiyor ve kaya gibi sertleşiyordu.

Diago, biraz kendini kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. O, birçok cinayete imza atmış sert bir katildi; öldürdüğü insanların sayısını bile hatırlamıyordu.

Vanessa'nın yarattığı cazibeye direnebilmeliydi, ama o kol mesafesinde olduğunda, buna dayanamıyordu.

Bu yüzden o lanet partiye gitmişti. Babasının onu sanki bir et parçasıymış gibi satmaya çalışmasından bıkmıştı. O saçmalıklarla ilgilenmiyordu.

Diago, birinin "taze et" in değerini fark edip babasının teklifini kabul etmesinin an meselesi olduğunu biliyordu, bu yüzden sonunda fırsatı kaçırmadı. Yedi yıl boyunca şanslıydı, ama dikkatli olmazsa bu şansın yakında biteceğini biliyordu.

Bu saçmalıkları kafasından attı ve penisinin onun içine testislerine kadar girdiğini gördü.

Kızın elleri duşun fayanslı duvarlarına bastırılmıştı ve Diago ellerini kızın omurgasından aşağıya doğru kaydırdı, kalçalarını avuçladı ve sonra kıkına doğru ilerledi. Kızın kıvrımlarına doyamıyordu, ellerinin altında kızın vücudunu hissetmeyi ve kızın vücudunu okşarken onu izlemeyi seviyordu.

Kadın muhteşemdi.

Onun dolgun kalçalarını, kalın uyluklarını seviyordu. Yine, onun kilosunun ailesi için bir sorun olduğunu biliyordu, ama onu bağımlılık yapıcı buluyordu.

Diago, penisinin büyüklüğünden korkan incecik birini istemiyordu. Hayır, o Vanessa'yı istiyordu, şikayet etmeden kıvrılıp onun her santimini içine alan Vanessa'yı, ki şu anda tam da bunu yapıyordu ve onu çıldırtıyordu.

Onun çıkardığı sesler, onun kulağına tatlı bir müzik gibi geliyordu.

Su, yaz olmasına rağmen onları güzel ve sıcak tutarak etraflarında akıyordu.

Onun sıkı sıcaklığından çıkarken, amının genişçe açıldığını gördü. Onun içinden tamamen çıktı ve sonra o sıcak amına, penisini soktu, kalçalarını kavrayarak kendini sonuna kadar oturttu. Onun inlemeleri duvarlarda yankılandı ve bir elini onun açılmış bacaklarının arasına kaydırarak, klitorisini okşadı, amının penisini sıkılaştırdığını hissetti.

Eğilerek dudaklarını boynuna bastırdı ve karısının neyi sevdiğini, onu çılgına çeviren ve onu ellerinde oyuncak yapan şeyleri öğrenmeye başlamıştı bile. Boynu kesinlikle o bölgelerden biriydi ve şimdi onu kullanmaktan çok mutluydu. İz bırakmayacak kadar, ama kesinlikle onu çılgınlaştıracak kadar ısırdı ve amcığı onu o kadar sıkı sıkı ki, içinde patlamak üzere olduğunu düşündü.

"Boşalmak ister misin, bebeğim?" diye sordu.

Kadın inledi ve alt dudağını ısırdı, ama sonra başını salladı. "Evet."

"Uslu bir kız olup, söylediğim her şeyi aynen yapacak mısın?" diye diye sordu. "Evet, lütfen Diago, sana ihtiyacım var." Kimse ona ihtiyaç duymamıştı.

İnsanlar ona ihtiyaç duymuştu, ama zevk almalarına izin vermesi için değil. Bu onun için yeni bir deneyimdi ve klitorisini okşarken, penisini aynı yerde tuttu ve amını okşarken her santimini hissetti.

Onu bırakamazdı, istese bile. Diago hiçbir kadına, hiçbirine karşı bu kadar sahiplenici hissetmemişti.

İnsanlar, erkekler ve kadınlar, hedeflerden başka bir şey değildi. Vanessa tüm bunu değiştirmişti.

Kadının nefesinin kesildiğini duydu ve bacaklarının arasında nabzını hissetti, kadın onu yeni zirvelere taşıyacak uçuruma tırmanmaya başlamıştı. Onu işkence etmek, o uçurumun kenarında onunla oynamak, yalvarmasını ve yakarmasını duymak için can atıyordu, ama bunun için bolca zaman vardı.

Diago onu orgazma ulaştırdı ve dişlerini sıkıp zevkin geçmesini beklemekten başka seçeneği yoktu, umarım sikini onun amının derinliklerine boşalmaktan alıkoyabilirim diye dūřündü.

O, onun adını haykırdı ve Diago, onun dudaklarından dökülen bu sese alışabileceğini biliyordu.

Elinden geldiğince bekledi, sonra ellerini tekrar kalçalarına koydu ve bu sefer pes etmedi. Penisinin ucu içinde kalana kadar içinden çekildi ve kadının boşalmasıyla kaplı penisine baktı. Kız sırlıslıkladı ve Diago penisini kızın içine sonuna kadar soktu. Yavaşlamadı ve kıza onun hissine alışması için fırsat vermedi. Onu sert ve hızlı bir şekilde sikti, kızın vücudunda o kadar derin bir noktayı hissetti ki, kız vücudunun acı mı yoksa zevk mi sinyalleri gönderdiğini bilmiyordu, ki bu tam da Diago'nun istediği şeydi. Kızın olan bitene tamamen kayıtsız kalmasını istiyordu.

"Diago, lütfen."

"Durmamı mı istiyorsun?" Durup durmayacağını bilmiyordu.

"Hayır!"

Kadın ona doğru itti ve adam bu kadının güzelliğine hayran kaldı.

Onu geri almak için yedi yıl beklemiřti ve bu onu aptal durumuna dūřürmüřtü, çünkü bu kadın bir rüyanın gerçeęe dönüşmesiydi. Onun için

kadında aradığı her şeydi. Ve onu bırakmayacaktı.

Zevk onu sertçe sardı, kendi orgazmına doğru hızla sürükledi ve orgazm olurken çekilmedi, onu sıkıca tuttu, dalga dalga boşalması onun bekleyen rahmine döküldü. Diago daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu, çünkü her seferinde onun vajinasını ıslattığında hamilelik riski vardı ve o hiç çocuk sahibi olmak istemiyordu.

Vanessa, onu unutmasını sağlayan bir yolu vardı.

Üzerine eğildi, boynunu öptü, o anda onun kendisini sevdiğini anladı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Harika."

"Canını yakmadım,
değil mi?" "Hayır."

"İyi."

Onu tekrar öptü ve sonra yavaşça ondan uzaklaşmaya başladı.

Vanessa ayağa kalkmaya başladı, ama o onu yerinde tuttu, çünkü onun dudaklarının arasında kendi tohumunu görmek istiyordu ve çok uzun süre beklemesi gerekmedi. Birkaç damla süt rengi sıvı, kızın vajinasından düş kabininin zeminine damladı ve giderden aşağı aktı.

Onu hamile bırakırsa, Vanessa risk altında olacaktı. Diago, onu aldığının onu riske attığını biliyordu, ama bu farklıydı. Yapması gereken en mantıklı şeyin onu bırakmak olduğunu biliyordu, ama bunu yapamıyordu.

Vanessa ayağa kalktı ve Diago, daha fazla sperminin kadının bacağından aşağı aktığını fark etti. Vanessa, süngeri uzanırken bunu fark etmemiş gibiydi. "Seni yıkama zamanı geldi."

"Bu düş zaten olması gerekenden daha uzun sürdü." Kız kıkırdadı. "Pişman mısın?" diye sordu.

Ona baktı ve onun yüzünü güldürdüğü için asla pişman olmayacağını biliyordu.

"Asla."

"Güzel, şimdi seni yıkama sırası bende."

Ve o da bunu reddetmeyecekti. Tamamen canavar değildi.

Sekizinci Bölüm

Vanessa, evliliklerinin ilk ayında doğru şeyi yaptığını biliyordu ve ilk günkü kadar mutlu hissediyordu.

Diago hala yapması gerekeni yapıyordu. Bazı günler eve kanlar içinde dönüyordu, diğer günler eski parfüm veya alkol kokuyordu, ama asla sarhoş değildi. Ona işiyle ilgili ayrıntıları hiç sormadı, çünkü sorması gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

Aile sofrasında babası annesine bağırıp, şişko gagasını işine karıştırmamasını söylediği zamanlar olmuştu. Onu küçük düşürürdü ve o sadece babasının gününün nasıl geçtiğini sorardı.

Ailesinden uzaklaşmak, onların ne kadar berbat olduklarını ona göstermiş olması garipti. Babası yara izine dayanamamış ve annesinin görebilmesi için masadaki yerini değiştirmişti. Bunun suçluluk duygusundan mı kaynaklandığını merak etmeden edemiyordu. Geriye dönüp baktığında, bunun suçluluk duygusuyla ilgisi olmadığını, tamamen başarısızlığıyla ilgili olduğunu biliyordu.

Yara izi, onun yapamadıklarını sürekli hatırlatıyordu. Onu satamamıştı. Kimse onu istememişti ve o da onları suçlayamazdı. Neden onu istesinler ki? O, hasarlı bir maldı. Bu delilikti.

Diago hala babasını öldürmemişti ve önceki konuşmalarından, bunu tam olarak doğru zamanda, kimsenin intikam almak istemeyeceği bir anda yapması gerektiğini biliyordu. Ona, birini öldürmek için her zaman doğru bir an olduğunu, ancak öldürmeyi çok erken yapmanın bazı sonuçları olacağını söylemişti. Bunların ne olabileceğini bilmiyordu ve umursamıyordu da.

"Ne güzel bir manzara," dedi Diago, varlığını ona bildirerek, ve Diago hemen havuzdan çıktı.

Sabahı bahçelerde yürüyüş yaparak geçirmişti, ta ki şiddetli bir yağmur yürüyüşünü ve düşünme fırsatını mahvedene kadar. Diago için haftada iki kez gelen temizlikçiler yarın gelmeyecekti. Bu büyük evde tek başınaydı, bu yüzden sonunda havuzu kullanmaya karar verdi.

"Diago, eve geldin." Kıyafetlerine bakarak bu sefer temiz olduğunu gördü.

"Evet, sana seslendim, ama sonra seni havuzda gördüm." "Seni duymadım. İşin... başarılı oldu mu?"

Diago ona birkaç saniye baktı. Sorusundan kafasının karıştığını ya da şok olduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi.

"Bu resimde neyin yanlış olduğunu biliyor musun?" diye sordu, havuzdaki onu işaret ederek.

Etrafına bakındı ve biraz kafası karıştı. "Bunda bir sorun mu var? Havuzda olmam yasak mı?" Havuzda yüzmek için izin istemeyi aklına bile getirmemişti. Ona, arazide dolaşmakta tamamen özgür olduğunu ve onun için yasak olan hiçbir şeyin olmadığını söylemişti.

Tek girmeye cesaret edemediği yer onun ofisiydi, çünkü ona göre orası gitmesi gereken bir yer değildi. Ofisi onun alanıydı.

"Girebilirsin. Hayır, bu fotoğrafın sorunu, Vanessa, senin çıplak olmaman ve bunu sevmemem."

Gülmekten kendini alamadı. "Mayo giymemle bir sorunun mu var?"

"Evet. Karımı çıplak görmekten hoşlanırım."

Onun kelimelerle olan ustalığına karşı koyamıyordu.

"Tamam," dedi ve geri adım attı. Gözlerine bakarak, bir omuz askısını, sonra diğerini vücudundan aşağı doğru sıyırdı, içinden çıkardı ve havuzun zeminine düşmesine izin verdi. Eğilerek nefesini tuttu ve mayoya uzandı. Onu sudan çıkardı, fazla suyu sıkmaya çalıştı ve sonra ona doğru fırlattı.

Diago, onun tahmin ettiği gibi onu yakaladı.

"Bu, kocamı memnun eder mi?" diye sordu, ellerini başının üzerine kaldırıp ona küçük bir dönüş yaptı.

"Evet, hoşuma gitti."

"O zaman neden bana katılmıyorsun?" diye sordu.

Onun reddedeceğini bekliyordu, ama Diago ayağa kalkıp ceketinin açıklığına uzanarak onu şaşırttı.

O giysilerini tek tek çıkarırken gözlerini ondan ayırması imkansızdı. Vanessa, Diago'nun vücudunu hayranlıkla izledi.

Havuzun kenarına doğru yürüdü ve içine girdi. Diago da onun kadar çıplaktı.

O, Diago ona doğru ilerlerken kalbi hızla çarpmaya başladığını hissederek hareketsizce durdu. Diago ona dokunabilecek mesafeye geldiğinde, Vanessa'nın ensesini kavrayarak onu kendine doğru çekti. Birkaç saniye sonra, Diago'nun dudakları Vanessa'nın dudaklarına değdi ve Vanessa tüm düşüncelerini kaybetti.

Ellerini onun göğsüne kaydırarak boynuna doladı, onu kendine yakın tuttu, bırakmak istemiyordu.

Adam onun adını homurdandı ve öpücüğü derinleştirdi. Vanessa onun durmasını istemiyordu.

Bir eli boynunda kalırken, diğer eli vücudunda aşağı kayarak kalçalarına doğru gitti. Diago kalçalarını sıktığında, Vanessa onun adını fısıldadı ve Diago boynunu bırakıp kalçalarını kavradı, Vanessa da bacaklarını onun beline doladı.

"Beni içine al," dedi.

Vanessa aralarına uzandı ve onun sertleşmiş penisini hissetti. Penisinin ucunu vajinasına hizaladı ve onun uzunluğuna kayd. Çok iyi hissettiriyordu ve o neredeyse tamamen içine girdiğinde, kendini bıraktı ve kollarını tekrar boynuna doladı.

Diago onları havuzun kenarına doğru yürüdü ve Vanessa sırtında fayansları hissetti, ama umursamadı.

Adam onu daha sert bir şekilde içinden itmeye başladı. Adamın ellerinden biri kışından ayrıldı ve adamın içinden çekildiğini hissetti, ta ki sadece birkaç santimlik kısmı içinde kalana kadar, sonra klitorisyle oynamaya başladı.

Onun her zaman onu kendisiyle birlikte orgazma ulaştırmaya takıntılı olduğunu biliyordu, ama şikayet etmeyecekti, çünkü onu hissetmeyi seviyordu ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Onun penisinin içindeki hareketini hissetmek, onu yeni zirvelere, hiç mümkün olmadığını düşündüğü yerlere götürmek çok iyi geliyordu.

Adam onun adını homurdandığında, Vanessa hayatında olmak istediği yerin burası olduğunu biliyordu. Başka kimseyi istemezdi. Sadece o ve Diago vardı. Ve belki gelecekte bir oğul

ya da bir kızı olacaktı, ama Diago'ya bir aile kurup kurmayacaklarını sormaya çok korkuyordu.

Her şey çok yeniydi ve bunu mahvetmek istemiyordu.

"Sen iyi bir aşçısın," dedi Vanessa, bifteğini kesip üçüncü lokmasını alırken.

Diago onu izledi, iştahını severek.

Bir kez daha, onu çıplak hale getirebilmişti, karşısına oturmuş, havuzda olduğu kadar çıplaktı. Saçları kurumuş ve yüzünü çevreleyen bukleler oluşmuştu. Mavi gözlerinde, uzun zamandır görmediği bir ışıltı vardı. Karısı gerçekten ıslıl ıslıl ve güzel görünüyordu.

"Ben paket servis seven bir adam değilim."

"Ah, o zaman yemek yapmayı öğrenmekten başka seçeneğin yoktu." Diago başını salladı.

Kadın dudaklarını yaladı. "Ailen var mı? Arkadaşların?"

Diago ona baktı ve onun zayıflıklarını bulmak için bilgi toplamaya çalışmadığını anladı. Vanessa öyle biri değildi. "Sadece Susan," dedi. "Güvendiğim başka insanlar da var, ama onları bilgi toplamak için kullanıyorum."

"Muhtemelen bana güvenmemelisin, biliyorum," dedi Vanessa. "Kim olduğum ve kiminle akraba olduğum yüzünden. Ben sadece..." Alyansına baktı. "Bunun işe yaramasını istiyorum."

"Neyin yürümesi?" diye sordu.

"Sen ve ben, bu evlilik. Bu konuyu çok düşündüm ve muhtemelen bunu duymak istemeyeceğini biliyorum ama... Başka bir şeyim yok. Beni ilk kez önemli biriymişim gibi davranan ilk kişi sensin. Önemli biriymişim gibi."

"Öylesin," dedi. Bu zaten tehlikeli bir konuydu.

O güldü. "En çılgın olan ne biliyor musun? Bir zamanlar babamı çok severdim. Onun harika bir insan olduğunu düşünürdüm. Hiçbir şeyi yanlış yapmazdı. Kardeşlerim ona hayrandı ve ben anne babamın evliliğini sevgi dolu bir ilişki olarak görürdüm."

Kendi bifteğinden bir ısırık aldı. "Öyle değil miydi?"

"Hayır, hiçbirisi öyle değildi. Ben bir çocuktum, değil mi? Büyürken benim için bu çok doğal bir şeydi. Babam anneme bağıırdı, annem ise hiçbir şey yapmazdı. Babam, annemin gündelik işlerini dinlemek istemezdi ve iş hakkında konuşmak da istemezdi. Sessizce yediğimiz birçok yemek vardı ve ben bunu ancak şimdi fark ettim." Dudaklarını sıkıca kapattı ve sonunda ona doğru baktı. "Ben bunu istemiyorum. Neden benimle evlendiğini bilmiyorum..."

"Çünkü istedim."

"Ama... ya yıllar sonra bir hata yaptığını fark edersen?" diye sordu. "Beni istemediğini fark edersen?"

"Öyle bir şey olmayacak." O aptal ya da salak değildi. Diago, keşfettiği hazinenin farkındaydı ve ondan vazgeçmesi mümkün değildi. "Ne istediğini söyle bana, Vanessa."

"Ne istediğimi tam olarak bilmiyorum." Dudaklarını ısırđı ve o, sabırlı olup ona cevap verme şansı verirse, tam olarak ne istediğini söyleyeceğini biliyordu.

Onu izledi. Bekledi.

Merakla.

"Ben... Senin günün hakkında seninle konuşabilmeyi isterim. Bana güvenmeni çok isterim." Derin bir nefes aldı. "İlişkimizin sınırlarını belirlemek ve ailemizi genişletmek isteyip istemediğini anlamak için." Yine derin bir nefes aldı. "Seni tanımak istiyorum. Kim olduğunu, ve söz veriyorum bu bilgi toplamak ya da onun gibi bir şey için değil. Bana hasarlı mal gibi bakmayan adamı tanımak istiyorum."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Beni istediğin gibi. Bana bakmaktan zevk aldığın gibi. Saçlarımı aşağı indirmem, yüzümü saklamam veya başka yöne çevirmem söylenmemesi çok hoş. Ailemin estetik ameliyat yaptırmayı düşündüğünü biliyor muydun?" diye sordu.

Adam başını salladı.

"Gördün mü, herkesten önce her şeyi biliyorsun," dedi.

"Hayatta kalmanın sırrı, herkesin işini bilmek ve kimsenin senin işini bilmemesini sağlamaktır."

Dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve Diago onun mutsuz olduğunu görmekten dayanamadı.

"Ailemin kim olduğunu bilmiyordum," dedi. "Beş yaşına kadar yetimhanede büyüdüm, sonra yetimhaneye korkunç bir adam geldi ve bir erkek çocuğu arıyordu. Kimsenin istemediği, hiçbir ailenin dikkate almadığı bir çocuğu."

"O çocuk sen miydin?" diye sordu.

O başını salladı. "Ben garip bir çocuktum. Sessizliği ve yalnızlığı severdim. Aileler beni sevmezdi, çünkü ben onların istediği gibi davranmazdım. Onların aradığı mükemmel evlat olmak için kendimi zorlamazdım. Onlar evlat edinilmek isteyen çocuklarla ilgileniyorlardı, ama ben istemiyordum."

"Beş yaşında böyle mi hissediyordun?"

"Dediğim gibi, ben garip bir çocuktum. Adam, o... benden hoşlanmıştı." Kızın yüzündeki dehşeti gördü ve gülmekten kendini alamadı. "Öyle değil. O bir çırak arıyordu. Becerilerini aktarabileceği birini, ama çocuk sahibi olamıyordu ve kadınlara güvenmiyordu. Hayatı boyunca, parayı alıp ona iyi vakit geçiren kadınlarla çevriliydi. Hiçbirine çocuk emanet etmek istemiyordu. Ayrıca, bebek bezini değiştirmek, sabah erken kalkmak ya da gece uyanıp veledi beslemek istemiyordu. Temel bilgilere sahip birine ihtiyacı vardı, ben de öyleydim ve böylece eğitimim başladı."

"Eğitim mi?"

"Vanessa, eğitim olmadan benim gibi bir adam olamazsın."

"Beş yaşında mı?" O

başını salladı.

"İlk cinayeti sekiz yaşında işledim. Mentorum on beş yaşımıdayken öldürüldü. Geçmiş onu yakaladı ve çok yaşlı ve yavaş kalmıştı."

"Yani on beş yaşında tek başına mı kaldın?"

"Evet, ama sana söz veriyorum, ben o civardaki en korkutucu on beş yaşındakisiydim. Başardım. Babam, bana onu böyle çağırmamı söylemişti, bana her şeyi öğretmişti: ateş etmeyi, avlanmayı, öldürmeyi, hayatta kalmayı. Bir gün bunu tek başıma yapmak zorunda kalacağımı söylemişti."

bunu tek başıma yapmak zorunda kalacağımı söyledi. Ne onun ne de başka birinin yardımı olmayacaktı. Yanılmamıştı."

Bunu Vanessa ile paylaştığına şaşırılmıştı.

Geçmiş bir sırdı. Babası öyle olmasını istediği için kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Ona geçmişin hayaletlerini aramamasını söylemişti ve o da aramamıştı. Onu yetimhaneye bırakanların kim olduğunu bilmek istemiyordu. Kendine bir hayat kurmuştu.

"O kadar gençken tüm bunları yapmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum," dedi Vanessa. "Bundan nefret ediyor muydun?"

"Hayır," dedi. "Ben onu seviyordum. Anlaman gereken şey, benim hiçbir şeyden gelen, hiçbir şey olmayan genç bir çocuk olduğum. Bir aile istiyorsam değişmem gerektiği defalarca söylenmişti. Yetimhaneye, koruyucu ailelere, Pop dışında kimseye layık değildim. O bana zalimce davranmadı. Bir an bile kötü bir hayatım olduğunu düşünme, çünkü öyle değildi Vanessa. Eğitim zor muydu? Evet. Beni zor durumlara soktu mu? Evet. Bunları değiştir miydim? Hayır. Kendimi seviyorum ve bugün, babana ne yaptığını bilen başka kimler var diye, babanın çevresindeki insanlar hakkında bilgi topluyordum," dedi Diago.

"Sorumlu olan adamların öldürüldüğünü sanıyordum," dedi.

"Öldürülmüşlerdi, ama senin tedavinden başka kimsenin kar elde etmediğinden emin olmam gerekiyor."

"Bu delilik, kim böyle bir şeyden kar elde etmek ister ki?" diye sordu. "Hiç mantıklı değil." Bıçağını ve çatalını masaya bıraktı.

"Bir aile mi istiyorsun?" diye sordu.

Bu soru onu irkiltti, bunu gizlemeye çalıştı ama koltuğunda biraz daha dik oturdu. "Uh, emin değilim."

"O zaman bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi.

Hiç çocuk sahibi olmak istememişti, ama Vanessa'ya bakarken, onun istediğini hissetti. Günler geçtikçe, bu kadın için yapmayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordu. O, onun tüm dünyası olmuştu.

Dokuzuncu Bölüm

Bir Ay Sonra

Vanessa adet görmüştü ve oturma odasında oturmuşlardı, televizyonda bir film oynuyordu ama o pek dikkatini vermiyordu. Adet döngüsü hoş bir manzara değildi.

Hamile kalmak isteyip istemediğini bilmiyordu.

Diago ile hayatı şimdiye kadar ilginçti. Nadiren dışarı çıkıyorlardı, ama çıktıklarında, vücudunda o gergin heyecanı hissetmekten kendini alamıyordu. Üç hafta önce, Diago'nun katılmak istediği bir mafya partisi vardı. O zaman neden katılmak istediğini bilmiyordu, ancak partiden sonra ona söyledi. Ailesi —babası, annesi ve iki erkek kardeşi—oradaydı.

Diago, ona oldukça açık bir elbise giymesini ısrar etmişti. Kaçırılmasından, yarasından ve kilo almasından sonra, ailesi onu gizlemek için her şeyi yapmıştı. Daha büyük elbiseler, yarasını kapatacak şekilde şekillendirilmiş saçlar, sessiz kalması ve dikkat çekmemesi için uyarılar.

Susan bir kez daha çağrıldı ve Diago'nun onun için seçtiği elbiseyle evden çıkabileceğini sanmıyordu. Elbise göğüslerini örtüyordu, bu açıdan *uygun bir* elbiseydi, ama başka hiçbir şeyi örtmüyordu. Etek güzel ve uzundu ve Diago'nun bacaklarını görmeyi sevdiğini fark etmeye başlamıştı. Diago, yanlarında uzun yırtmaçlar olan, bacaklarını ve uyluklarını biraz gösteren etekleri tercih ediyordu.

Yine de, o umursamadı. Elbisenin üst kısmı belini sarıyor, vücudunu biraz gösteriyor, sonra göğüslerinin üzerinden geçip boynuna dolanıyordu. Sütyen giymiyordu ve elbisenin kumaşının kaymaması için tek başına güvenmek zorundaydı. Susan'a ayrıca saçlarını yüzünden uzak tutması, minimum makyaj yapması ve bir çift topuklu ayakkabı giymesi söylenmişti.

Diago işe gitmek zorunda kaldığında, zamanını topuklu ayakkabılarla yürümeyi öğrenerek geçirdi. Henüz tökezlememişti, ama topuklu ayakkabılarla yürürken hala narin ya da zarif görünmüyordu. Bazı kadınların bunu nasıl

bazı kadınlar bunu nasıl bu kadar zarif yapabiliyorlardı, çünkü kendisi daha çok etrafta dolaşan bir fil gibi hissediyordu. En azından rahatsız ediciydi.

Parti, yüksek rütbeli bir mafya patronu ile sadece on dokuz yaşındaki genç bir kadın arasındaki başka bir nişan töreniydi. İki güçlü aile, güçlerini birleştirerek evlilik yoluyla etkilerini genişletiyorlardı.

Parti çok güzeldi. Partinin yapıldığı ev, romantik bir filmde çıkmış gibi bir malikaneye benziyordu. O ve Diago, içeri girdikleri anda dikkatleri üzerlerine çektiler. İlk başta, partiye neden katıldıklarını anlamadı, ama sonra Diago niyetini açıkça ortaya koydu.

Diğer kadınların, kocalarının kanlı çarşafı babalarına gönderdiğini, yani onun bakireliğini kanıtlayan şeyi öğrendiklerinde kızabileceklerini biliyordu. Herkes Vanessa gibi değildi ve o, yarasından ve ardından gelen enfeksiyondan kurtulmaya çalışırken, babasının tek umursadığı şeyin onun bozuk mal olup olmadığı olduğunu biliyordu.

Biri onu durdurmaya başarmıştı ve şimdi bunun Diago olduğunu biliyordu. Onun bakire olup olmadığını kontrol etmek için yapılan müdahaleci soruşturmayı durduran oydu ve ona minnettardı. Yaşadığı onca şeyden sonra, bu onun en son endişesiydi, ama bakire olduğunu söylediğinde kimse ona inanmamıştı. Yalan söylediğini düşünmüşlerdi. Diago ona inanan tek kişiydi, bu yüzden Diago'nun sevinçten kıkırdamasına hiç aldırmamıştı. Babası sadece kendi hayatını ve servetini ilerletmek için neler yapabileceğini umursuyordu.

Partide, insanları rahatsız edecek kadar uzun süre kaldılar. Diago, onları rahatsız edenin kendisi olduğunu, Vanessa olmadığını söylemişti. Garipti, ama Vanessa onların rahat olup olmadıklarını umursamıyordu. Parti çok eğlenceliydi ve diğerlerinin onların orada olmasını istememesi hoşuna gitmemişti.

Adet döngüsünü ve ona acı veren krampları düşününce, bir aile kurma düşüncesinden kendini alamıyordu. Ayrıca Diago kolunu okşamaya devam ediyordu, bu da ona tamamen yeni bir nedenden dolayı onu özlemesine neden oluyordu. Onu istiyordu, ama bunun bu gece olmayacağını biliyordu.

Zaman zaman film izlemeyi severdi, ama bu film onun dikkatini çekmiyordu.

"Dikkatin dağınık," dedi Diago.

Başını onun kucağına dayamış yatıyordu, başını kaldırdı ve ona döndü.

"Senden bir iyilik isteyeceğim, ama gerçeğı öğrenmek zorunda hissetmeni istemiyorum, istemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

Diago sırtıttı. "Bana bir fikri satmak için ilginç bir yöntemin var." fikir satmanın ilginç bir yöntemin var."

O arkasına yaslandı ve o kadar sakin ve rahat görünüyordu ki, ona ne soracağını neredeyse unutacaktı.

"Maureen." Bu onu kaşlarını çatmasına neden oldu. "Dadım... kaçırmadan önce ve hatta kaçırdıktan sonra da kısa bir süre dadım vardı. Adı Maureen'di ve soyadının ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bana bildiğim her şeyi öğreten muhteşem bir kadın olduğı. Beni korumak için elinden geleni yapmaya hazırđı."

"Tamam."

"Ve..." Parmaklarını şıklattı. "Aynen öyle, bir gün oradaydı, ertesi gün yoktu ve ona ne olduğı ya da neden gittiğı hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, onun için sadece bir iş olduğumu biliyorum ve hayatının bazı kısımlarını bilmiyordum."

"Ve sen benim bu boşlukları doldurmamı mı istiyorsun?"

"Mutlu mu yaşıyor, bana söyler misin? Sonunda hep istediğı hayatı elde etti mi?" Dudaklarını sıktı. "Bu çok mu fazla bir istek?"

"Çok şey istemiyorsun. Asla çok şey istemezsin, ama bu kadını bulacağım."

Vanessa gülümsedi ve sonra kucağına tırmandı, kollarını boynuna doladı ve onu öptü.

Diago da ellerini onun sırtına koydu ve yanlarını okşadı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Seni mutlu etmek istiyorum."

O güldü. "Vanessa, bana bu şekilde ödeme yapmana gerek yok," dedi.

"Biliyorum ve sana para vermeyeceğim. Kocamdan bir iyilik istiyorum ve şimdi onu mutlu etmek istiyorum." Dudaklarını

boynuna bastırđı ve yavaşça gömleğinin yakasına doğru indi.

Çok fazla giysi giyyordu, bu yüzden gömleğini tutup başından çıkardı ve bir kenara attı. Ellerini göğsünde gezdirerek, onun muazzam gücüne hayran kaldı ve sonra vücudunu öpmeye geri döndü, dudaklarını aşağı doğru kaydırarak penisine doğru ilerledi.

Adam bir homurtu çıkardı.

Bir eşofman altı giyyordu ve onu ev kıyafetleriyle görmek çok garipti, ama onun kendisiyle rahatlayabilmesini seviyordu.

Vücudunu öperken yere sürünerek, Diago çoktan kalkmış ve eşofman altı ile boxerını kenara itmişti. Penisi uzun, kalın ve şişmişti, ucundan ön sıvı sızıyordu.

Ağzı onun tadını almak için sulandı. Ona tam olarak ne istediğini ve penisinin nasıl emilmesini sevdiğini göstermişti. Onu çılgına çevirmeyi seviyordu çünkü o da onu çılgına çevirmeyi seviyordu. Ona da aynı zevki vermek istiyordu.

Parmaklarını onun penisinin uzunluğu etrafına dolayarak, ona baktı, sonra penisinin başını dudaklarının arasına aldı ve onu ağzına almaya başladı.

Adam düşük bir homurtu çıkardı ve kadın onun burun deliklerinin genişlediğini izledi.

Bunu seviyordu, ona verdiği güveni seviyordu ve onu boğazının en arkasına kadar alıp, öğürme noktasında durduğunda, onu sevdiğini biliyordu.

Bu çok garip bir duyguydu ve onun asla hissedeceğini düşünmediği bir duyguydu. Aşk, onun dünyasında hissedilen bir şey değildi. Özellikle de görücü usulü evliliklerde.

Elbette, bir zamanlar aşkın olabileceğini düşündüğü zamanlar da olmuştu, ama hayatın acı gerçeği onu vurmuştu ve gerçeği biliyordu. Tanıdığı çiftlerin çoğu birbirinden nefret ediyordu.

Diago'dan nefret etmiyordu. Ona aşık olmuştu ve bunun kendisi için ne kadar korkutucu olduğunu bilmiyordu.

Diago, Isaac'ın koltuğuna oturmuş, ayaklarını masanın üzerine uzatmış, son iş günlüğünü karıştırıyordu. Adamın el yazısı çok dağınıktı, ama Diago artık onu okumakta ustaydı. Adamın birkaç banka randevusu olduğunu ve bazı hayır işleri tarihlerini daire içine aldığını biliyordu. Teknik ekibinden birine yaptığı hızlı bir telefon görüşmesi, Isaac'ın birkaç banka, tefeci ve hatta rakip çetelere olan borçlarını ödemekte geciktiğini ortaya çıkardı.

Isaac kesinlikle gelirinin üzerinde yaşamayı seviyordu ve kötü alışkanlıklarını frenleyemediği için borçları ve sorunları giderek artıyordu. Hızlı arabaları ve pahalı kadınları seviyordu ve geindiremeyeceği bir yaşamda çok fazla metresi vardı.

Diago, Norma'nın evine gizlice girdi, çünkü n kapıyı almak ona sıkıcı geliyordu. Kayınpederi, kurmaya çalıştığı son yatırım dolandırıcılıklarından birinden her an dönebilirdi. Isaac birçok kirli işe bulaşmıştı ve Diago artık bunu saklamaktan hoşlanmıyordu. Vanessa'ya olan sevgisinden dolayı, Isaac'ın haberi olmadan bunu saklamasına yardım etmişti. Vanessa'ya olan duygularını kimse bilmiyordu. Kimse de asla bilmeyecekti.

Ofisin kapısı açıldı ve Isaac içeri girdi, ancak eşikte durup bir an durakladı.

"Senin yerinde olsam içeri girer, kapıyı kapatır, oturur ve sessiz kalırdım."

"Benim evimde, ofisimde ne halt ediyorsun sen?"

"Karına kızgın olabilirsin, ama inan bana, o benim burada olduğumu bile bilmiyor. Burada olduğumu senden başka kimse bilmiyor."

"Vanessa burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu Isaac.

Diago başını kaldırıp gülümsedi. "Benim burada olmamın sebebi o." buradayım."

"O arşaf yüzünden sevinçten havalara uçmak için geldiysen, hiçbir anlamı yok."

"Hiçbir şey," diye Diago tısladı. "Hadi ama, etrafında biriken tüm borçlardan, ikimiz de kızının sana ne kadara mal olduğunu hesapladığını biliyoruz. Doğrusu, kendine bir şey mal eden tek kişi sensin, ama senin hakkında bildiğim tek şey, Isaac, kendi hatalarının sorumluluğunu üstlenmekten hoşlanmadığın." Yine tısladı.

"Vanessa, bir bakire. O pisliklerin onu keserek sana ihanet ettiklerini düşündün. Onu kaçırmaları için onları tuttuğunu, sonra da ilgiyi ve parayı sevdiğini ve onları anlaşımadan çıkardığını gibi karmaşık detaylara girmeyelim. Bütün bunları unutalım ve bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını varsayalım, sen de onların onu kesip yaralayacaksa tecavüz edeceklerini düşündün. Senin zihninde, onlar ve Vanessa sana bir servete mal oldular."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Isaac.

"Bir bakalım, Andrew vardı, değil mi? Vanessa'nın elini almak için istenen bedeli ödemek için can atıyordu, ama bir doktorun bakirelik belgesi istiyordu. Şirketine yatırım yapmaya, seni borçtan kurtarmaya hazırdı ve bu anlaşma milyonlarca dolar değerinde olabilirdi. Hayatın boyunca rahat yaşayabilirdin."

Isaac çenesini sıkı ama sessiz kaldı.

"Sonra Hamilton'ı da unutmayalım, değil mi? Bakire bir gelin için tüm borçlarını ödemek için oldukça istekliydi. 'Söyleneni yapmayı, çenesini kapalı tutmayı ve veletleri doğurmayı' öğrenmiş bir gelin. Sanırım bunlar onun sözleriydi."

Kayınpederi etrafına bakındı, açıkça dinleme cihazı veya casusluk yapma yöntemleri arıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Diago, ihtiyacı olanı bulmanın kendi yöntemleri vardı ve bunun için gözetleme yapmasına gerek yoktu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Isaac.

Diago arkalarına yaslandı.

Adam ondan çok korkuyordu. Onu öldürmek istemesine ve bakışlarında bu kötü niyeti görmesine rağmen, Isaac bunu denemek için çok korkaktı. Çoğu insan çok korkuyordu. Onu öldürmeye çalışanlar ise, sonuçları hiç iyi olmadı. Genellikle uzuvlarını kaybettiler ve en korkunç şekillerde öldüler.

"Çok basit. Yedi yıl önce, kızının hayatı boyunca dadısı olan bir kadını bıraktın. Ona ne olduğunu bilmek istiyorum."

Isaac güldü. "Hepsi bu mu? Bir kadın mı? Bu yüzden mi kızımı almaya karar verdin?" Burun kıvrıldı. "Daha da aptal

sen."

Diago ona baktı. "Adı Maureen'di. Nerede o?" "Neden?"

Diago ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı ve Isaac tepki veremedi, diz kapağına küçük bir bıçak sapladı ve çığlık atmaması için ağzını kapattı. Diago burnunun bir kısmını da kapattığı için nefes almak bile onun için zordu. Isaac çabalıyordu ama Diago onu yerinde tutmak için fazla çaba sarf etmesine gerek yoktu.

"Çünkü sana sordum ve eğer bunun acı verici olduğunu düşünüyorsan, benimle beş dakika daha yalnız kalmak, karımı aşışlamak ve istediğimi vermemek istemezsin."

Adamın ağzını daha sıkı tuttu. "Şimdi, seni bırakacağım ve yardım için bağırırsan, bu harika olur, diğer diz kapağını da çıkarırım ve ikimiz de biliyoruz ki iki oğlun buraya dalıp sevgili babalarını korumaya çalışacaklar, bu da harika. Pisliklerin sadakatine hayran olmak zorundasın, ama ikisini de öldüreceğim. Oğullarının gözlerinin önünde ölmesini mi istiyorsun?"

Isaac başını salladı ve tüm güç hissini kaybetmişti. Onun için hiçbir şey yoktu, ki bu tam da Diago'nun istediği şeydi, adama gülümsedi ve sonra ağzını bıraktı.

Açıkça acı çekiyordu, ama yardım için çığlık atmadı. Diago hiç endişelenmiyordu. Kimse onu korkutmuyordu. Onu öldürmeye çalışan herkes bu girişiminde hayatını kaybetmişti. Aslında bu çok üzücüydü.

Isaac'e baktı ve bekledi. "Sana bir daha sormayacağım

."

"Maureen bir... insan ticareti mağduru bir kadındı. O..."

On sekiz yaşındayken kaçırılmıştı ve dadı olarak çalışıyordu. Onu sevmiştim ve hayatımı kolaylaştırmak için onu eve getirdim. Çok şey biliyordu ve yıllardır ihtiyacım olan tüm bilgileri bana veriyordu. İş yaptığım adamlar hakkında ayrıntılı bilgiye ihtiyacım olduğunda, Maureen bunu elde etmenin bir yolunu bulurdu. Erkekler onun masumiyetini, güzelliğini, nezaketini severdi ve onun iyi bir kadın olduğunu biliyorum. Kızım ona hayrandı. Herkes hayrandı."

Diago bundan hoşlanmadı. Böyle kullanılan biri ancak belli bir yere kadar gidebilirdi.

"Onu sen öldürdün, değil mi?" diye sordu Diago.

"Onun yaşamasına izin vermem mümkün değildi. Çok fazla şey biliyordu."

Diago karşısındaki adama baktı ve bu haberi Vanessa'ya verirse onu mahvedeceğini biliyordu. Yıkılacaktı. Ona gerçeği söylemenin hiçbir yararı olmazdı.

"Nasıl olduğunu biliyorsun, ayrıca o bir yükümlülüktü."

Diago, adamın hangi bahaneleri kullandığı umrunda değildi. Gerçek şu ki, adam bir kadını kullanmış ve artık işine yaramadığında onu bir kenara atmıştı. Şimdi ise, adamın umurunda bile değildi. Erkekler ve kadınlar her zaman ölüyordu. Hayat zor ve acımasızdı ve ya kötü şeylere alışırdın ya da öldürdün. Adamın hayatta kalabilmesinin sebebi buydu. En büyük canavar olmak.

Isaac'e bakarken, bu adamı hiç sevmiyordu, ama onu hayatta tutan şey, hala Vanessa'nın babası olmasıydı. Artık, o orospu çocuğunun yaşamasına izin veremezdi.

Adamın yüzündeki sırıtış, Diago'ya onun bu güce sahip olduğunu, bununla övündüğünü gösteriyordu. Isaac yanılıyordu. Hiçbir gücü yoktu. Tek yaptığı, kaderini mühürlemektir.

Onuncu Bölüm

Vanessa, uzun zaman önce masallara inanmayı bıraktığını biliyordu. Hatırlayabildiğinden daha uzun bir süre önce. Şimdi hayatına bakıp, onun pek de harika olmadığını fark etmesi ona garip geliyordu. Aile yemek masasındaki anılar gibi. Babasının annesine sessiz olmasını söylemek için bağırması ya da ona sinirlenmesi gibi. Ona her zaman babasının meşgul olduğunu ve ona zaman ayırması gerektiğini söylerlerdi.

Babası her zaman yetkili kişiydi, bu onun için sorun değildi, ama babası bir pislikti.

Her neyse, kendini merdivenlerde oturmuş, ön kapıya bakarken buldu ve Maureen'i geri getirecek biri varsa, o da Diago olacağını biliyordu. Ona o kadar güveniyordu ki, onun gelmesini bekliyordu. Maureen'i özlüyordu ve Diago'ya olan hisleri hakkında dedikoduları anlatabileceği, güvenebileceği biri istiyordu. Onunla nasıl başa çıkacağı konusunda tavsiyeye ihtiyacı yoktu, çünkü bunu zaten biliyordu.

Tüm olasılıklara rağmen, babasının partisine gelen, onu kolundan pek de nazik olmayan bir şekilde tutup, onun bildiği o korkunç hayattan adeta sürükleyerek çıkaran adama karşı hisleri vardı.

Diago onun canavarı
değildi. O, onun
kurtarıcısıydı.

Onu çok istiyordu.

Vanessa elini karnına koydu ve sonunda hamile olup olmadığını merak etti. Aptal değildi ve korunmadıklarını biliyordu, bu yüzden hamile olma ihtimali yüksekti.

Elini çekerek kapıya doğru baktı. Aptal gibi görünse bile Diago'ya onu sevdiğini söylemeyi çoktan planlamıştı.

Aşk... bir duyguydu.

Diago ona bu duyguyu yaşıtıyordu, onu heyecanlandırıyor ve mutlu ediyordu. Her gün onu görmek için sabırsızlanıyordu. İşe gittiğinde bile. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Ona acıma ya da tiksinti ile bakmıyordu. Onu bir kadın olarak görüyor ve ona öyle davranıyordu.

Ayrıca, yatakta da çok iyiydi ve bunun öncelikli olmaması gerektiğini biliyor olsa da, birbirlerine bu kadar uyumlu olmalarını seviyordu.

Bu düşünceleri bir kenara iterek, kapıya doğru baktı ve bekledi. Her an o kapıdan girebilirdi. Dudaklarını sıkıştırdı. Neden her zamankinden daha uzun sürüyordu? Vanessa, onun arkadaşını bulup bulmayacağını bile bilmiyordu. Sadece tahmin edebiliyordu.

Kapı kolu hareket etti ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı, ama birden donakaldı. Diago kanlar içindeydi. Gömleği ve elleri kanla kaplıydı ve ona doğru bakarken durakladı. Bu Maureen'in kanı olamazdı. En iyi arkadaşını, annesini öldüremezdi. Maureen, ona kendi annesinden daha çok anne gibi davranmıştı.

"Diago?" diye sordu, onun yanına koşarak. "Ne oldu?"

"Duş almam lazım," dedi.

"Bu kimin kanı?" diye sordu, Diago'yu duşa kadar takip ederek. Onu engellemedi ve yatak odasından geçip doğrudan ana banyoya doğru yürüdüler.

Duşu açtı ve ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neler oluyor?" Tüm dünyası paramparça olmuş gibi hissederken nasıl bu kadar çok soru sorabildiğini bilmiyordu. Gözleri yaşlarla doldu. "Bu Maureen değil."

"Hayır," dedi.

"Ne oldu?"

"Maureen... o..."

"Söyleme," dedi Vanessa. "Lütfen söyleme." Gözlerinde yaşların birikmeye başladığını hissetti ve boğazının arkasında inkar edemeyeceği bir yanma hissetti.

Bu bir kabustu. Böyle bir şey olamazdı. Hayır. Bunu kabul etmek istemiyordu.

Diago ellerini ona koydu ve kan çoktan kurumuştı, bu yüzden ona bulaşmadı. Bunu gördü ve ona baktı.

"Maureen öldü," dedi.

Kız başını salladı.

"Baban, sana faydası kalmadığında onu öldürttü."

"

Yine, bunu duymak istemediği için başını salladı. Hayır, bu olamazdı. Bu adil değildi. Bu, uyanmak istediği bir kabustu.

Diago hala konuşuyordu ve o dinlemeye başladı.

"Maureen insan ticareti mağduru bir kadındı ve babanın dikkatini çekti. Onun dikkatini çeken şey, güzel olması ve dadı olmasıydı. Sen küçüktün ve o, para ödemesi gerekmeyen bir kadın arıyordu. Her neyse, Maureen insanların ona güvenmesini sağlayan bir özelliği vardı ve baban onu kullandı, sömürdü ve artık işine yaramadığında onu ortadan kaldırdı."

Vanessa başından beri biliyordu. Maureen'in babası için çalıştığını biliyordu, ama dadısının ondan nefret ettiğini de biliyordu. Maureen bunu hiç dile getirmede, ama dadısı ile babası arasında hiçbir sevgi olmadığını biliyordu. Bu her zaman bir işti, bir sözleşme.

Maureen hayatı için mücadele ediyordu ve Vanessa bunu bilmiyordu. O sadece dadısını, değerli, sevimli dadısını ve her konuda danışabileceği en iyi arkadaşını görüyordu. Maureen ona hiçbir konuda danışmamıştı.

Acı vücudunu kesiyordu ve elini göğsüne bastırmaktan kendini alamadı. Bu adil değildi. Bu acımasızcaydı.

Onu tüketen bu duygudan nefret ediyordu.

Diago'ya, kanlı ellerine ve giysilerine baktı ve gözlerine dik dik baktı. "Babamı sen mi öldürdün?" diye sordu.

"Vanessa, ailen öldü," dedi. "Hepsi öldü."
gitti."

Vanessa, normal bir insanın bunu korkutucu bulacağını biliyordu. Ebeveynlerini öldüren adamdan nefret ederlerdi, ama o Diago ile arasındaki mesafeyi kapattı ve yüzünü avuçladı.

O, ona baktı ve o da onun gözlerine baktı. O kadar çok insan için, onun bakışının ölüm, korku ve panik dolu olduğunu biliyordu. O kadar çok insan onun elinde ölmüştü, ama o bunların hiçbirini umursamıyordu

. Şu anda değil. Onun kendisi için yaptıklarını önemsiyordu ve o anda onu daha da çok sevdi.

"Teşekkür ederim," dedi. Parmak uçlarına basarak dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve onu şaşırttığını biliyordu, ama umursamadı.

O, kimsenin yapamadığı bir şeyi yapmıştı ve en iyi arkadaşı Maureen'in adalete ihtiyacı vardı. Kaçırılan ve asla bulunamayan bir kadına kimse yardım etmek istemezdi.

Diago'yu bıraktı ve geri kalan giysilerini çıkarmaya yardım etti.

"Vanessa?"

"Sorun yok," dedi.

Gözyaşları, nefret ettiği ailesi için değil, tüm kalbiyle sevdiği kadın Maureen içindi. O ölmeyi hak etmemişti.

Diago ile duşa girerek, onu suyun altına gelecek şekilde hareket ettirdi. Tertemiz beyaz lavaboya baktı ve kanla kırmızıya dönmesini izledi. Ailesinin kanı. Kan kırmızısı.

Bu onu bir tür canavar yaparsa da umurunda değildi.

Ailesi hak ettiklerini bulmuştu. En iyi arkadaşının çığlık atıp ağlayarak hayatı için yalvarışını hayal etmekten kendini alamıyordu.

Diago'nun üzerindeki son kan da yıkandığında, onu yakaladı ve kendine çekti, parmaklarını saçlarına geçirdi. Diğer kolunu beline doladı ve onu sıkıca tuttu.

"Ben tutuyorum. Bırak kendini," dedi.

Vanessa gözyaşlarını tutmak için izne ihtiyaç duymamıştı, ama onu tutuş şekliyle, onu güvende tutacağını anladı ve sonunda kendini bıraktı, gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı.

Daha önce de ağlamıştı. Bu sefer hıçkırarak ağladı.

Diago, Maureen'in mezar taşına bakıyordu. Cesedi, Isaac'ın tuttuğu kişi tarafından çoktan ortadan kaldırılmıştı

Isaac'ın tuttuğu biri tarafından çoktan ortadan kaldırılmıştı ve küllerini almak ya da gömüldüğünü bile bilmek imkansızdı.

Vanessa için yapabileceği tek şey, ona gelebileceği bir yer vermektir. Bir sığınak. Onun ve Maureen için bir yer.

Vanessa bu kadını yas tutmuştu ve Diago, Vanessa'nın bu kişiyi sevdiğinden hiç şüphesi yoktu. Onunla şahsen tanışmamıştı ama hakkında çok şey duymuştu. Isaac Norma için çalışan güzel kadın.

Vanessa ona, ailesini öldürmenin bir sonucu olup olmayacağını sormuştu. Isaac, hizmet ettiği mafya ailesinin patronuna cevap vermek zorundaydı. Tesadüfen, Diago bu adamı tanıyordu, onun için birkaç kez çalışmıştı ve bu sırada Isaac hakkında sahip olduğu tüm bilgileri almıştı ve başına bir hedef tahtası konmak yerine ödüllendirilmişti.

Norma ailesinin ölümü nedeniyle başına herhangi bir sonuç gelmeyecekti. Mafyaya bir iyilik yapmıştı. Isaac, çok fazla capo ve iş ortağını bir kez fazla sömürmüştü ve şimdi bunun bedelini ödemişti.

Diago onu aileye ihanet ettiği için öldürmemişti.

Onu, Vanessa'ya söylemek zorunda kalacağı gerçekler yüzünden öldürmüştü.

Elini uzattı ve onun elini tuttu, parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. Bunca zaman sonra hala ondan teselli araması onu hayrete düşürüyordu. Ona karşı koymadı.

Ona baktığında, ağlamıyordu. Maureen'in uygun bir cenaze töreni düzenlemesi için hazırlıklar yaparken, birkaç gün boyunca gözyaşlarına teslim olmuştu. Hatta, Maureen hakkında olabildiğince fazla ayrıntı bulmak için, teknik elemanını kullanarak elinden geleni yapmıştı. Elinde neredeyse hiçbir şey olmadığı için, Vanessa'dan yardım istemekten başka seçeneği yoktu.

Maureen'i fotoğraftan tanıyan kişi Vanessa'ydı. Yirmi beş yıl önce kayıp kadın için küçük çaplı bir arama yapılmıştı, ancak ailesi zengin olmadığı için arama uzun sürmemişti. Ailesi kızlarını bulmak için yeterli paraya sahip değildi. Trajik bir şekilde, Maureen kaçırıldıktan bir yıl sonra ailesi bir ev yangınında hayatını kaybetmişti. Mafyanın dadısı olarak yaşadığı için hayatta kalan tek kişi oydu ve şimdi tüm ailesi ölmüştü.

"Sence huzur içinde mi?" diye sordu Vanessa.

"Evet," dedi.

Ona böyle şeylere inanmadığını söylemeye gönlü el vermedi. Onun umuda ihtiyacı vardı.

"İyi," dedi. "Onu hayal edebiliyorum, bilirsin, etek giymiş, uçuşan bir şey, tarlalarda yürüyen, köpeklerle çevrili."

"Köpekler mi? Neden köpekler?" diye sordu.

"Köpekleri severdi. Babam bize köpek almamıza asla izin vermezdi. Çok pahalı olduklarını söylerdi, bilirsin işte. Kendisinin karşılayamadığı bir yaşam tarzının bedelini ödemek zorundaydı." Derin bir nefes aldı. "Ama ailesi sahip olduğu köpeklerden bahsederdi. Kocaman Alman çoban köpekleri, sevimli küçük Jack Russell'lar, cocker spaniel'ler. Ailesi köpekleri severdi ve çok paraları olmasa da, her zaman bir yolunu bulurlardı."

Ona baktı. "Köpek ister misin?" diye sordu. "Nasıl bakacağımı bilmiyorum."

"Benim sorduğum bu değildi, Vanessa. Köpek ister misin? Nasıl bakacağını düşünme. Sadece ne istediğini düşün. Köpeği sevebilir misin?"

"Evet, bir köpeği severdim."

"O zaman bir köpek alacağız ve ona Maureen adını verebilirsin."

Vanessa onu kendine çekti ve o da gözlerine baktı. "Seni seviyorum," dedi.

Diago ona baktı, doğru duyup duymadığından emin olamadı.

"Beni sevmesen de anlarım, ama ben seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve o partiye gelip beni oradan götürmen benim için yaptığın en iyi şeydi. İçimde öldüğümü fark etmemi sağladın ve seninle olmak yaşamak istememi sağladı."

Onun yanağını avuçladı ve duyduğu sözlere inanamadı. O bir canavardı. Küçük yaşlardan beri öldürmek, duygusuz olmak için eğitilmişti ve kimi öldürdüğü önemli değildi. Duygusu yoktu. Duygusu yoktu. Sadece bir işti.

Vanessa'ya kadar.

Gözlerini kaçırmaya çalıştı, ama o parmağını çenesinin altına kaydırды ve başını geriye doğru eğerek ona bakmasını sağladı. Ailesini öldürdükten sonra

onu nefret edip etmeyeceğini merak etmişti, ama o onu kucaklamıştı.

Teselliye ihtiyacı yoktu.

Vanessa ondan nefret etmiyordu.

Vanessa onu sevdi.

“Hayatım boyunca aşkın varlığına inanmadım, ama Vanessa, yedi yıl önce seni kollarımın arasına alıp güvenli bir yere taşıdığında sana aşık oldum. Beni bir can simidi gibi tutan ilk kişi sendin. Bana güvendin, bana inandın ve şimdi benim karımsın. Benimle hayatın kolay olacağını söylemiyorum, ama sana dünyaları vereceğim ve karşılığında tek yapman gereken bana güvenmek. Beni sevmek. Bana katlanmak.”

Daha fazla bir şey söyleyemedi, çünkü Vanessa yüzünü avuçlayıp onu öptü. "Tamamdır," dedi ve onu tekrar öptü.

Epilog

Beş Yıl Sonra

Vanessa, kollarında kıvranan Lindsay'i taşıyarak arka verandaya çıktı ve Jack Russell terrier cinsi köpeği Maureen'in Diago Jr.'ı kovalamasını izledi. İkisi çok yakındı.

Diago ile Maureen'in mezarını ziyaret ettikleri günün ertesi günü, Diago eve bir Jack Russell yavrusu ile dönmüştü. Vanessa bu yavruya deli gibi aşık olmuştu ve ona Maureen adını vereceğini hemen anlamıştı. Bu ismin bir köpek için tuhaf olup olmadığını bilmiyordu, ama umurunda da değildi.

Tabii ki, köpeği aldıktan dokuz ay sonra Diago Jr.'ı doğuracağını bilmiyordu.

Hamileliği sorunsuz geçmişti, ancak Diago tüm rehber kitapları ve tabii ki doğum videolarını okumaya başlayınca biraz paniklemişti. Çoğu gün kanlar içinde eve gelen bir adam, tüm o kanı görünce bayılacak gibi görünüyordu.

O, her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmıştı, ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi, ama bu gerçeklerden çok uzaktı. Ne yaptığını ya da nasıl yapacağını hiç bilmiyordu. Bu delilikti.

Diago Jr.'ı doğurma zamanı geldiğinde, Diago doğum boyunca orada olmaya kararlı olduğu için doktorların ve hemşirelerin güvenliğinden endişe duymuştu. O çılgılık atıp acının bitmesi için yalvarırken, Diago onun elini tuttu. İlaç almamayı tercih etmişti ve bu onun hatasıydı, acının her santimini hissetti.

Tabii ki, hemşire Diago Jr.'ı kucağına verdiğinde tüm bunlar unutuldu ve Maureen'e, yavrusuna olduğu gibi, oğluna da aşık oldu.

Acı önemli değildi.

Birkaç ay önce, Lindsay'i doğurma zamanı geldiğinde, Diago'nun üzüntüsüne rağmen, yine ilaç almadan doğum yapmıştı.

Küçük aileleri büyüyordu. Bir oğul, bir kız ve bir köpek.

Elleri beline dolandığında irkildi.

"Junior'ın Maureen'den daha hızlı koşabileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Diago, kulağına fısıldayarak.

Kocası ise tüm olasılıklara karşı gelmişti. İnsanlar ondan korkuyor, ona canavar diyordu ve hatta kocasının onu ne zaman öldüreceğine dair bahisler yapıldığını duymuştu. Diago onu asla öldürmezdi, bunu tüm kalbiyle biliyordu.

Kocası onu seviyordu, tıpkı onun canavar kocasını sevdiği gibi. Sözünü tutmuş ve ona dünyaları vermişti. Tek istediği, onu seven ve karşılığında onun sevgisini kabul eden biriydi. Diago bunu yaptı. Ve onu dünyanın en mutlu kadını yaptı.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni

seviyorum."

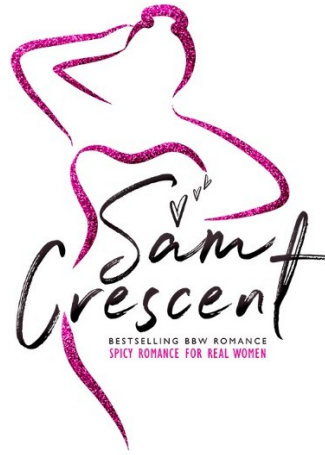
O bunu her söylediğinde, onun doğruyu söylediğini biliyordu ve dudakları dudaklarına değdiğinde, hayatının tamamlandığını biliyordu.

www.samcrescent.com

Facebook Okuyucu Grupları:

www.facebook.com/groups/466389657105501

www.facebook.com/groups/295030114286077

Sam Crescent'in Diğer Kitapları:

www.evernightpublishing.com/sam-crescent

**Bu kitabı beğendiyseniz, şunlar da hoşunuza
gidebilir: [Captive Consort](#), [Jade Marshall](#) ve [Sofia](#)**

[Aves Doll Face](#), [Beth D. Carter](#)

[Bella's Dom](#), [Lila Fox](#)

EVERNIGHT PUBLISHING ®

www.evernightpublishing.com

BONUS ÖRNEK BÖLÜM

Bir canavar geliyor

Volkov Bratva, 4

Sam Crescent

Telif Hakkı ©

2024

Önsöz

Niamh

Her zaman öleceğimi biliyordum. En çılgın rüyalarım da bile bunun böyle olacağını düşünmemiştim. Babam kafamın arkasına silah namlusunu dayarken, aşık olduğumu sandığım adama bakarken, en son yapmak istediğim şey ağlamaktı. Gözyaşları zayıflığın işaretiydi. Hayatım boyunca birçok kez gözyaşlarına boğulmak istemiş olsam da, her zaman kendimi durdurdum. Annemin hatırası olmasa da, babamın hatırası kesinlikle vardı.

Tüm bunlardan kurtulduğumu sanmıştım, ama bu bir yanılsamaydı. Geçmişten kaçmak mümkün değildir.

Vücudumdaki acı yüzünden çılgılık atma isteği çok güçlüydü. Uzun zamandır böyle bir dayak yememiştim. Hangisi daha kötüydü bilmiyordum: bundan bir şey kazanmayı ummam mı, yoksa sevdiğimi sandığım adama bakmanın acısı mı? Bütün bunların hiçbir iyi yanı yoktu. Sadece acı ve ıstırap vardı.

Herkes yalanlara alışkın olduğumu düşünür. Hayır. Görünüşe göre hala yalanlara, insanların sahtekarlığına kanıyorum. Güven ve sevginin insanlara ne yaptığını bir bakın.

Kirli bir zeminde dizlerimin üzerine çökmek zorunda kaldım. Kir, bok ve sidik kokusu tüm duyularımı kapladı. Kusma isteğimi kontrol etmek zorunda kaldım. Ağzıma bağladıkları tıkaç her iki yanağıma da batıyordu ve burnumdan kan aktığından emindim. Gözlerimden biri şişmiş ve kapanmıştı. Sanırım bu, babamın ilk yumruğunun etkisiydi.

Son yirmi dört saat içinde, dövüldüm, tekmelendim, tükürüldüm, akla gelebilecek her türlü küfürle hakaret edildim. Bileğimin kırıldığından, muhtemelen birkaç kaburgamın ve kalbimin kırıldığından emindim ve dürüst olmak gerekirse, tüm ruhum yerlerde paramparça olmuştu.

Bundan geri dönüş yoktu.

Karşımda duran adamın elinde silah olması ve kararlı olması önemli değildi. Bu yeni bir durumdu, ben erkeklerin babamdan korktuğuna alışkındım

korkmasına alışkındım. Peter değil. Hayır, o kimseden korkmazdı.

Babamın dediğine göre, bu adam bir canavardı ve patronu Ivan Volkov'a rakip olacak kadar güçlüydü.

Peter'ın gerçekte kim olduğunu bilmiyordum. Adının Peter Shadows olduğunu sanıyordum. Bunun sahte bir isim olduğunu bilmeliydim. İronik bir durumdu, çünkü farklı bir isim kullandığı için onu eleştiremezdim. Benimki de sahte bir isimdi.

Niamh gerçekte. Ben Niamh Long değildim. Hayır, ben Niamh Byrne'dim, İrlanda mafyasının başı olan Finn Byrne'in kızıydım. Tüm jargonu takip etmemiştim.

Kendimi bildim bileli, bu hayattan kurtulmak istemiştim. Oradan uzaklaşmak istemiştim.

Kısa bir sürelğine özgürlüğü tatmıştım, ama ölüm, acı ve kaostan uzak bir hayatın nasıl olduğunu biliyordum. Bir şey kesindi: O tadı bir daha asla tatmayacaktım. Ölüm benim için garantiydi. Yarınları göremeyecektim.

Öğrendiğim her şeyden sonra, bugüne kadarki en üzücü gerçek, yarını görmek *istemediğim*di. Yaşamaya değer hiçbir şey yoktu.

Birinci Bölüm

Peter

Altı Ay Önce

Ivan'ın benimle görüşmesine gerek olmayan milyonlarca farklı neden bulmaya çalıştım. Her şey ciddi bir şekilde sarpa sarılmış olsa da, Ivan'ın bizzat ve tek başına beni istemesi hiç iyiye işaret değildi. Gizli buluşma yeri de iyiye işaret değildi. Şu ana kadar, lanet olası bir hiçliğin ortasına gelmiştim. Askerlerimin bana eşlik etmesine izin verilmemişti.

Veda notu yazma fırsatım bile olmadı. Ivan'ın çılgına dönüp Brigadier'lerini öldürüp öldürmediğini bilmiyordum. Sadakatim sorgulanamazdı. Son birkaç yılda, fikrini değiştirmişti. Bir ara, dayanamadığım korkunç bir mirasçı sürtükle nişanlanmışım. Slavik ve eşi Aurora ile bir yemekten kısa bir süre sonra, tüm nişan ve bağlar değişti. Bu benim için bir rahatlamaıydı.

Benim için seçilen karıyı hiç sevmiyordum. O büyük bir sürtüktü, ama sorun bu değildi. Hayır, sorun onun iğrençliği ve derin kötülüğüydü. Onu anlıyordum, ama sevmiyordum. Onunla yatmak kolaydı. Kadını sevmesem bile seks her zaman kolaydı. Ivan'ın bilgiye ihtiyacı olduğunda ve bu bilgi bir kadından geliyorsa, ben de seve seve sağlardım. Ivan'ın bir numara olmasına yardım etmenin en kolay kısmı seksti.

O adam için her şeyi yapardım. Sınır yoktu, çünkü Ivan'ın harika bir adam olduğunu biliyordum. Ölmeye değer biri.

Sis, yaklaşan dehşeti daha da artırıyoru. Ivan'ın tugay komutanlarını evlendirdiğı, Victor ve benim için bir sır değildi. Önce Slavik, sonra Andrei ve son olarak da Ive evlendi.

Geriye sadece Victor ve ben kalmıştık. Altıncı Brigadier unvanı, Kasap ve Canavar olarak bilinen iki kişi arasında gidip geliyordu. İki erkek olduğunu düşünürsünüz, ama Ivan, Kasap'ın aslında bir kadın olduğunu açıklayarak beni şaşırtmıştı. Hala adını bilmiyordum, ama onu görmüşüm. Canavar, bir erkekti ve o da

onun itibarına. Her ikisi de harika bir tuğgeneral olacaktı, ama Ivan'ın kimi galip ilan edeceğini hiç bilmiyordum.

Arabamı durdurduğumda, Ivan'ı önümde, şehri gören bir kapının önünde dururken gördüm.

O her zaman dramatik olayları severdi. Ivan kendini uzman bir sahne düzenleyicisi olarak görürdü. İşlerin nasıl yürümesi gerektiğini çok iyi bilirdi. Şimdiye kadar, planına aykırı bir şeyin olduğunu sanmıyorum.

Yine, adam ne yaptığını biliyordu. Hiçbir şey onu hayal kırıklığına uğratmamıştı, bu yüzden Volkov Bratva parçalanmamıştı. Birçok kez çökebilirdik, ama Ivan her şeyi bir arada tuttu. Onun öldüğünü sandığım o dönemde bile. Bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu, ama muhtemelen sadece birkaç yıl, belki biraz daha fazlasıydı. Çok fazla şey olmuştu.

Ivan bunun olacağını biliyordu. Kimse, bir başkası onu elinden almaya çalışmadan uzun süre iktidarda kalamazdı. Slavik, Andrei, Ivo ve Victor'un uyarılarımızı hatırlayıp hatırlamadıklarını bilmiyordum. Tuğgeneral olmanın bedeli ağır olacaktı.

Her halükarda, ben hatırlıyordum, bu yüzden pes etmedim. Pes etmeyecektim.

Arabayı park ettim, emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan indim. Ceketimin iki düğmesini ilikledim ve Ivan'ın yanına geçerek şehri seyrettim.

Birkaç saniye boyunca tek kelime etmedi. Birlikte, tam bir sessizlik içinde durduk. Fazla dikkat çekmek için bir neden yoktu. Olacaklar hakkında içimde kötü bir his vardı ve beklemeyi tercih ettim.

Evlilik benim için önemli bir şey değildi.

"Biliyor musun, yıllar önce şehri saran sisin bir tür doğaüstü uyarı olduğunu düşünürdüm. Savaşçılara bir çağrı gibi." Ivan bana döndü. "Beş yaşındaydım. Bu korkuyu haklı kılan şey buydu. Dışarıda benden daha büyük bir şey vardı. Hepimizden daha büyük."

Beş yaşındaki Ivan'ı tanımiyordum. Onun hakkında söylentiler duymuştum. Yine, gerçeği bilmiyordum ve en son yapmak istediğim şey spekülasyon yapmaktı. Tek bildiğim, Ivan'ın babası tarafından reddedildiği, bir kenara atıldığı ve öldürülmesi gerektiği idi.

Ivan yenilmezdi. Buna şimdi her zamankinden daha fazla inanıyordum. Hiçbir şey onu durduramazdı. Hiçbir şey ve hiç kimse.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Ivan.

"Sis hakkında hiç düşünmemiştim. Büyürken onu görme fırsatım olmadı. Artık ne olduğunu biliyorum."

Ivan başını salladı. "Buraya gelmen uzun sürdü."

"Bana yalnız gelmemi söyledin ve tehditler artarken, askerlerim benim zamansız ölümümü pek hoş karşılamıyorlar." "Buna alışmaları gerekecek. Senin benim için bir şey yapmanı istiyorum bir şey yapmanı istiyorum. Bir kadın var..." İşte buradaydı. Bir iş. Bir kadın.

Bilmeliydim.

"Victor'u kullanman gerekmez mi? Ya da Canavar'ı ya da Kasap'ı? Onlar senin emrinde değil mi?"

Ivan başını geriye attı ve güldü. "Onları cebimden yedirebileceğimi düşünmen güzel, ama inan bana, çok yanıyorsun."

Bundan şüpheliydim. Eğer biri The Beast ve The Butcher'ı ya da ikisini birden ele geçirebilirse, o da Ivan olurdu. Şimdiye kadar, ikisini uzun süre aynı yerde tutmak zorlu bir işti. Ivan başarmıştı.

"Bu durum hassas bir yaklaşım gerektirir."

Şimdi neredeyse gülmekten düşecektim. Benim hassas bir elim olduğu söylenemezdi. Tam tersine. Ben tam bir yıkıma neden olabilecek birisiydim.

"Pickle Quest adlı küçük bir kasabaya gitmen gerekiyor. Orada Niamh Long adında bir kadın bulacaksın," dedi Ivan.

Ceketini açtı ve bana bir dosya uzattı. Dosyayı almak, olacıklara razı olduğum anlamına geliyordu. Pickle Quest... Bu kasabayı daha önce hiç duymamıştım. Dosyayı açtım ve bir kadının tek bir fotoğrafına baktım. İlk başta bakmak istememişim. Kadın çok sıradan ve sıkıcı görünüyordu, ama sonra başka bir şey fark ettim. Bu fotoğraf, kadının en güzel haliyle çekilmemişti.

Dudağı yarılmıştı, göz çevresi morarmıştı ve saç çizgisine doğru uzanan bir kesik izi bile vardı. Beni en çok etkileyen şey kadının gözlerindeki bakıştı.

dövülmüştü, ama bu onun ruhunu etkilememişti. Gözlerinde ateş vardı. Karşı koyma arzusu. Onu inciten şeyden uzaklaşma arzusu.

"Bu kadın kim?" diye sordu Peter.

"Söyledim ya, Niamh Long."

"Ve sen benim, tamamen yabancı birine yardım etmek istediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Ivan güldü. "Haklısın. Bu konuyu hassas bir şekilde ele almak gerekiyor. Niamh onun gerçek adı, ama soyadı farklı. Byrne adını duymuş olabilirsin."

Ve sonra her şey yerine oturdu. "Bu

Finn Byrne'in kızı."

"Teknik olarak konuşmak gerekirse, o onun gayri meşru kızı. O, hayatı boyunca birkaç fahişeye yatmış. Görünüşe göre en sevdiğini hamile bırakmış ve Niamh, bu... birleşmenin sonucu."

"Kim olduğunu bilen var mı?" diye sordum.

"Oh, o işi babası yaptı," dedi Ivan.

Bu, resme bakmamı engelledi. Şimdi biraz şaşırmıştım. Yanlış anlamayın, Finn'i şahsen tanımıyorum, ama söylentilere göre o ailesine çok bağlı biriydi. Evlilik dışı doğmuş olsa bile, Finn'in böyle birçok çocuğu vardı.

"İrlandalı mafyaya sızmamı mı istiyorsun?" diye sordum. Bu benim için biraz zor olabilir.

Hassas olduğunu anlıyordum. Ayrıca, fark edilmeden bir yerden bir yere gitmenin bir yolunu biliyordum. İrlandalı mafyaya girmek daha zor olurdu ve muhtemelen ölüm cezası anlamına gelirdi.

Buna hiç şüphe yoktu. Benim için sorun değildi. Ivan'ın bir şeye ihtiyacı olsaydı, başka seçeneği kalmadıkça ölümü seçmezdi.

"Hayır, Niamh kaçtı." Bu

beni gerçekten şaşırttı.

"Geçtiğimiz bir yıl boyunca, babasından ve onun yaratabileceği diğer birçok sorundan kaçtı. Durum basit, Niamh Pickle Quest'te. Gidip onu almalısın."

"Pickle Quest ne biçim bir isim böyle?" Bu bir tür şaka olmalıydı.

"Turşularıyla ünlüler," dedi Ivan. "İnan bana, çok lezzetlidirler. Konuya dönelim, gidip Niamh'ı bulman ve ona aşık olmasını sağlaman gerekiyor."

Bu, onun aklında olacağını düşündüğüm türden bir görev değildi. Tam tersine.

"Bu bir şaka mı?"

"Şaka yapıyorsam anlardın."

Düşündüm de, Ivan her zamanki gibiydi. Onda şakacılık yoktu, gizli bir yaramazlık yoktu. Ivan genellikle çoğu şeyde eğlence ve mizah bulurdu, ama Niamh konusunda ne olursa olsun, şaka yapmıyordu.

Dosyayı kapattım ve Ivan'a baktım.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Basitçe söylemek gerekirse, ona bir bebek yapman, onunla evlenmen ve o her şeyin bir yalan olduğunu anlamadan onu buraya geri getirmen gerekiyor," dedi Ivan. "Şu anda Finn, kızını bulmakla meşgul değil. Bir gün o hatayı fark edeceği bir zaman gelecek. O zamana kadar, biz bu sorunu çözeceğiz."

Kapalı dosyaya bir göz attım ve sonra Ivan'a geri verdim. İhtiyacım olan tüm bilgilere zaten sahiptim.

"Onu hamile mi bırakacağız?"

"Evet, bunu başarırsan Niamh Byrne'in karın olacağını varsaymak güvenli olur."

Ivan başka bir şey söylemedi ve arabasına binmek üzereydi. arabasına doğru yürümeye başladı.

"Victor'un bunu yapmasını istemiyor musun? Sıra onda."

Ivan'ın kahkahasının beni korkutmak için mi

"Sıradaki?"

"Senin evlendireceğin kişi," dedim.

"Sıra falan yok Peter. Ayrıca Victor zaten meşgul ve benim yardıma ihtiyacım olan sensin. Ona tek bir endişe duymadan yalan söyleyebilecek tek kişi sensin, çünkü ben senden bunu istedim."

"Peki ya benim bölgem?" diye sordum. "Onu hallettim bile."

Bunu beni ortadan kaldırmak için mi yaptığını sormak istedim, ama aynı zamanda bilmek de istemedim.

Ivan'ın kendi nedenleri vardı.

Finn Byrne tehlikeli bir adamdı. O orospu çocuğunun bir kızı olduğunu bile bilmiyordum. O adamdan bir kızın doğmuş olması düşüncesi bile korkunçtu ve hiç hoşuma gitmiyordu.

Bu Niamh Byrne, ya da Long, ya da adı her neyse, iyi bir kadın olamazdı.

Tehlike sezmiştim ve Ivan'ın neden bu oyunu oynadığını anlamamıştım. Bu kadın baş belasıydı ve bu işin sonu hiç de iyi olmayacaktı. Hiçbirimiz için. Bu durum hoşuma gitmiyordu. Dayanamıyordum. Elimi yüzümde gezdirirken, Ivan'ın bana göz kırptığını gördüm.

Her zaman içten içe ciddi olan adam artık yoktu.

"Başlasan iyi olur. İhtiyacın olan tüm detayların bulunduğu bir e-posta var," dedi Ivan. "Zaman çok önemli."

Bu durum hoşuma gitmedi ve içimden bir ses Ivan'ın bunu benimle dalga geçmek için yaptığını söylüyordu. Nedenini bilmiyordum.

Bu Niamh Byrne her kimse, hayatı mahvolmak üzereydi.

Niamh

Garsonluk yapmak o kadar da zor değildi. Yıllar geçtikçe restoranda çalışmanın en iyi savunma şekli olduğunu fark ettim. Nedenini bilmiyordum, ama herkes, ister yerli, ister düzenli müşteri, ister turist olsun, sonunda hep restoranda buluşuyordu. Bu, her zaman kişisel düzeyde olmasa da, en iyi koruma şekliydi.

Hem erkekler hem de kadınlar nazik değildi ve ikisi de oldukça acımasız olabiliyordu. Evet, kıcıma şaplak atılmıştı. Hiçbir yaştaki çocuğun duymaması gerektiğini düşündüğüm birçok kaba söz söylenmişti bana. Ama kasabaya gelen herkesi görebiliyordum, bu da lokantayı bir başka harika koruma kaynağı haline getiriyordu. İnsanları yargıırken, aynı zamanda iyi gizleniyordum.

Güzel bir kız değildim. Çoğu insanın ikinci kez bakmadan geçip gittiği türden bir kadındım. Bu da bana yardımcı oluyordu.

Babamın isteği üzerine Pickle Quest'e biri gelirse, kaçmak için zamanım olurdu ve bu benim için en önemli şeydi.

Babamdan kaçmak, şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir değildi, ama mantıklı olan tek fikirdi. Anneme gitmek söz konusu bile olamazdı. Annem Finn'e tamamen aşıktı ve her şeyin suçlusu bendim. Finn ile evlenme şansı olacaksa, beni seve seve şeytana satardı.

Beni doğurdu ve daha fazla çocuk sahibi olmaya çalıştı, ama Finn Byrne huysuz bir piçti. Kadınlara ilgi duyuyor gibi görünüyordu, ama bir kez doğum yaptıklarında, ona istediği türden bir çocuk vermedikleri takdirde, onun için ölmüş sayılırdınız.

Bu, babasız büyümem gerektiği anlamına geliyordu. Ama öyle bir şansım olmadı. Hayır, annem onun için ölmüş olsa da, o annemle oynamak için sürekli gelmeye devam etti. Onu sık sık annemle seks oyuncağı olarak adlandırdığını duydum, bu çok iğrençti. Ama annem bunu seviyordu, onunla geçirdiği her saniyenin tadını çıkarıyordu. Finn Byrne, onun tek istediği şeydi.

Dürüst olmak gerekirse, bence annem onun sunabileceği unvanı istiyordu. Bunun Finn ile hiçbir ilgisi yoktu. İnsanların ondan korkmasını seviyordu. Onun için cazip olan, onu bağımlı yapan şey buydu. Bunu bir kez tattıktan sonra, başka hiçbir şey onunla kıyaslanamaz hale geldi.

Annem hakkında düşünmek, uzun zamandır bastırmaya çalıştığım tüm öfke ve hayal kırıklığını geri getirdi. Bir zamanlar anneme karşı hissettiklerimden endişe duyuyordum. Nefret ettiğim türden bir insana dönüşeceğimden korkuyordum. Suçluluk duygusu beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu, ama şimdi gerçeği gördüm.

Ebeveynlerimi sevmemenin tamamen normal olduğunu kabul etmek benim için uzun zaman aldı. Kabul etmek her zaman kolay olmadı. Uzun zamandır tek istediğim, reklam panolarında veya klişe filmlerde gösterilen gibi bir aileye sahip olmaktı. Benimle vakit geçirmek ve küçük kızının büyümesini görmek isteyen bir baba ya da kurabiye pişirmek veya spagetti sosu yapmak için hiç zahmet çekmeyen bir anne gibi.

Benim arzuladığım hayat
buydu. Ama hiç sahip
olamadım.

Aslında, babamı son gördüğümde, dudağım yarılmış, gözüm morarmış ve saç çizgime kadar kanayan bir kesikle kalmıştım. Bu, babamın sinirini bozduğum ilk sefer değildi. Ne yapmıştım? Yeterince güzel değildim. Çok çirkin olduğuma karar vermiş ve bana bir ders vermek istemişti.

Bir keresinde saçımı yolmaya da çalışmıştı. Evet, çok kötüydü. O sarışın, mavi gözlü bir güzellik istiyordu. Ama eline geçen kahverengi saçlı, kahverengi gözlü çirkin bir kızdı. Bana öyle diyordu.

Kaçmak ya dahice bir hareketti ya da tamamen aptalcaydı. Henüz hangisi olduğuna karar verememiştim. Kimse peşimde olmadığı için, bunu dahice bir hareket olarak düşünmekten mutluydum, ama eğer peşimden gelirse, o zaman lanet olası bir aptal olduğumu anlayacaktım.

En azından Pickle Quest güzeldi. Yanlış anlamayın, yerli halkın hiçbiri bir yabancıyı pek kabul etmiyordu. Dört aydır bu kasabada yaşıyordum ama insanlar hala benimle sohbet etmekten hoşlanmıyordu. Benim için sorun değildi. Sohbet etmekte, ya da herhangi bir konuda konuşmakta pek iyi değildim. Kimseyle yakınlaşmamak daha kolaydı. Böylece yalan uydurmak zorunda kalmazdım. Temel bilgileri vermekle yetinmeye karar verdim. Adım Niamh Long, yirmi beş yaşındayım ve anne babam öldü. Trajik bir araba kazasıydı. Liseden mezun oldum ve o zamandan beri seyahat ederken bir işten diğerine atladım. Temel, hatırlanması kolay ve kimseye soru sorma şansı vermiyor.

Şimdiye kadar benim için işe yaramıştı. Çok korkutucuydu. Babamın peşimden geleceğini bilmiyordum. Ne babamdan ne de annemden bir şey çalmamıştım. Ayrılmadan önce bile gizlice dolaşıp, ufak tefek işler yapıp, biraz para biriktiriyordum. Planım her zaman ayrılmaktı. Babamın kim olduğunu ve neler yapabileceğini bildiğim için, hayatımdaki tek sağlam planım deli gibi kaçmaktı.

Tek istediğim buydu. Özgür
olmak.

Özgürlük, düşündüğüm kadar eğlenceli değildi. Her zaman bir korku vardı. Babamın nerede olduğumu bulup her şeyi mahvetmesinden korkuyordum. Bu yüzden arkadaş edinmeye bile çalışmadım.

Pickle Quest'in iyi kalpli yerlilerinin beni kasabadan kovmaya çalışmamasının nedeni de bu olduğunu tahmin ediyordum.

Bekar bir kadındım, çok çalışıyordum ve kimsenin işine karışmıyordum. Tek istediğim buydu.

Sahte bir gülümseme takınıp, son biftek ve patates kızartması siparişini masaya koydum. Üç adam — sanırım çiftçilerdi — her zaman gelip lokantanın sunduğu en büyük biftekleri sipariş ederlerdi. Burada çalıştığım ilk gün, siparişlerini yanlış aldım ve o gün hayatımı çok zorlaştırdılar. Bir sonraki sefer, siparişlerini doğru aldım, aynı muameleyi bekliyordum, ama beni rahat bıraktılar.

Bu bizim alışkanlığımız olmuştu. Gelir, en büyük biftek ve patates kızartmasını ve bolca kahve sipariş ederlerdi. Ben servis yapardım, onlar yer ve giderlerdi.

Onları ilk gördüğümde, çok sorun çıkaracaklarını düşündüm, ama hayır, sadece sert görünüşlü iyi adamlardı.

Gülümsemem boşunaydı. Son tabak sipariş edildiğinde, zil sesini duyunca kapıya doğru döndüm.

Daha önce hiç görmediğim bir adam, elinde cep telefonu ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle lokantaya girdi. İlk içgüdüm kaçmaktı. Bu adamda, kafamın içinde tüm alarm zillerini çaldıran bir şey vardı.

Koşmam gerekiyordu.

Ama o lokantaya bakmadı bile. Cep telefonuna o kadar dalmıştı ki, benim onu fark ettiğimi bile görmedi. Tek baktığı an, bir masa bulmak içindi ve lokantanın en uzak köşesine gidip küçük bir kabine oturduğunu fark ettim.

Restoran bugün çok kalabalık değildi, bu yüzden seçim şansı vardı. Öğle yemeği saati çoktan geçmişti, bu da akşam yemeği telaşı başlayana kadar saat beşe kadar işlerin durgun olacağı anlamına geliyordu. Şimdiye kadar çok rahatsız edici bir şey yaşamamıştım.

Ama bu adam... Koyu siyah saçları alarm zillerimi çaldırdı ve sanırım mavi gözleri olduğunu fark ettim. Çok fazla dikkat etmemiştim. Beyaz bir gömlek giymişti, dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve birkaç dövmesi görünüyordu, ama bu da olağandışı bir şey değildi. Pickle Quest'teki birçok erkek dövme yaptırmayı severdi. Düzenli olarak hizmet ettiğim üç

düzenli olarak hizmet ettiğim üç adamın kolları da yoğun bir şekilde dövme idi. Köşedeki adam da kot pantolon ve bot gibi görünen bir şey giyiyordu. İş botları mıydı? Bilmiyordum.

O köşede benden başka kimse hizmet vermiyordu. Bu bir riskti. Kendime söz verdim, herhangi bir şüpheye kapılırsam, oradan hemen kaçacağım. Bu süper bir plandı. Ancak kaçmak, o lokantaya hiç gelmemiş olabilecek bir adam için yenilgi anlamına gelirdi.

Not defterim ve kalemimle elime, gizemli adama doğru ilerledim. Omuzlarımı dikleştirerek, hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalışıyordum. Bu neredeyse imkansızdı. İnanılmaz derecede gergindim.

Bu adamın karşısında dururken, düşünmemeye, hissetmemeye ve korkumu göstermeye çalışıyordum. Bunları başarabildiğimden emin değildim.

"İyi günler, ne alırsınız?" diye sordum.

Başını bile kaldırmadı. Cep telefonu onun ilgisini çekiyor gibiydi, ki bu benim için hiç sorun değildi. Bu sayede onu yakından inceleyip, babamın amblemi gibi ayırt edici bir işaret olup olmadığını görebildim. Finn Byrne, boynuzlarından kan damlayan bir boğa amblemini kullanmayı severdi. Her zaman küçük bir semboldü, ama çok çirkindi. Babam her zaman, vücuduna böyle çirkin bir şey kazımaya razı olan herkesin kendisine sadık olacağını söylerdi. Ayrıca "FB" baş harfleri de olmalıydı. Nesiller boyunca babam, onun babası ve onun babasının babası hep Finn Byrne olarak anılmıştı. Bu yüzden babam için kendisine bir oğul veren kadınla evlenmek çok önemliydi.

Orada bir kardeşim vardı. Aslında, birçok kardeşim ve kız kardeşim vardı. Bir kadının sonunda bir erkek çocuk doğurması, babamın ona sadık kalacağı anlamına gelmiyordu. Hayır. Biz Byrnes'ler çok kalabalıktık.

Saniyeler, belki de dakikalar geçti, ben durup onun ne sipariş edeceğini bekledim.

"Burada ne var?" diye sordu ve başını kaldırıp baktı. "Niamh?"

Tamam, öncelikle, onun derin, boğuk sesini çok sevdim. Biraz şok ediciydi, ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Hafif bir aksanı vardı

ama nereli olduğunu tam olarak anlayamadım. O kadar hafifti ki, fark etmek imkansızdı. Sonra benim adımlı söyleme şekli... vay canına.

"Uh, menüdeki hemen hemen her şey güzel." Bunu biliyorum çünkü burada bütün gün çalışmanın avantajlarından biri, menüdeki herhangi bir şeyi denediğiniz sürece size ücretsiz öğle yemeği vermeleri. Son birkaç ayda, hemen hemen her şeyi denedim.

Yemekler harikaydı. Lokantanın neden her zaman bu kadar kalabalık olduğunu ve neden birçok insanın evde yemek pişirmek yerine buraya gelmeyi tercih ettiğini anlıyordum.

Yine de adam başka bir şey söylemedi, bu yüzden tavsiye beklediğini anladım. Elimi uzattım, menüyü aldım ve yeni tarifleri hızlıca gözden geçirdim. "Tavuk burger harika. Meksika sandviçi muhteşem."

"Tavuk burger, ekstra patates kızartması ve ekstra peynir alacağım," dedi. "Ayrıca çikolatalı milkshake ve ekstra sos."

Tamam, sadece beş dakika kadar gördüğüm, muhtemelen o kadar bile olmayan bir adama ilgi duymak yanılttı.

Her şeyden ekstra ve çikolatalı milkshake.

Hızla siparişini yazdım, yüzümde gülümsemeyi sürdürdüm ve sonra dönüp gitmek için döndüm. Sinirlerim beni ele geçirmeye başlamıştı. Midemde bir sıkışma hissettim ve bu rahatsız edici hissi görmezden gelmeye çalıştım.

Yeni siparişi kasaya girerken, geri dönüp bakmamam gerektiğini söyledim kendime, ama kendimi tutamadım. Odanın köşesine döndüğümde, gizemli adam hala cep telefonuna bakıyordu. Bana karşı hiçbir ilgisi yoktu.

Neden tüm duyularım tetiklendiğini bilmiyordum, ama şu anda hepsinden nefret ediyordum. Bu adam bana hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Babam için çalışmıyordu ve ben de paniğe kapılmamayı öğrenmem gerekiyordu. Neredeyse bir olay çıkaran bendim. Bu sadece seyahat eden yakışıklı bir adamdı. Adını, kim olduğunu veya ne yaptığını bilmiyordum ve bu benim için önemli de değildi.

Pickle Quest'i bulan iki yabancıyız ve öyle kalacağız.

Örnek bölümün sonu

www.evernightpublishing.com/a-monster-is-coming-by-sam-crescent

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm](#)
[Sekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm](#)
[Epilog Önsöz](#)
[Birinci Bölüm](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM